

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Zone ENTRY

CAMROSE U BOOK #1
MAIA KINLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bölge Giriş

Camrose U Kitap #1

Maia Kinley

Telif hakkı © 2025 Maia Kinley

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir. İzin talepleri için maia@maiaakinley.com adresine başvurun.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kapak Tasarımı: Seajart

Düzenleme: Raven Quill Editing, LLC

İçindekiler

Yazarın Notu

1. Nick

2. Caleb

3. Nick

4. Caleb

5. Nick

6. Caleb

7. Nick

8. Caleb

9. Nick

10. Caleb

11. Caleb

12. Nick

13. Caleb

14. Nick

15. Caleb

16. Nick

17. Caleb

18. Nick

19. Caleb

20. Nick

[21. Caleb](#)

[22. Caleb](#)

[23. Nick](#)

[24. Caleb](#)

[25. Nick](#)

[26. Caleb](#)

[27. Nick](#)

[28. Nick](#)

[29. Caleb](#)

[30. Nick](#)

[31. Caleb](#)

[32. Nick](#)

[33. Caleb](#)

[34. Nick](#)

[35. Caleb](#)

[36. Nick](#)

[37. Caleb](#)

[38. Nick](#)

[Teşekkürler Yazar
hakkında](#)

Yazarın Notu

Bu kitap kurgusal bir eserdir ve gerçek hayattaki spor liglerine atıfta bulunulmaktadır. Bu liglerin kuralları ve yapıları genel olarak takip edilmekle birlikte, hikayenin akışı için bazı detaylar değiştirilmiştir. Gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, mutlu sonla biten neşeli bir kitap olmakla birlikte, bazı okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir: Aldatma (ana karakterler tarafından değil), ebeveynin ölümünden bahsedilmesi, şakalar, alkol tüketimi, kaygı, kronik hastalıklar ve sadece yetişkinlere uygun müstehcen sahneler.

1

Nick

AUGUST

"Hey, Nick! Bu gece gerçekten geldin. Bu bir sürpriz."

Zoraki bir gülümsemeyle takım arkadaşşıma başımı sallıyorum. Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum, sanki burada olmamdan çekiniyor gibi. Muhtemelen partilere nadiren gittiğim için garip bulmuştur.

"Evet, Jessie'ye sürpriz yapmak istedim!" Etrafımızı saran yüksek müzik ve sohbet seslerinin üstüne sesimi yükseltiyorum. "Onu gördün mü?"

Oturma odasını işaret ediyor. Önümüzde birkaç kişi var ve bulunduğum yerden onu göremiyorum.

"Teşekkürler." Ona gülümserim ve arkanı dönerim, kız arkadaşımın olması gereken yere doğru doğruca ilerlerim.

Takım arkadaşlarım üniversite deneyiminin bir parçası olduğunu ısrarla söylese de, ben partileri hiç sevmedim. Dürüst olmak gerekirse, sarhoş üniversite öğrencilerinin arasında dolaşmaktansa, şu anda yurt odamda yeni bir dizi arıyor olmayı tercih ederdim.

Jessie, bugün bu partiye gitmek istemediğimi söylediğimde hiç memnun olmadı. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi ve eğlenceli olmadığını söyledi, ben de bugünkü antrenmandan yorgun olduğumu söylemeye çalıştım.

Yine de, yurt odamda yarım saat yalnız kaldıktan sonra pes ettim, çünkü Jessie haklı. Son zamanlarda en iyi erkek arkadaş olamadım ve onunla vakit geçirmeyi gerçekten ihmal ettim.

İşte bu yüzden Jessie'ye sürpriz yapmaya çalışıyorum. Bir yıldır birlikteyiz ve o benim başıma gelen en güzel şeylerden biri. Güzel, eğlenceli, akıllı ve beni kabuğumdan çıkarıyor.

Çaba gösteren bir erkek arkadaş hak ediyor.

Şimdi buradayım ve beni gördüğünde yüzünün nasıl parlayacağını düşünerek heyecanlanıyorum. Mutlu olduğunda yaptığı gibi sarı saçlarını kulağının arkasına atacak mı acaba?

Ama köşeyi döndüğümde, bunun gerçekten berbat bir fikir olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum... çünkü kanepede Jessie var ve bir adamın üzerine oturmuş, onunla öpüşüyor.

Burada.

Bütün bu insanların önünde.

Benim önümde.

Siktir.

Başka biri olsaydı muhtemelen onlara doğru yürür ve onu ondan çekip alırdı, belki de iyi bir yumruk atardı. Başka biri olsaydı, şu anda kız arkadaşıyla öpüşen adamı dövmek isterdi.

Görünüşe göre ben öyle değilim, çünkü düşüncelerim durdu ve içimde sadece uyuşukluk var. Artık aşırı çalışan kaslarımı bile hissedemiyorum ve etrafımı saran yüksek sesli müzik ve sohbetler bir uğultuya dönüşüyor.

Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Hiç tanıdık gelmiyor, ama Jessie dilini onun ağzına soktuğuna bakılırsa onu iyi tanıyor gibi görünüyor. İkisi de beni görmedi ve çevremizdeki herkes de kendi küçük dünyalarında gibi görünüyor. Ben donmuş bir şekilde durup, bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyorum.

Sonra, birdenbire, uyuşukluk hayal kırıklığına, ardından da aşağılanmaya dönüşüyor.

Ve hemen arkanı dönüp oradan çıkıyorum.

"Nick, ne oldu?"

Rhys, yargılayıcı kahverengi gözleriyle bana bakarken, dudaklarında da aynı derecede yargılayıcı bir ifadeyle, üzerime bir gölge düşüyor. Onu gerçekten seviyorum. O olmasa üniversitede hayatta kalamazdım, ama şu anda yalnız kalmak istiyorum.

İyi çalışılmış bir gülümseme takındım. "Hiçbir şey."

Soyunma odasında, birkaç takım arkadaşımız bana bakıyor ve gözlerinde acıma olduğunu hayal mi ediyorum, bilmiyorum. Hepimiz antrenmandan yorgun olsak da, odanın bu kadar sessiz olması alışılmadık bir durum. Genellikle takım arkadaşlarım şakalaşır, sessizce konuşup bana temkinli bakışlar atmazlar.

Biliyorlar, değil mi? Tabii ki biliyorlar. Tanrım, neyse. Yüzümdeki ifadeyi bozmamak için kendimi zor tutuyorum.

Rhys dudaklarını büzerek bana bakıyor ve ben hayatım buna bağılıymış gibi ona gülümsemeye devam ediyorum.

Neyse ki, Koç Holland odaya girip herkesin dikkatini çekerek Rhys'in başka bir şey söylemesini engelliyor. "Bir duyurum var," diyor.

Koçun özelliği, varlığıyla dikkat çekmesi ve herkesin başını hızla ona çevirmesidir.

"Bir transfer öğrencimiz var. Bugün gelemedi, ama bir sonraki antrenmanımıza katılacak. Herkesin ona olabildiğince sıcak davranmasını bekliyorum."

Transfer mi?

Koç devam eder: "Bazılarınız Michigan Tigers'tan Caleb Jennings'i hatırlayabilir."

Soyunma odasında homurtular ve onaylamayan sesler yankılanır. Diğer oyunculara kin beslememeye özen gösteren ben bile - sonuçta bu sadece bir oyun - yüzümü buruştururum.

Rhys homurdanıyor: "Jennings son yılında transfer olmaya ne hakla kalkışıyor?"

Caleb Jennings her zaman takımımıza zor anlar yaşatmıştır. O da benim gibi kanat oyuncusu ve inanılmaz yetenekli. Caleb sadece buz pistindeki başarısıyla değil, aynı zamanda büyük ağzı ve alaycı tavırlarıyla da akılda kalıcı bir oyuncudur.

Oyuncuları kavgaya kışkırtmasıyla ünlüdür. Hatta lise yıllarında maçtan hemen önce kendi takım arkadaşlarıyla kavga ettiği için okuldan uzaklaştırıldığına dair bir söylenti bile dolaşıyordu.

İç çekerek, terli saçlarımı elime alıp gözlerimi kapattım. Harika.

Jennings ile en son yüz yüze geldiğimde, sırf ona doğru gülümsediğim için beni nakavt etmekle tehdit etmişti. Ona gülümsememi bir alay olarak algılamıştı.

"Koç!" Schultz soyunma odasının diğer tarafından seslendi. "Ciddi misiniz? O adam bir aptal!"

Koç kaşlarını kaldırarak, "O aynı zamanda benim yeğenim." der. Sessizlik.

Schultz kollarını açar. "Yani... o harika bir adam. Onunla buzda oynamak için sabırsızlanıyorum."

Birkaç kişi kıkırdar ve koç, Schultz'a zayıf bir adamı öldürebilecek bir bakış atar.

Caleb Jennings ve koçun akraba olduklarını bilmiyordum. Soyadları aynı değil, ama sonra koçun evlendiklerinde kocasının soyadını aldığını ve orta adının baş harfinin J olduğunu hatırladım. Onu daha önce Jennings ile konuşurken gördüğümü de hatırlıyorum, ama buna bir anlam yüklememiştim. Ancak şimdi, tüm bu küçük detaylar yerine oturuyor ve daha büyük bir resim ortaya çıkıyor.

Koç bana dönüyor. "Sandoval, bir dakika."

Rhys, ayağa kalkıp Koç'a doğru yürürken yüzünü buruşturur. İçimdeki gerginliği yutkunarak bastırır ve ifademi düzeltirim, Koç'un bugünkü berbat performansım için bana bağırıp bağırmayacağını merak ederek. Çoğu zaman katı davranıp bizi sınırlarımıza kadar zorlasa da, ona her zaman hayranlık duymuşumdur. Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Bu senin işin değil, ama Caleb geldiğinde ona kampüsü gezdirirsen çok sevinirim," diyor koç. "Ona antrenman programımızı ve her şeyi anlat. Hemen ayak uydurmasını istiyorum."

Ağzım açık kalır. "Neden ben?"

Koç yüzünü buruşturur. "Yurt asistanın sana e-posta göndermedi mi? O senin yeni oda arkadaşın."

"O benim... ne?"

Siktir. Bütün gün telefonuma bakmadım, çünkü Jessie sürekli mesaj atıyordu ve ben bunları görmek istemiyordum.

Bana hafif bir gülümseme attı. "Caleb şu anda bazı sorunlarla uğraşıyor ve bu değişikliği onun için kolaylaştırmak istiyorum. Onun

en kolay anlaşılan kişi olmadığını biliyorum, ama sen muhtemelen takımdaki en sevimli oyuncusun."

Ben neyim, bebek bakıcısı mı?

Boğazımı temizledim. "Uh, Koç... bizim aynı odada kalmamız için bir şeyler ayarlamadınız, değil mi?"

Kaşlarını çatması, sorduğum için hemen kendimi kötü hissettirir. "Tabii ki hayır. Caleb'e oda arkadaşının kim olacağını sordum, o da bana senin adını verdi, tek bildiğim bu. Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil." Zorla gülümserim. Tabii ki Jennings'e yardım etmeye çalışacağım. Koç benden bir uçurumdan atlamamı istese bile yaparım, o kadar ona hayranım.

Hızlı bir duş aldıktan sonra soyunma odasından çıkıp Rhys'in beni beklediğini gördüm.

Dik durur ve bana başını sallar. "Koç ne dedi?" "Yeni oda arkadaşımın kim olduğunu tahmin et."

"Olamaz... Jennings mi?" Rhys dehşete kapılmış gibi ses çıkarır. "Evet."

Kahkahalarla gülüyor. "En son onunla oynadığımızda seni nakavt etmekle tehdit etmemiş miydi?"

"Evet." İçimden bir iç çekiş kaçıyor. "Tek başıma bir odam olması hoşuma gidiyordu."

Birinci sınıftan beri oda arkadaşım olmamıştı... şimdi fazladan masam ve şilteyi kaldırmam gerekecek.

"Dürüst olmak gerekirse, yurtta kalmana bile gerek yok," diyor Rhys. "İstersen baban sana bir daire kiralar."

"Babamdan bir şeyler istemeyi sevmiyorum."

"Tabii, tabii."

Ama yalan söylemiyor. Kampüs dışında bir daire kiralamak babamın cebini hiç sarsmazdı. Muhtemelen asistanını arar ve bir gün içinde hallederdi, ben de parmağımı kıpırdatmam gerekmezdi. Yine de babamı rahatsız etmekten nefret ediyorum. Bunun için çok meşgul.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyor Rhys, binamıza vardığımızda. "Jennings çoktan gelmiş olabilir ve desteğe ihtiyacın olabilir."

"O da diğerleri gibi bir adam. Rahat ol."

"Evet, ama o biraz pisliğin teki ve sen... sensin."

Koridorun ortasında durup yavaşça ona dönüyorum. "Bu ne demek şimdi?"

Rhys başını eğip bana küçük bir gülümseme attı. "Sen iyi birisin. İyi birisin. Senin için endişeleniyorum Nick. Nasıl kızacağımı bilmiyorsun. "Rhys," diye uyarıyorum.

"Jessie'ye olanları duydum." "Hiçbir şey olmadı."

"Beyzbol takımından biriyle öpüşüyordu. Lütfen ondan ayrıldığını söyle."

"Ayırdım. Bana inanmıyorsan telefon mesajlarımı kontrol edebilirsin."

Fazla bir şey görmeyecektir. Jessie ve o rastgele adamı gördükten sonra doğruca odama döndüm ve ona bir mesaj attım.

Ben: Ayrılmalısınız.

Jessie ertesi sabaha kadar cevap vermedi, muhtemelen o adamla meşgul olduğu için... Arka arkaya gönderdiği mesajlardan, tamamen hazırlıksız yakalandığı anlaşılıyordu. Onlarca çılgın mesaj gönderdi ve defalarca aradı. Cevap veremedim ya da telefonu açamadım... bu kinimden değil, çünkü onunla konuşursam ve ayrılığa karşı çıkarsa, hemen pes edip onu geri kabul edeceğime eminim.

Dürüst olmak gerekirse, gördüğümü muhtemelen yanlış anladığımı kendime ikna ettim bile. Belki de o Jessie bile değildi. Belki de onun oturduğu adam hakkında endişelenmeme bile gerek yoktu — onları gerçekten öpüşürken gördüm mü ki?

Kahretsin. Hayal görüyorum.

Gerçekten benim neyim var böyle?

"Sana inanıyorum," diyor Rhys. Birinci kattaki yatak odasına doğru yürüyor, ben ona gülümsüyor ve asansörlere doğru yöneliyorum. Asansörlere binene kadar kapısının önünde bekliyor ve kapılar kapanırken bana başını sallıyor.

Dördüncü kata çıktığımda, hemen koridordan odama doğru bakıyorum. Kapı aralık ve dışarıda iki kutu var, bu da Jennings'in burada olduğu anlamına geliyor.

Bunu çok bekliyorum.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp koridorda yürüyorum, kapının önünde durup hafifçe kapıyı çalıyorum ve içeri giriyorum.

"Merhaba," diye selam veriyorum.

Dolabını düzenleyen Jennings bana döner. "Selam. Oda arkadaşım, değil mi? Senin eşyalarını benim tarafımdan kaldırdım."

Odanın benim tarafına doğru işaret ediyor, benim tarafım da onun tarafıyla aynı, tek kişilik yatak ve dolap var. Onun tarafı hala boş olsa da, odada başka biri olduğu için oda şimdi daha küçük görünüyor. Başlıklarımızın dayandığı duvarda bir pencere var ve yataklarımızı ayıran iki çalışma masası var. Onun masasındaki kitapları benim masama ittiğini görebiliyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet, üzgünüm, bugün geleceğini bilmiyordum, o yüzden toparlayamadım."

Omuzlarını silkiyor.

Onunla daha önce sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve hepsi de buz pistindeydi. Her zaman ekipmanlarını giymiş, yüzü kızarmış ve terli sarı saçları ensesine yapışmış haldeydi. Onu ilk kez iyice görüyorum ve o da aynı şeyi yapıyor: beni baştan aşağı süzdürüyor ve bunu hiç de gizlemiyor.

Kıyafetleri olmadan daha zayıf görünüyor ve boyu benimle yaklaşık aynı, 1,80 metre civarında. Sıkı beyaz gömleğinin altından görünen meme piercingleri var. Onun göğsüne baktığımı fark edince, bakışlarını ona çeviriyorum.

Kaskın kafesinin arkasında olmadığına, gözleri şaşırtıcı derecede çarpıcı. Gözlerinin tam olarak hangi mavi tonunda olduğunu merak ediyorum. Sıra dışı bir ton değil, bu yüzden onları merak etmem biraz garip, ama yakından bakınca bunun nedeninin gözlerinde küçük yeşil benekler olması olduğunu anlıyorum. O kadar küçükler ki gözden kaçmaları kolay, ama fark edildiklerinde dikkat çekiyorlar.

Kahretsin. Göğsüne bakmaktan gözlerine bakmaya geçtim. Bana ne oluyor böyle?

"Ben Caleb," diyor.

"Ben... evet, biliyorum. Daha önce birkaç kez birbirimize karşı oynamıştık. Ben Nicholas Sandoval, ama bana Nick diyebilirsin."

Caleb kaşlarını çatıyor ve beni bir kez daha baştan aşağı süzdü. "Doğru, amcam... şey, ona Koç dememeye alışsam iyi olur, senin de takımında olduğunu söylemişti. Gerçekten mi, birbirimize karşı oynamış mıyız?"

"Evet." *Beni nakavt etmekle tehdit etmiştin.*

"Oh, benim hatam. Yüzleri pek iyi hatırlamam. Ya da isimleri.

Hangi pozisyonda oynuyorsun?" "Sağ kanat."

"Harika, ben sol tarafta oynuyorum. Belki aynı hatta oluruz."

"Evet," diye mırıldanıyorum, zorla gülümsüyorum.

"Ne dedin?"

"Ne... ne?"

"Yüzünde yaptığın o ürkütücü şey."

Gülümsemem bir anda kaybolur ve ona göz kırparım. "Ben... ha? Bu... gülümseme mi?"

"Dinle." Caleb yüzünü buruşturur ve duruşu sertleşir, ben de neyi yanlış yaptığımı merak ederim. "O ne, bilmiyorum, ama kesinlikle bir gülümseme değildi."

Ne...

Sinir bozukluğu omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve bu sefer çok daha sıkı bir şekilde tekrar gülümserim, çünkü gülümsemezsem sabrım taşabilir. Genelde sözlerin beni etkilemesine izin vermem, ama bugün zor bir gün oldu.

Aniden, boğuk bir kahkaha atar. Bu ses sinirlerimi bozar. "Bekle! Evet! Sandoval. Seni hatırlıyorum. En azından o sinir bozucu gülümsemeni hatırlıyorum. Beni korkuttun ve vazgeçmezsen seni nakavt edeceğimi söyledim."

Şakaklarımdaki damarın attığını hissedebiliyorum. "Mm-hmm."

Caleb'in yüzü buruşur, sonra başını sallar ve kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Bana aldırış etmeden arkasını dönüp dolabını düzeltmeye devam eder.

Peki. Tamam o zaman.

Hayatımın en tuhaf ve en sinir bozucu etkileşimlerinden birinden kurtulmak için küçük banyomuza yöneliyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp yaslanıyorum, yüzümü ovuşturup derin bir nefes alıyorum.

Uzun zamandır ilk kez gerçekten sinirleniyorum.

Caleb

"Camrose Üniversitesi'ne hoş geldin, seni aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz," diyor Maddox kuru bir gülümsemeyle. En iyi arkadaşım beni omuzlarımdan tutar ve baştan aşağıya kadar inceleyerek bana bakar. Sanki yaz tatilinde birbirimizi görmemişiz gibi davranır ve bu beni güldürür. Aynı sokakta yaşıyoruz ve o sık sık evime gelir, çoğunlukla buraya transferim için gereken her şeyi hallettiğimden emin olmak için.

Ben de onu baştan aşağı süzdüğümü gösterir gibi yapıyorum. Maddox'un biraz bebek yüzü var ve kalın kirpikleri ve dolgun dudaklarıyla birlikte sık sık yakışıklı çocuk olarak anılıyor. O da bundan nefret ediyor.

Muhtemelen içinde tonlarca kitap olan ağır görünümlü bir omuz çantası var ve onu bana taşıtacağını şimdiden biliyorum. Bu öğleden sonra onu avluda buluşmak için bana söylediği için, özel dersinin olduğunu tahmin ediyorum. Aksi takdirde dışarıda olmazdı.

Yine de bugün onu görmek büyük bir rahatlama. Her zaman şehirde olduğumda birlikte takılıyoruz, ama lise yıllarında olduğu gibi yine aynı yerde ders çalışmak çok güzel. Onun burada olması, Camrose'un birkaç artısından biri.

Maddox, "Rams için oynamak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Kaybeden takımda oynuyormuşum gibi."

"Caleb," diyor, gözlerini devirerek. "Daha dün geldin. Antrenmana gittin mi ki?"

"Bu öğleden sonra ilk antrenmanım olacak, ama bunun önemi yok. Yıllardır finale kalamadılar."

"Buraya transfer olan sensin."

"Evet, çünkü Buffalo'ya geri dönmek istedim."

"O zaman katlan! Ayrıca, amcan koç. Onun, yani senin takımını böyle kötülemeli misin?"

Kararsız bir ses çıkardım. "O koç olarak göreve başladığından beri takım çok gelişti, ama yeterli değil. Bazı oyuncular çok yetenekli, ama takımda uyum yok ve daha agresif forvetlere ihtiyaçları var."

"O zaman sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Alaycı tavrını fark ettim, ama yine de başımı salladım. "Aynen öyle."

"Evet, sen çok güçlü ve yetenekli bir hokey oyuncusun ve bu yıl takımın bölgesel turnuvaya katılmasını kesinlikle sağlayacaksın. Bana yardım et, benim çok güçlü en iyi arkadaşım." Ses tonu kuru, bana çantasını rahatça uzatıyor ve ben çantanın ağırlığına kaşlarını çatıyorum. "Antrenmanına bir saat var, değil mi? Bunu taşımama yardım et. Biriyle kısa bir ders için buluşacağım."

Tahmin ettiğim gibi.

"Tamam," diye homurdanarak çantasını omzuma asıp onun peşinden gittim.

Bana yeni öğretim asistanı işinden ve bu yüzden bu dönem daha az öğrenci alması gerektiğinden bahsediyor, ben de etkilenecek dinliyorum. Maddox her zaman çok zeki olmuştur. O da benim gibi üniversitenin dördüncü sınıfında, ama ben bu yılın sonunda buradan ayrılırken, o yüksek lisans yapmak için burada kalacak. Bir gün matematik profesörü olmak istiyor ve ben onun sayılara ve öğretmeye olan ilgisini hiç anlamamış olsam da, bu onu mutlu ediyorsa, onun için ne mutlu.

Devasa bir ağacın gölgesinde duruyoruz. Öğrencisi, adını hemen unuttuğum bir kız ve kitaplarını bir battaniyenin üzerine yayıp hemen çalışmaya başlıyorlar. Onlar çalışırken, ben sırt üstü uzanıp telefonumda part-time iş ilanlarına bakıyorum. Michigan'da part-time barista olarak çalışıyordum ve umarım burada da benzer bir iş bulabilirim.

Camrose, benim gibi transfer öğrencisine, olağanüstü notlarım ve istatistiklerim sayesinde ve büyük olasılıkla amcamın etkisiyle burs vermeye razı oldu, ama yine de diğer her şey için cep harçlığına ihtiyacım var. Yemek ve su gibi.

Anneden yardım istemek söz konusu bile olamaz. Zaten Buffalo'ya geri dönmemi istememişti, ama ben hiç pişman değilim. Geçen yıl konferans şampiyonu olan takımdaki yerimden vazgeçmek zorunda kalsam bile, yine de tereddüt etmeden aynı şeyi yapardım.

Ailemin yakınında yaşamak istiyorum... Buna ihtiyacım var. Derslerimle hokeyi daha kolay idare edebilmek için kampüste kalıyor olsam da, onlara çok daha yakın olmak bana büyük bir rahatlık veriyor. Başka bir acil durum olursa, arabayla sadece yarım saat uzaklıkta olacağım.

İşte.

Kampüsün hemen dışında bir kahve dükkanının iş ilanı görüyorum. Adı Stella Café ve part-time çalışan arıyorlar. "Madd," diyorum.

"Stella Café'yi biliyor musun?"

Öğrencisi kendi başına bir şey üzerinde çalışırken arkasına yaslanıp insanları izleyen Maddox bana bakıyor. "Evet. Buradan yürüyerek yaklaşık on dakika uzaklıkta. Neden sordun?"

"Yarı zamanlı bir iş ilanı var."

"Barista olan bir arkadaşım var. Seni görüşmeye alabilirler mi diye sormamı ister misin?"

"Harika, bu mükemmel olur. Lütfen."

Çantasından telefonunu çıkarır ve ben onu izlerken, tanıdık bir ses dikkatimi dağıtır.

Dirseklerimin üzerine kalkarak o yöne bakıyorum ve yeni oda arkadaşım Nick Sandoval'ı iki kadınla konuşurken görüyorum.

Onların vücut dillerine bakınca yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Kadınlar kıkırdayıp duruyor ve Nick'in koluna dokunuyorlar, Nick ise onların flörtlerine biraz kayıtsız görünse de çekinmiyor.

Ve o sinir bozucu sahte gülümsemesini takınıyor.

Tamam, Nick'e onun adını veya yüzünü hatırlayamadığımı söylerken yalan söylemiş olabilirim. Tabii ki onu hatırlıyordum.

Amcam ondan birçok kez bahsetmişti ve birkaç kez karşı karşıya oynadığımız maçlardan onu hatırlıyorum. O harika bir oyuncu, bunu *biliyorum*. Zahmetsizce yetenekli ve hiçbir şeyin onu etkilemediğini, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor.

Sanki o lanet pistte başka insanlar da olduğunu fark etmiyor gibi. Sadece işini yapıyor ve tüm bu süre boyunca sinir bozucu gülümsemesini takınıyor.

O aptal, lanet olası gülümseme. Beni çok sinirlendiriyor, özellikle de takımı üç sayı öndeyken bana o gülümsemeyi yönelttiği zaman. Ona o gülümsemeyi silmesini söyledim

söyledim, yoksa ben silerdim.

Dün kendini tanıttığında, onu tanımıyor gibi davrandım. Bilirsin, sadece onunla dalga geçmek için. Piercinglerime sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakması da komikti, ona bunu söylemeli miyim diye düşündüm.

Sonra gülümsedi. Yine. Sinir bozucu kendini beğenmiş pislik. Ben de rol yapmayı bıraktım ve ona o gülümsemesinden ne kadar nefret ettiğimi söyledim.

"Caleb?" diye sordu Maddox. "Neden Nick Sandoval'a yumruk atmak istermiş gibi bakıyorsun?"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Özel ders verdiği kız burnunu çeker ve ben ona ters ters bakarım. "Nick Sandoval'ı herkes bilir" der.

"O benim yeni oda arkadaşım."

"Gerçekten mi? Onu nasıl buluyorsun?" Maddox'un gözleri büyüdü. "O havalı, değil mi? İnanılmaz derecede nazik, akıllı ve..."

"Ve ne?"

"Görünüşü hoş."

"Artık sporculardan hoşlanıyor musun?"

O alaycı bir şekilde, "Hayır, ama ben kör değilim.

Nick çok yakışıklı." dedi. "Eh."

Öyle, ama Maddox'un bunu bildiğimi düşünmesine izin veremem. Bununla ilgili

Nick'in hiç çaba sarf etmeden sinirlerimi bozan insanlardan biri olması çok kötü

çünkü, dürüst olmak gerekirse, Maddox Nick'in seksi olduğunu söylerken haklı. Hiçbir kişiliği olmasa bile.

Yaklaşık üç yıl önce bir maçta ilk kez karşılaştığımda onu hemen fark ettim. Formasının adını ezberlediğimi ve koyu saçları, gözleri ve derin sesiyle çok yakışıklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Klasik komşu çocuk havası var ve çekiciliğini anlayabiliyorum, ama artık daha iyi tanıdığım için, onda beni rahatsız eden bir şey var.

İki kız, Nick'in söylediği bir şeye tekrar kıkırdamaya başlar. Nick başını sallar ve kızlar hayal kırıklığına uğramış gibi görünür. Nick'e başını sallayan iki kız, hafifçe el sallar ve uzaklaşır.

Nick onlardan uzaklaşır uzaklaşmaz, gülümsemesi bir anlığına kaybolur ve bizim yönümüze doğru yürür. Muhtemelen antrenman için buz pistine gidiyordur.

Ugh. Battaniyenin üzerine uzanıp gözlerimi kolumla kapatıyorum, umarım bizi görmez.

"Merhaba Maddox, Jean," diye Nick'in sesini duyarım ve içimden inlerim.

Maddox ve öğrencisi Jean ona karşılık veriyor. Bana seslenmiyor, bu yüzden yüzümü kapattığım için beni tanımadığını ya da uyuduğumu düşünüp uyandırmak istemediğini varsayıyorum, bu yüzden birbirimizin hayatında yokmuşuz gibi davranmaya devam ediyorum.

"Caleb'in yeni oda arkadaşı olduğunu duydum," diyor

Maddox. Teşekkürler, Madd.

"Evet. Birbirinizi tanıyor musunuz?" Nick şaşırmış gibi görünüyor. En iyi arkadaşım, hain, muhtemelen beni işaret ediyor çünkü Nick şöyle devam ediyor: "Oh, bu... üzgünüm Caleb, seni tanıyamadım."

"Selam Nick," diye homurdanıyorum, yüzümden kolumu çekip ona uzun ve sert bir bakış atıyorum.

Ağzının köşesi seğirir ve ellerini ceplerine gömer. Bir saniye tereddüt eder, sonra boğazını temizler. "Antrenmana gidiyorum. Seni de götürüyüm mi?"

Maddox bana anlamlı bir bakışla döner ve kaşlarını oynatır, ben de onu tekmeleme isteğine direnirim.

"Teşekkürler, ama gerek yok," diye mırıldanırım. "Arabam var."

Nick'in omuzları gergin. Yine tereddüt eder, ayakları arasında ağırlığını değiştirir.

"Evet, ama birlikte gidebiliriz," diyor.

Onun ne kadar garip durduğuna gözlerimi kısarak bakıyorum. İki kızla konuşurkenki rahat tavırlarıyla büyük bir tezat oluşturuyor ve sanki bana karşı dostça davranmak için kendini zorluyor gibi.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Bana bu şekilde yaklaşması için hiçbir neden yok ve bu beni çok rahatsız ediyor.

"Hayır," diyorum. "Antrenmanda görüşürüz."

Omuzları gevşiyor, sanki bu cevabı b e k l i yormuş gibi.

Tuhaf adam. O zaman neden sordu ki?

"Tamam, orada görüşürüz. Hoşça kalın, Maddox, Jean."

"Hoşça kal," diyor Jean, ve eminim ki bayılmak üzere.

"Görüşürüz Nick," diyor Maddox ve Nick bize gülümsüyor, sonra arkasını dönüyor.

Maddox bana *bunun* ne anlama geldiğini sormadan önce tekrar kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum, çünkü Nick'in beni neden sinirlendirdiğini ben bile açıklayamıyorum.

3

Nick

"Jennings nasıl biri?" Schultz, antrenman için hazırlanırken bana sorar.

Soyunma odasına bakıyorum, etrafta kimse olmadığından emin olmak için. Takımın çoğu henüz gelmemiş, ama ben herkesten önce gelmeyi seviyorum, Schultz ve Rhys de neredeyse her zaman aynı fikirdeler.

"Fazla konuşmadık," diyorum.

"Neden transfer oldu acaba?" Kollarını gerip ekipmanlarını alır. "Çok daha iyi bir takımdayken neden buraya geldiğini anlamıyorum."

Rhys omuz silkiyor. "Belki kişisel bir nedeni vardır. Koç onun amcası, belki ailesi Buffalo'dandır. Neden ona sormuyorsun, Nick?"

Koç bu konuda belirsizdi, ama Caleb'in bir şeyler yaşadığını söyledi ve ben de buraya gelmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Bana nefret ettiği için ona soramam." Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama sözlerim kesik kesik çıkıyor. Rhys kaşlarını kaldırıyor.

Caleb bunu açıkça söylemedi, ama ondan aldığım izlenim bu. Caleb hoş olmayan birisi ve kendini tutmuyor. Herkese karşı böyle mi davranıyor, yoksa benimle ilgili özel bir şey mi var, anlayamıyorum. Sadece gülümsemem yüzünden böyle davranması bana çok önemsiz geliyor.

Rhys alaycı bir şekilde, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gülümsememin ürkütücü olduğunu söyledi ve sebepsiz yere bana ters ters bakıyor."

"Ne pislik."

Koç benden onunla arkadaş olmamı istedi, ama Caleb bunun için elinden geleni yapıyor. Tabii, daha sadece bir gün oldu, belki de sadece alışma sürecinde ve normalde bu kadar zor biri değildir.

Yine de, yeni oda arkadaşım olarak onun hakkındaki izlenimim, buz pistinde edindiğim izlenimle aynı: kibirli, sinir bozucu ve sebepsiz yere düşmanca.

"şeytandan bahsetmişken!" Schultz aniden bağırır. Ellerini beline koyar ve omzunda hokey çantasıyla ve boş bir ifadeyle gelen Caleb'e geniş bir gülümseme atar. "Selam! Ben Schultz, savunma oyuncularından biriyim. Bu da kaptanımız Rhys Morgan — Nick'i tanıyor olmalısın!"

Caleb, Schultz'un coşkusuna şaşırmış gibi görünüyor, ancak çabucak toparlanıp ona başını sallıyor. "Selam."

Rhys oturduğu yerden kalkar. "Hadi, sana etrafı gezdireyim."

"Gerek yok." Caleb esner ve yanımızdan geçer. "Burası bir buz pateni pisti, *kaptan*. Etrafı tanımak ne kadar zor olabilir ki?"

Rhys kaşlarını çatarak bana bakar ve gözlerini devirir, ben de glmeme engel olamam.

Tamam o zaman. Belki de herkese karşı böyledir ve bunu kişisel algılamam gerekmez.

Schultz, Caleb'in tavrından etkilenmez, yanına yaklaşır ve ona soyunma odasını göstereceğini söyler. Ayrıca Caleb'e üniformasının teslim edildiğini söyler ve sonra hangi bölümü okuduğunu sorar.

Birkaç dakika sonra, Caleb'in tek kelimelik homurtuları gerçek cevaplara dönüşür ve Schultz'a ısınmış gibi görünür. Bu beni şaşırtmaz. Schultz insanlara hep böyle etki eder.

Onlar için harika bir şey, sanırım.

Kahretsin. Caleb inanılmaz.

İnanılmaz derecede hızlı ve top kontrolü olağanüstü. Antrenmanlar sırasında, takımdaki diğer oyuncular ona yetişmek için zorlanıyor ve onu izlemek bana enerji veriyor.

Hızlı bir su molası için takımdan uzaklaşıyorum. Walters, başka bir forvet, aynı şeyi yapıyor.

Şişesinden suyu yudumlamayı bitirince çenesini siler ve bana bakar. "Neden gülümsüyorsun?"

Tereddüt etmeden, Caleb'e başımı eğiyorum. "O iyi."

O kaşlarını çatar. "Sence her zaman böyle mi oynuyor? Yoksa bizimle ilk antrenmanı olduğu için mi gösteriş yapıyor?"

"Gösteriş yaptığını sanmıyorum. Bizimle oynadığında her zaman bir tehdit olmuştur."

"Evet, ama şu anda tüm gücünü kullanması için bir neden yok. Sadece antrenman yapıyoruz."

"Rhys duymasın," diye şaka yapıyorum. Rhys, sırf antrenman diye gevşek davranmamızı hiç sevmez. Ne olursa olsun, her zaman bizi zorlamaya çalışır. Bence Rhys, burada kaldığımız süre boyunca finale kalamamış olmamızdan dolayı hayal kırıklığına uğruyor. Takımımız iyi değil diye bir şey yok, eminim ki iyiyiz, ama bir şey eksik. Ne olduğunu ben bile bilmiyorum.

Caleb, Walters ve benim önümde aniden durur. "Neden burada duruyorsunuz?"

"Dinleniyoruz," diye Walters ikimiz adına cevap veriyor.

"İyy. İğrenç." Caleb yüzünü buruşturur. "Kalkın, yastık prensesleri."

Kayarak uzaklaşır ve Walters bana şok olmuş bir bakış atar. "Bu onun ilk günü! Kim olduğunu sanıyor da bizimle böyle konuşuyor?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bana yönelik olmadığında - tamam, bu sefer sadece yarısı bana yönelikti - oldukça komik biri.

Koç düdüğünü çalar ve bir sonraki alıştırmaya için sıraya girmemizi söyler, ben de Caleb'in yanına kayarım. O dönüp bana hoşnutsuz bir bakış atar, ben de içgüdüsel olarak ona gülümserim, sonra onun gülümsemeden nefret ettiğini hatırlarım.

Ama artık gülümsediğim için, gülümsemeyi bırakmak daha tuhaf olurdu, bu yüzden gülümsemeye devam ettim. Caleb bana psikopatmışım gibi bakıyor.

"Yeni takım arkadaşlarına böyle konuşamazsın," diyorum

ona. Gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Ne dedim ki?"

"Bize yastık prensesleri dedin. Walters çok kızdı."

"Oh." Arkama bakıp sırtıttı ve ben de omzumun üzerinden baktığımda Walters'ın bize doğru öfkeyle baktığını gördüm. "İlk maçımızdan önce onun yerini ilk sırada alacağıma bahse girerim."

Ona katılıyorum, ama bunu ona söylemeyeceğim.

Caleb sırtarak gözlerime bakar. "Ya da belki de seninkini alırım, altın çocuk."

"Altın çocuk...?"

"Duydun beni. Yoksa kampüsün yakışıklısı mı tercih edersin?

Balo kralı mı?" Kaşlarımı çatarak mırıldanıyorum, "Ne diyorsun sen?"

Kaşlarını oynatıp kahkaha atarak beni daha da kafamı karıştırır. "Komşu çocuk mu?" diye sorar. "Hay aksi, sakın bana yastık prensesi tercih ettiğini söyleme?"

"Bu saçmalığın ne olduğunu anlamadım," derim tam da yardımcı koçlardan biri düdüğünü çaldığı sırada. Onun önünde, forvetlerimizden biri hareket eder ve Caleb, onun sırasını almak için onu hafifçe kenara ittiğimde gözlerini kırpar. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım, benim yerimi asla alamayacaksın."

Caleb hırıltılı bir ses çıkarır. "Vay vay, demek altın çocuk da *biraz* kişiliği varmış!"

Onu tamamen görmezden geliyorum, ama onu geride bırakırken kahkahası kulaklarımda çınlıyor.

Buz üzerinde küfürlü konuşmak tamamen yeni bir şey değil, tabii buna öyle denebilirse - o temelde beni alay eden takma adların bir listesini yapıyordu, ama "*seksi*" olarak adlandırılmanın bir hakaret olarak bile nitelendirilebileceğinden şüpheliyim.

Garip ama... benim yerimi asla alamayacağını ilan etmek, ne dediğimi bile anlamadan ağzımdan çıkıverdi.

Yerimi bu kadar önemsemişimi fark etmemiştim bile.

Caleb

"Burası Stella Café," diyor Maddox. "Arkadaşım, müdürün saat beşe doğru geleceğini ve onunla part-time iş hakkında konuşabileceğini söyledi."

"Teşekkürler, Madd."

Beni modern görünümlü kahve dükkanının içine götürüyor. Her yerden sohbet sesleri geliyor ve dükkan üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor, ancak Maddox bizi kolayca iki kişilik bir masaya yönlendiriyor. Siparişlerimizi almayı teklif ediyor, ben omuz silkiyorum ve dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyorum.

Maddox kısa süre sonra, çılgınca yüksek, krem şanti ile süslenmiş iki buzlu kahve ile geri gelir ve benimkini önüme koyar. Kaşlarımı çatarım. O her zaman tatlıya düşkündür, ama ben ona bana ne isterse sipariş etmesini söylemiştim.

"Bir haftadır buradasın, yeni arkadaşlar edindin mi?" diye soruyor Maddox.

"Burası anaokulu mu ne?"

O burun kıvrır. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Peki ya takımındaki çocuklar?" "Onlar da var. Birkaç tanesi fena değil."

Bazıları benim ekonomi dersime giriyor ve genellikle beni sohbetlerine dahil ediyorlar, bu da onların hoş bir davranışı, sanırım. Schultz çok komik ve eğlenceli biri, benim saçma sapan konuşmalarımdan etkilenmiyor. Muhtemelen en iyi anlaştığım kişi o.

Walters sinir bozucu derecede gergin ve *Kaptan Rhys Morgan* ile hiç anlaşılamıyorum. Morgan'ın sağ kolu olan yardakçısını da hiç sevmiyorum.

Tesadüfen, o da benim inanılmaz sıkıcı oda arkadaşım Nick. "Hoş biriyle tanıştın mı?" diye soruyor Maddox.

Lanet olsun, daha bir haftadır buradayım ve o şimdiden beni kontrol etmeye çalışıyor. "Gözüme çarpan kimse yok."

"Tamam... Nick'le iyi geçiniyor musun?"

Bu sorumdan bir tepki alıyorum. "Beni ürkütüyor."

"Nick'in nesi var? O tanıdığım en iyi insanlardan biri." "O iyi biri değil."

Sürekli nasıl olduğumu sorup, bana kampüsü gezdirmeyi kampüsü gezdirmeyi, insanlarla tanıştırmayı, hangi hocaları seçmem gerektiğini söylemeyi teklif ediyor. "Caleb, bu iyi olmanın tanımıdır."

Nick iyi biri değil. Her şeyin rol olduğuna eminim, ancak onun maskesinin düştüğünü sadece bir kez gördüm, o da günler önce ilk antrenmanımız sırasında oldu. O zamandan beri, ben onu kasten kızdırmama rağmen, olabildiğince kibar olmak hayatını misyon edinmiş gibi.

Kafamı sallıyorum, garip bir şekilde fikrimi kanıtlamaya çalışıyorum. "Hepsi sahte nezaket, sahte gülümsemesi gibi. Cidden katil havası veriyor."

Maddox kahkahayı patlatır. "Sana böyle güçlü bir tepkiyi hak edecek bir şey yapmadı ki, Caleb."

"Sana söylüyorum... O, hepinizin düşündüğü kadar harika biri değil. Kimsenin ondan istemediği bir rolü oynayan sahte bir altın çocuk."

Yanımızda biri boğazını temizledi ve ben de kim olduğunu görmek için başımı kaldırdım. Masamıza yakın bir yerde, ellerinde kahveleriyle duran Rhys ve, bakın, Nick'in ta kendisiydi.

Yüzümü buruşturuyorum. Bütün hafta boyunca antrenman ve dersleri dışında yurtumuzdan çıktığı tek gün, ben Maddox'a onun hakkında kötü konuşurken o da kafeye gitmek zorunda mı kalıyor?

Muhtemelen dikkatimizi çeken Rhys, bana sert bir bakış attı. Nick'in omuzları gergin, kulakları kızarmış, ama gitmek istemiş gibi kapıya bakıyor. Keşke gitse.

"Bizi mi dinliyordun?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. Garip, hoş olmayan bir his içimi kaplıyor.

Suçluluk. Hissettiğim şey

suçluluk. "Caleb," diye

azarlıyor Maddox.

"Sesin bu kadar yüksekken dinlememek zor," diyor Rhys. "Sen bir pisliksin, Jennings."

Elimi göğsüme koyup, şaşkınlık numarası yapıyorum. "Oh, hayır."

Nick, Rhys'in koluna elini koyar ve onu hafifçe iter, hala bana bakmaktan kaçınır. Gözleri etrafta dolaşmaktadır. "Gidebilir miyiz?"

Rhys ona alçak sesle ama yine de duyulabilir bir şekilde şöyle der: "Sakin ol. O burada değil.

İçki içmek isteyen sendin." Kim yok burada?

Nick mırıldanır, "Rhys, gidelim artık."

Rhys homurdanır ve dışarı çıkar, Nick ise sonunda derin kahverengi gözleriyle benim gözlerime bakar. Bu, omurgamda garip bir karıncalanma hissi yaratır ve bunun suçunu onun sürekli yaydığı çılgın havaya atmak isterim. Nick'in bakışları benden geçip Maddox'a takılır.

"Seni görmek güzeldi," diyor Nick, gülümsüyor. Maddox'a başını sallıyor, Maddox da ona parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Ne oluyor lan? Maddox öyle gülümsemez, özellikle de sporculara.

"Bu çok utanç vericiydi," diyor Maddox, onlar gittikten sonra. "Senin için, yani."

"Nick Sandoval'a aşık olduğunu söylersen, aklımı kaçıracağım."

"Sporcularla ilgilenmem, unuttun mu? Sadece onun iyi biri olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, erkeklerden hoşlanıyor mu ki?"

"Bilmiyorum. Ne oluyor lan?" Bütün bu olay beni erken mezara sokacak. Kendi kendime homurdanıyorum ve sonunda dokunmadığım içkiden bir yudum alıyorum, ama o kadar tatlı ki öğürüyorum. "Eğer burada çalışmaya başlarsam, böyle yapmayacağım."

"Tadı güzel."

"Hayır, çok tatlı. Tadı berbat." Tezgahın arkasındaki bir hareket dikkatimi çeker. Genç bir kadın gelmiştir ve önlüğü diğer çalışanlar gibi yeşil değil siyah olduğu için onu işaret ederim. "O müdür mü?"

Maddox omzunun üzerinden bakıyor. "Evet. Senin geleceğini biliyor olmalı."

Ayağa kalkarım. "Affedersiniz, kendime bir iş bulmam lazım."

"Onları o hoş kişiliğinle büyülemeyi unutma," der Maddox ciddi bir ifadeyle, beni güldürür.

Yurda döndüğümde saat geç olmuştu ve Nick, dizüstü bilgisayarını kucağına almış, bacaklarını çaprazlamış yataкта oturuyordu. Muhtemelen yine o aptal

dizilerini izliyordu. İçeri girdiğimde bana bir bakış attı ve kulaklıklarını taktı, dizüstü bilgisayar sessizleşti.

Ben buradayken her zaman kulaklıklarını takar ve bunun beni rahatsız etmemesi için olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Komik, çünkü ben istediğimde müziğimi son ses açarım. Dürüst olmak gerekirse, Nick gelene kadar bunun kaba bir davranış olduğunu fark etmemiştim.

"Al." ikolatalı kekin olduğu kutuyu ona uzatıyorum. Müdür bana hoş geldin hediyesi olarak verdi ve önümüzdeki Salı işe başlayabileceğimi söyledi. Oraya gittiğimde Jessie adında bir kızı aramamı ve onun bana işleri öğreteceğini söyledi.

Nick şovunu durdurdu, kulaklıklarını çıkardı ve kutuyu aldı. "Bu ne?"

"Barış teklifi."

Burnunu çeker, bu ondan gördüğüm en samimi tepkilerden biridir. Nick kutuyu açar ve kekçeyi çıkarır, bir saniye bakıp ısırır.

Yüzü aydınlanır ve yanakları kızarır, alt dudağındaki kırıntıları yalarken ona bakmaktan kendimi alamam.

"Teşekkürler! Tatlıları çok severim," diyor, geniş bir gülümsemeyle.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Harika, çünkü orada part-time bir iş buldum. Sanırım çok fazla tatlı getireceğim."

Nick irkilir, parmakları cupcake'i sıkıca kavrar. "Stella'da iş mi buldun?"

"Evet? Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanır. Nick kulaklıklarını tekrar takar ve izlediği diziyi devam ettirir, ben de ne olduğunu anlamaya çalışırken ona çok uzun süre bakarım. O, dikkatini ekrana vererek cupcake'i yemeye devam eder. Kaşlarımı çatarak ceketimi kaldırıp yatağıma otururum.

O kekçeyi bitirip parmaklarındaki kremayı yalamaya başlayana kadar ona baktığımı fark etmedim. Kendime şaşıarak, sonunda başka yere baktım.

Dürüst olmak gerekirse, belki de onu bu kadar yakından izliyorum çünkü söylediklerimi hiç umursamadığı için hala kızgınım. Ona sahte altın ocuk dedim ve umursamadı mı? Sadece barış teklifimi kabul edip bana teşekkür mu etti?

Bu sadece benim haklı olduğumu kanıtlıyor. Kesinlikle kafasında bir kaç vida eksik.

Ne yazık ki onun için, ona huzur vermeye niyetim yok. Kalkıp yatağının yanına yürüyorum. Kafasına takılı kulaklıklarını çıkarak bana bakıyor.

"Evet?" diye soruyor.

"Söylediğim saçmalıklar. Seni rahatsız etmiyor mu?"

Ağzının köşesi sanki gülümseyecekmiş gibi seğiriyor, sonra kendini durduruyor. "Sorun değil. Kendini bu yüzden hırpalamayın."

"Kendimi suçlamıyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece... endişelenme diyorum."

Söyleyiş şekli o kadar... samimi ki. Beni ürkütüyor. "Cidden, sana katil havası olduğunu söylediğim için sorun yok mu?"

Nick boğuk bir ses çıkarır, sonra kahkahaya boğulur. "Bunu duymadım bile."

"Yani bu seni rahatsız etmiyor mu? Sinirini bozmuyor mu?"

Neden bir cevap almaya çalışıyorum, bilmiyorum, ama bu adamı anlamak istiyorum.

"Tabii ki rahatsız oldum. Eğer duymak istediğin buysa, duygularımı incitti." Çenesini sıkması, doğruyu söylediğini gösteriyor. "Ama sorun değil. Herkesi memnun edemem. Yine de barış teklifin için teşekkürler. Minnettarım."

Ona göz kırpyorum. Bakışları yumruklarıma kayınca, onları sıktığımı fark ediyorum. İç çekerek, ellerimi kot pantolonuma koyuyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum.

"Tamam," dedim, arkanı dönüp uzaklaşarak. Kahretsin.

Yanılmışım.

O sahte bir altın çocuk değil.

Hayır... Nick Sandoval lanet olası bir *paspas*.

Nick

Koçun Caleb ve benim iyi anlaşacağımıza dair büyük umutları olduğunu biliyorum, ama b u imkansız.

Onun "sahte altın çocuk" tavrından nefret ettiğini öğrendikten sonra geri çekilip onu rahat bıraksam bile, hiçbir şey değişmedi.

Hatta, daha pasif-agresif görünüyor. Beni kızdırmak için rastgele şeyler yapıyor, örneğin benim de erken dersim olduğunu bildiği halde sabahları uzun süre duş alıyor ve ben ders çalışırken müziğin sesini yükseltiyor.

Bana sürekli bakıp beni ölçmeye çalışmasaydı, bunları kasten yaptığını düşünmezdim. Buzda da öyle davranıyor. İnsanları sinirlenene kadar alay ediyor ve kızdırıyor. Bunu eğlenceli buluyor, ama ben hiç anlamıyorum.

Yaptığı şeyler beni rahatsız ediyor, ama onun istediği tepkiyi vermezsem, sonunda sinirini kaybedenin kendisi olduğunu çabucak anladım.

Bu yüzden, onun alaylarının sadece görmezden gelebileceğim küçük rahatsızlıklar olduğunu düşünerek davranmaya devam ediyorum.

Ne yazık ki Rhys aynı görüşte değil.

En iyi arkadaşım benim adıma Caleb'e kızgın, her geçtiğinde ona ters ters bakıyor ve neredeyse tıslıyor. Rhys hep böyle olmuştur. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz ve o hep

aşırı koruyucu davranmayı kendine görev edinmiştir. Ona sorsam bunu yapmayı bırakacağını biliyorum, ama bunu takdir etmediğimi düşünmesini istemiyorum. Çünkü takdir ediyorum. Her zaman arkamda olduğu için şanslıyım.

Ama ona, Caleb'in onu daha da fazla alay etmesini teşvik ettiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Koçun Caleb, Rhys ve beni aynı hatta deneyip scrimmage yapma fikri korkunç bir şekilde sonuçlanıyor. Caleb'in nereye uyum sağlayacağını görmek istiyordu ve şimdiden söyleyebilirim ki Caleb ve Rhys birlikte çalışmıyor. Hiçbir şekilde.

Yine de... Caleb ve ben beklediğimden daha iyi uyum sağladık, bu da ikimizi de şaşırttı. O antrenmanlarda her zaman elinden geleni yapıyor ve Rhys bile ona ve paslarına yetişmekte zorlanıyor. Ben de düşündüğümünden daha pasif-agresif olduğum için, Caleb'e ayak uydurmak için yoğunluğumu artırmış olabilirim.

Kasıtlı olarak onun olmaması gereken yere pas attığım için sinirleneceğini düşünmüştüm, ama o oradaydı. Her seferinde. Hiç şikayet etmedi ve sanırım her seferinde karşılığını verdiğinde kulaklarından kulaklarına kadar gülümsediğini fark ettim. Ona ayak uydurmak için her seferinde biraz daha hızlandığımda, o daha da heyecanlanıyor gibiydi.

Kenara doğru ilerlerken Caleb, neredeyse çok sessizce, "Fena değil, Sandoval," diye mırıldanır. Bu iltifata hazırlıklı olmadığım için hemen kızarıyorum. Ancak, cevap veremeden, çok daha yüksek bir sesle ekler, "İkimize de yetişemeyen kaptanımızdan çok daha iyisin."

Rhys dişlerini sıktı. "Bana pas bile vermiyorsun."

"Sen bir bok yapmazsan ben de sana pas vermem."

"Seni lanet olası..."

İç çekerek aralarına girerim. Koç düdüğünü çalar ve sakın olmamızı söyler, ben de Rhys'i uzaklaştırırım.

"Onu yumruklamak üzereyim, Nick," diye öfkeyle söylüyor Rhys. Sopasını bankın üzerine vurup kaskını çıkarıyor ve koçun alaycı bakışlarını üzerine çekiyor.

"Lütfen yapma," diye mırıldandım.

Caleb kahkahayı patlatır. "Lütfen yap. Seninle oynamak çok sıkıcı. Lütfen oyunu ilginç hale getir."

Rhys eldivenlerini çıkarır, beni kenara iter ve Caleb'i gömleğinin önünden yakalar. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim, gözleri cinayet işler gibi bakıyor. Caleb ona sırtarak başını yana eğirir ve onu daha da kışkırtır.

"Yeter!" Koç bağırır. "Caleb, yeni takım arkadaşlarınla uğraşmayı bırak. Üçünüz kendinize gelin, yoksa ilk maçta hepinizi yedek kulübesine oturturum."

Ağzım açık kalır. Ne yaptım ben?

Rhys homurdanır ve Caleb'i bırakır, Caleb de amcasına alaycı bir selam verir. "Morgan, git sakınleş. Caleb, ofisime gel." Koç başını sallar ve asistanına döner, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle.

Caleb'e son bir kez soğuk bir bakış atan Rhys, soyunma odasına giderken ben de burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Oh, Sandoval," Koç aniden seslenir, çenesini bana doğru kaldırır. "Aslında, seninle de konuşmam lazım. Gitmeden önce ofisime gel."

Ne, yine Caleb'e bakıcılık yapmamı mı isteyecek? Bu sefer yüzüne karşı mı?

Koça başımı sallayıp soyunma odasına doğru yürürken, etrafımdaki konuşmaları dalgın dalgın dinliyorum. Schultz ve Caleb önümde yürüyorlar ve Schultz, Caleb'in bütün gün yaptığı saçmalıklarla dalga geçiyor. Kıkırdayan Caleb, kendinden memnun görünüyor.

Koç, Schultz'dan bebek bakıcılığı yapmasını istemeliydi. Ona benimle yatakhane odalarını değiştirmek isteyip istemediğini sormak istiyorum.

"Ne fark ettim biliyor musun?" Schultz aniden Caleb'e soruyor. Omzunun üzerinden bakıp benim de dinleyip dinlemediğimi kontrol ediyor. "Sandoval, duymak ister misin?"

"Tabii?" diye tereddütle soruyorum.

"Saldırı bölgesine girerkenki tarzlarınız çok farklı. Jennings agresif ve her zaman topu atıp peşinden koşuyor, derinlere gönderiyor, savunma hattını karıştırıyor ve sonra topu ele geçirmek için mücadele ediyor. Sen, Sandoval, tam tersisin ve her zaman kontrollü bir giriş yapıyorsun."

Kaşlarımı çatarak, Schultz'a karşı çıkmak isteyip istemediğimi tartışıyorum ama o takımın en iyi savunma oyuncusu ve bu tür şeyleri her zaman çabuk fark ediyor. Şu anda onunla tartışacak durumda olduğumu sanmıyorum.

Caleb ise elbette aynı çekingenliğe sahip değil. "Benim yöntemim daha iyi sonuç veriyor" diye tartışıyor.

"Öngörülebilir hale geldiğinde işe yaramaz! Morgan'ın yaptığı gibi biraz değişiklik yapmalısın. O ne uygunsa onu yapıyor. Jennings, senin bölgeye girişlerin çok agresif. Sandoval, seninkiler ise çok kontrollü."

Caleb burun kıvrıyor. "Tamam, sakın ol. Bu sadece antrenman, tabii ki gerçek maçta farklı oynayacağım."

Bu Schultz'u tatmin etmiş gibi görünüyor ve konuyu kapatıyor.

Soyunma odasında Rhys ortalarda yok, muhtemelen duşa doğru gitmiştir. Ona bugün beni beklememesini, kendi başıma döneceğimi ve sonra tişört ve pantolon giyeceğimi mesaj atıyorum. Çantamı alıp koçun ofisine gidiyorum. Ter içindeyim ve kıyafetlerimin vücuduma yapışmasından nefret ediyorum, ama Caleb'den önce koçu yakalamayı ve yurttan kaçmayı tercih ederim.

Ne yazık ki, onun da aynı fikri olduğu ortaya çıkıyor.

Koçun ofisine vardığımda, sadece Caleb oradaydı, koçun masasının karşısındaki sandalyelerden birinde oturmuş, ıslak saçlarını eliyle tarıyordu.

Harika.

Yüzünü buruşturuyor. "Ne, öylece orada mı duracağın?" "Geri gelirim."

Ancak, ben ayrılmadan önce, Koç koridorda belirir ve bana doğru yürür. Beni ofisine davet eder ve ben aptal gibi orada dururum.

Koç ofisinin içine bakıp boğazını temizledi. "Caleb, önce Sandoval ile konuşabilir miyim?"

"Ben önce geldim."

"Seninle hokey hakkında konuşmak için gelmedim."

"Tanrım, beni yakalamak için mi ofisine çağırdın?" Caleb sinirli bir kahkaha attı. Koç'un kaşlarını kaldırıp ona sert bir bakış attığını görünce, Caleb boğazını temizledi ve "Üzgünüm" diye mırıldandı.

Çenem neredeyse düşüyor. Bu adam gerçekten özür dileyebiliyor mu? Koç lanet olası bir sihirbaz.

"Ama," der Caleb ve yüzünde sırtıkan bir gülümseme yayılır, "Burada iyi arkadaşım ile aynı odayı paylaşıyoruz. Bizim aramızda sır falan yok. Siz konuşurken ben burada oturabilir miyim? Sorun olmaz, değil mi? Nicky?"

Nicky mi?

Ne saçmalık. Onu sinirlendireceğini bildiğim için, yapabildiğim en büyük, en sahte gülümsemeyi zorla yaparım. "Tabii ki."

Koç kaşlarını çatı. "Emin misin, Sandoval? Seninle menajerler hakkında konuşmak istiyordum."

Siktir. Gülümsemem titriyor, ama Caleb bana bakışını sabitleyince kendimi topluyorum. "Evet."

"Tamam. Sen öyle diyorsan."

Tanrım, masanın karşısındaki diğer koltuğa otururken göğsüm sıkışıyor, Caleb ise bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyor. Koç masanın etrafından dolaşp

oturdu, arkasına yaslandı ve yeğenine uzun uzun baktı. Sonra içini çekti ve başını salladı, muhtemelen Caleb'e gitmesini söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdi.

"Tamam, Sandoval," diyor koç. "Sadede geleceğim. Daha önce profesyonel olmakla ilgilenmediğini söylediğini biliyorum, ama bir menajer, Aleks Polinski, onu tanıyorsan, senin hakkında sorular soruyor."

"Şey."

"Sen buradaki en iyi üniversite oyuncularından birisin ve son sınıftasın. Daha fazla kişinin ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Daha önce bana profesyonel olmanın senin için mümkün olmadığını ve bu yüzden draft'a katılmadığını söylemiştin. Hala durum aynı mı?"

Midemdeki düğümlenmeyi görmezden gelerek başımı sallıyorum.

Cesaretim olsaydı, dürüstçe "*Tabii ki evet*" derdim. Onlarla konuşmama izin verin. Profesyonel olmama izin verin. Ne yazık ki, koça ezberlediğim cevabı veriyorum. "Profesyonel olmakla ilgilenmiyorum."

Caleb'in alaycı tavrı, onun buraya bunun için geldiğini açıkça hatırlatıyor. "Bir dakika, o istatistiklerinle draft'a bile katılmadın mı? Ve şimdi de serbest oyuncu olmak istemiyor musun? Ne yazık."

Ve bir anda, endişem öfkeye dönüştü. Evet, şiddetle tavsiye edilmesine rağmen draft'a katılmadım. On sekiz yaşındayken, katılmış olsaydım muhtemelen ilk seçilenlerden biri olacağımı söylediler, ama asla profesyonel olmayacağımı bildiğim için bunun bir anlamı olmadığını düşündüm.

Şimdi üniversite hokeyindeki son yılımdayım ve draft edilmediğim için profesyonel olmanın son şansım serbest oyuncu olmak, ama koç ve Rhys beni bu yola itse de bu olasılığı düşünmemem gerekir.

Bu en akıllıca karar değil, biliyorum, ve Caleb'in bana bunu hatırlatmasına gerek yok. Ağzım seğiriyor ve ona kızgın bir bakış atıyorum.

"Caleb, dışarı çık," diyor koç sert bir sesle.

"Ne?" Caleb gülerek bana doğru eğilir. Kokusu duyularımı sarar ve göğsümdeki sıkışmayı daha da artırır. İçgüdüsel olarak, ondan uzaklaşmak için daha dik otururum. "Birçok insanın uğruna öldüreceği bir şeye sahipsin, ama sen onu istemiyorsun bile."

Ben istiyorum.

"Caleb." Koç'un sesi şimdi çok daha sert. "Sen benim yeğenimsin ve zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, bu yüzden birçok şeyi görmezden geldim, ama artık sınırları aşıyorsun."

"Benim hatam." Caleb omuz silkiyor, geriye yaslanıyor ve ağzını kapattığını ima ederek, "Ben burada değilim," diyor.

Koç homurdanır. "Çık dışarı."

"Sorun değil." Koç'a bakıp gülümserim. "Teşekkürler, Koç. Minnettarım, ama... Mezun olduktan sonra babamın şirketinde ona yardım edeceğim."

Caleb sorar, "NHL kadar çok para ödüyor mu?"

İçimde bir şey kırılır ve ona doğru dönerim ve "Burada değilsin sanıyordum?" diye bağırırım.

Bir an için hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, sonra yine o boktan sırtışını takınıyor, geriye yaslanıp kollarını kavuşturarak beni inceliyor.

Koç elini yüzüne sürer ve iç çeker. "Teşekkürler, Sandoval. Hepsi bu kadar. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Teşekkürler," diyorum tekrar ve kalkmak için harekete geçiyorum. Sonra durup, hala beni izleyen Caleb'e bakıyorum. Bir daha düşündüm de...

Yeniden oturup Caleb'i taklit ederek arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Aslında koç, belki de iyi arkadaşım Caleb'i burada bekleyip birlikte geri dönebiliriz."

Caleb'in gülümsemesi kaybolur ve bana şaşkınlıkla bakar. Ruh hali. Ben de şok oldum.

Koç şaşkın bir kahkaha atar. Sanırım benim bu küçük tarafımı pek tanımıyor. "Tamam. Adil görünüyor," der.

"Ne oluyor lan?" Caleb bana dudaklarını oynatarak sorar. Omuz silkiyorum.

"Sadece yeni okuluna nasıl uyum sağladığını sormak istedim," diyor koç Caleb'e. "Derslerin nasıl gidiyor? Arkadaşlar edindin mi?"

Caleb yüzünü buruşturur ve yüzü ilginç bir kırmızıya döner. Kaşlarımı kaldırıp ona gülümserim, devam etmesini işaret ederim.

"Ben çocuk değilim," diye mırıldanır.

Koç ona bir bakış atar. "Sen benim yeğenimsin ve annene sana göz kulak olacağımı söyledim. Sandoval burada olmasaydı bu seni rahatsız etmezdi, ama bunu kendin yaptın."

Gülümsemem genişler ve başımı ona doğru eğiyorum.

"Şimdi, cevap ver. İşler nasıl gidiyor? Antrenman saatleri programına çok mu ağır geliyor?"

"Hayır, her şey yolunda." Caleb'in sesi alçak ve garip, ve onun için bu durumun çok utanç verici olduğunu anlayabiliyorum, nefret ettiği bir adamın, sevgili amcasının onu kontrol etmesini dinlemesine izin vermek. "Aslında kampüsün hemen dışındaki bir kafede part-time bir iş buldum."

Jessie'nin çalıştığı yerde çalıştığını hatırlayınca boğazıma bir yumru oturur, ama o Jessie'den hiç bahsetmemiştir.

"Kendini çok mu yoruyorsun? İyi besleniyor musun?" "Evet."

"McAvoy'un senin için hazırladığı gelişim planını inceledin mi?"

Caleb'in sesi sabırsızlaşıyor. "Eeev."

"McAvoy kim?" diye araya girdim.

Caleb bana sadece somurtarak baktığında, koç gülmek için kendini zor tutarak omuzlarını sarsıyor. "O Buffalo'nun gelişim koçu ve Caleb gibi gelecek vaat eden oyuncuların NHL'ye hazırlanmasına yardım ediyor. Caleb bu yıl bittikten sonra büyük olasılıkla NHL'ye gidecek."

Canlanırım. "Ah, doğru! Jets seni seçti!"

"Evet," der Caleb kuru bir sesle.

Koç gülümsüyor ve bana baktığında hala gülmemeye çalıştığından eminim. "Hmm... Peki, ikiniz nasıl geçiniyorsunuz? Sandoval sana kampüste yardımcı oluyor mu?"

"Hayır?"

"Ben teklif ettim," diyorum. "Ama o benim seri katil gibi göründüğümü söyledi." Koç'a ispiyonlamak alçakça bir hareket, ama neyse. Görünüşe göre, o benim tüm kindarlığımı ortaya çıkarmayı başarmış.

"Caleb," diye tısladı Koç.

"Öyle demedim." Caleb bacağıma tekme atar ve ben şaşkın bir kahkaha atarım. Acıtmaz, ama onun soğukkanlılığını kaybetmesini görmek komiktir.

"Kesinlikle öyle dedin," diye karşılık

veriyorum. "Aslında katil kelimesini

kullandım." *Bu adam.*

Koç gözlerini devirir. "Sadece... gidin. İkiniz de. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, Caleb."

"Evet. Tabii ki." Caleb'in dikkati tekrar bana yönelir ve ben gülümsememi derinleştiririm. Çenesi sıkılır. Caleb ayağa kalkar ve ben de onun peşinden giderim, yumruklarını sıkarken gülmek için kendimi zor tutarım.

"Oh, bir şey daha," koç, biz kapıdan çıkmak üzereyken diyor. "Penny? Eve daha yakın bir yere taşındığın için mutlu mu?"

Başımı çevirip Caleb'in yüzündeki garip değişimi fark ettim. Bakışları yere düştü ve üzgün mü görünüyordu? "Evet," dedi. "Onu sorduğunu ona söyleyeceğim."

Caleb koçla birkaç kelime daha konuşur ve ben onu koridorda beklerim. Sonunda dönüp gitmek üzereyken, beni hala orada dururken görünce yüzünü buruşturur. Bana, onu beklemek için ürkek davranmamam gerektiğini söyleyen alaycı bir şey söylemesini beklerim, ama o sadece içinden homurdanır ve yanımdan geçer.

Her zamanki gibi hoş.

Kampüse yürüyerek dönecektim, ama şansımı deneyeyim dedim. "Buraya Rhys'le geldim, ama o çoktan gitmiş olmalı. Seni geçebilir miyim?"

"Ne fark eder," diye homurdanır.

Onu arabasına kadar takip ediyorum ve yurtumuza dönerken yol boyunca hiç konuşmuyoruz. Bu adamın ruh hali çok değişken ve ben bu konuya girmek istemiyorum, bu yüzden tek kelime etmiyorum.

Odamıza vardığımızda, o hemen duşa giriyor, ben de yatağıma uzanıp tişörtümü çıkarıyorum. İğrenç. Her tarafım yapış yapış ve iğrenç, umarım Caleb beni sinirlendirmek için saçma sapan uzun duşlarından birini almaz.

Cidden, Penny kim? Bu beni hiç ilgilendirmez, ama onun tepkisi kafamı kurcalıyor. Bir... kız arkadaşı olabilir mi? Ama neden bu konuda bu kadar hassas davranıyor?

Karnım guruldiyor ve telefonumu çıkarıyorum. Pizza iyi olur. Kafeteryaya gitmek için çok yorgunum.

Caleb duştan çıkıyor ve ben içgüdüsel olarak başımı kaldırıyorum, ama hemen başka yere bakıyorum. Boynuna bir havlu sarmış, üstü çıplak, eşofman altı kalçalarına kadar inmiş.

Neden neredeyse çıplak dolaşması beni şaşırttı bilmiyorum, sanki tüm hokey takımıyla soyunma odasını paylaşmışım gibi.

Sesi beni ürkütüyor. "Yani profesyonel olmayı reddedip ofiste çalışmayı mı tercih ediyorsun?"

"Uh? Evet?" Yukarı bakıyorum ve tek bir damla göğsünden aşağıya doğru akıyor. Dikkatimi dağıtıyor. Onu daha önce soyunma odasında gömleksiz görmüştüm - bakmayı alışkanlık haline getirdiğimden değil - ve antrenman sırasında piercinglerini çıkarıyordu. Ama şimdi tekrar takmış, göğsündeki gümüş barbell'lar dikkatimi çekiyor.

"Gözlerin buraya," diye mırıldanıyor.

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı başka yere çevirdim. "Üzgünüm."

"Demek profesyonel olmayı reddediyorsun. Kim böyle bir şey yapar ki? Baban ne iş yapıyor?" Ben cevap veremedim, telefonunu eline aldı. "Söyleme, Google'da aratırım."

Ona gömlek giymesini söyleme isteğimi zorlukla bastırıyorum.

Caleb ısıklık çalar. "Sandoval Enterprises mı? Vay canına, ne şık. Ailen New York eyaletindeki en büyük inşaat şirketlerinden birinin sahibi, ha? Oh, bir de hayırsever mi?"

Omuz silkerek, sorularını görmezden geliyorum. "Pizza paylaşmak ister misin?" "Bak, bu senin ailenin fotoğrafı. Takımın güzelmiş, Nicky. Çok şık görünüyorsun, değil mi? Babana benziyorsun, ama annene hiç benzemiyorsun."

O benim annem değil. "Pepperoni olur mu?"

"Demek büyük bir holdingin varisi sensin ve bu yüzden mezun olduktan sonra hokeyi bırakmak zorundasın? Ne iyi bir oğulsun."

Onu görmezden gel, görmezden gel.

"Biz köylülerle uğraşmayacak kadar kibar ve düzgün bir altın çocuk olmana şaşmamalı."

"Neden bahsediyorsun?" Onu görmezden gelmek buraya kadarmış. Caleb sırtıyor. "Ne dedimse onu söyledim."

"Tamam. Neyse. Pepperoni mi?"

"Evet. Sen ısmarla, madem bu kadar zenginsin."

"Peki," derim, tartışacak havamda bile değilim. Sonra, kendimi durduramadan sorarım, "Penny kim?"

Yüzü sertleşir. "Senin neyin var ki?"

"Sadece paylaşıyoruz sanıyordum. Sen beni Google'da takip etmişsin."

"Huh." Bir an durup gözlerini kırıştırdı. "Tamam. Haklısın. Penny benim küçük kardeşim."

"Oh." Küçük bir kahkaha attım ve pizza siparişine geri döndüm. "Ne komik?"

"Hiçbir şey."

"O kelimeden nefret ediyorum."

Ona baktığımda, tabii ki hala yarı çıplak. Elini kalçasına koyduğunda ve eşofman altı daha da aşağı kayarak V çizgisini ortaya çıkardığında, tamamen hazırlıksız yakalandım. Caleb bana bakmaya devam ediyor, açıklamamı bekliyor, ben de pes edip "Onun senin kız arkadaşın olduğunu sanmıştım" diyorum.

"Hiç kız arkadaşım olmadı, olmayacak da."

"Hoş kişiliğın yüzünden mi?"

Gölümsüyor. "Vay canına, ne kadar da cesursun. Aslında, çünkü ben eşcinselim." Ha?

Ona boş boş bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Tabii ki hayır. Özür dilerim. Farkında değildim. Sorun yok." "Sen heteroseksüel misin?"

Bu soru yüzümü yine kızartır ve telefonuma eğilirim, kızardığımı görmemesini umarak. "Evet."

"Komik, çünkü son üç dakikadır beni kesiyordun."

Şaşkınlıktan boğazım düğümlenir. "Seni kesmiyorum!"

"Öyle demeye devam et," der ve gülerek arkasını döner.

6

Caleb

EYLÜL

Stella Café kampüsün yakınındaki en popüler kahve dükkanı olsa da, burada çalışmak oldukça rahat. Müdür bizi çok sıkı kontrol etmiyor ve geç kalmamız da pek umurunda değil. Birisi vardiyasını kaçırmak zorunda kalırsa, diğer baristalar genellikle onun yerine çalışmayı teklif ediyor. Evet, kuyruklar uzun ve dükkan genellikle ağzına kadar dolu, ama buradaki insanlar harika.

Haftada dört kez akşam vardiyasında çalışıyorum ve işleri çabucak kavriyorum.

Bu konuda çok yetenekliyim.

Vardiyamı paylaştığım kız, Jessie, benim gibi öğrenci sporcu, sanırım atletizm yapıyor. Çok komik, eğlenceli, müşterilerle iyi geçiniyor ve sevimli bir gülümsemesi var. Eğer kızlardan hoşlansaydım, muhtemelen ondan hoşlanırdım.

Sinir bozucu bir şekilde, kızlardan hoşlansaydım, bu kadar aptalca bir kuraklık çekiyor olur muydum diye merak ediyorum. Flört uygulamam Flair'de ilgimi çeken çok az erkek var ve birkaç kez eşleştiğimde de sohbetlerimiz sönük geçti. Sohbet etmek bile beni sıkıyorsa, herhangi biriyle buluşmak istemiyorum.

Şimdiye kadar yaptığım en eğlenceli eşleşme Schultz'du ve sağa kaydırmamın tek nedeni, kalçasındaki dövmeyle tanışmış olmamdı. O da

O da beni sağa kaydıldı ve ilk mesajım şuydu: "Ben Caleb. Bana asılma, sadece çirkin dövmeni tanıdım, hepsi bu."

O da "Aynı şekilde, kaltak. Senin çirkin piercinglerini tanıdım" diye cevap verdi. Siktir et onu. Piercinglerim seksi.

Schultz benim tipim değil, ama kendisi hakkında özür dilememesini seviyorum. İstedğini istiyor ve onun bir fuckboy olduğunu şaka olarak söylediğimde, bunu inkar bile etmedi, sadece benim kimseyi bulamadığım için acı çektiğimi söyledi.

Ve haklı.

Ne kadar sevişmek istesem de, seçiciliğim benim sonum oluyor.

Evet, bu uygulamadaki neredeyse herkesin aradığı gibi, geçici ilişkiler kurmaktan çekinmiyorum, ama bu, kişiliği olmayan insanlara kendimi maruz bırakacağım anlamına gelmiyor.

Bunu zaten harika ev arkadaşşımdan yeterince yaşıyorum.

Bu arada, o... sandığı kadar heteroseksüel değil. Birden fazla kez bana baktığını yakaladım. O adam beni çok karıştırıyor. Anlaşılması en zor kişi o ve bunun beni neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum.

"Bu sesi tanıyorum," diyor Jessie gülerek ve bana kaşlarını oynatıyor. Elinde paspasla tezgahın diğer tarafında duruyor. Şu anda kapanış saatindeyiz ve ben buradan bir an önce çıkmak istiyorum, ama en azından iş arkadaşşımlarım fena değil. "Bu, queer arkadaşlık uygulaması Flair'den bir bildirim, değil mi? Oda arkadaşım da kullanıyor."

"İnsanlar bunu gerçekten flört için mi kullanıyor?"

"Tamam, adını koyalım. Bu bir flört uygulaması." Jessie tekrar gülüyor ve sarı saçlarını kulağının arkasına atıyor. Başını eğerek soruyor, "Senin tipin ne?"

"Sevimli erkekler."

Gözleri hafifçe büyür. "Ohhh. Kahretsin, ben de sana çıkma teklif edecektim." "Zaten yürümezdi. Müzik zevkin berbat."

Bana dilini çıkarır ve ben ona gülümserim — gerçek, samimi bir gülümseme. Nadiren gösterdiğim bir gülümseme.

Jessie ve ben temizliğe devam ediyoruz, ama bir süre sonra sessizliği bozup "Sen havalı birine benziyorsun. Bekar olacağını düşünmemiştim" diyorum.

"Çok nazıksın," diyor, sesi birden yumuşuyor. "Bir erkek arkadaşım vardı, ama birkaç hafta önce beni terk etti."

"O zaman aptalın teki. Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece mesaj atıp bittiğini söyledi, sonra ortadan kayboldu. Hiçbir açıklama yapmadı, sanki bir yıl boyunca birlikte olmamışız gibi."

Bu beni kızdırdı. "Ne oluyor lan?"

Bana başını salladı, yüzü ciddiydi. Jessie'nin ifadesi kalbimi kırdı. Bu adam her kimse, kadına kesinlikle büyük zarar vermiş.

Temizliği bitirdikten sonra çantalarımızı alıp, tüm ışıkları kapatıp dışarı çıkıyoruz.

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyorum. "Seni eve bırakayım."

"Kütüphaneye gidiyorum. Önce bazı işlerimi halletmem lazım."

"Saat dokuz oldu!"

Islık çalar. "Öğrenci sporcunun hayatı."

"Doğru. Sorun değil, seni kütüphaneye kadar götürürüm. Zaten benim yurduma giderken yolumun üzerinde."

Yürürken dersleri hakkında sohbet ediyoruz. Ayrıca beni o hafta sonu bir partiye davet ediyor ve orada biriyle tanışma şansımın uygulamada olduğundan daha yüksek olacağını söylüyor. Haklı bir noktaya değiniyor ve ben de ayrıntıları sormak üzereyken tanıdık bir silüet bizim yönümüze doğru yürürken görüyorum.

Takım ceketini giymiş, koyu renk saçları gözlerinin üzerine düşmüş olan Nick, tüm dikkatini telefonuna vermiş ve beni fark etmemiş.

"Hey, Nicky!" diye sesleniyorum. Yanımdaki Jessie duruyor. Nick başını kaldırıp bana bakıyor, sonra bakışları Jessie'ye kayıyor ve hemen kızarıyor.

Huh.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyorum, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek.

Jessie nefesini çekip kendini topladı, sonra Nick'e doğru büyük adımlarla yürüdü. Kafam karışmış bir şekilde yanına gittim ve Nick'in ellerini ceplerine sokup ona sinir bozucu, zoraki gülümsemesinden birini attığını izledim.

"Hâlâ beni görmezden mi geliyorsun?" diye sorar Jessie, ama sesinde öfke yok. Sadece incinmiş gibi görünüyor.

Nick kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Senden kaçmıyorum."

"Beni tam anlamıyla ortadan kayboldun, Nick. Aramalarımın cevap vermiyorsun. Kafedeki arkadaşlar bile, benim vardiyamda olmadığım zamanlarda geldiğini söylüyorlar. Sana rahat vermek için yurtuna gitmedim, ama bu çok saçma. En azından bana bir açıklama borçlusun."

Oh.

Ohhhhh.

Sonunda her şey kafamda yerine oturdu.

Nick, bir yıl çıktıktan sonra Jessie'yi ortadan kaybolan adam.

Vay canına, ne dersin?

Sanki burada olduğumu hatırlar gibi, Nick bana bakıp yüzünü buruşturuyor.

"Şu anda konuşmak istemiyorum, Jessie."

"Neden? Caleb burada olduğu için mi?"

Başımı eğiyorum. Tamam, gitmeliyim... Ve tam bunu yapmak üzereyken Nick açıkça "Hiç konuşmak istemiyorum" diyor.

Vay canına. Onu yine kavgacı olarak nitelendirmememin tek nedeni, Jessie'nin yüzünün düşmesidir.

"Tamam, çok güzeldi, ama ben artık gidiyorum." İkisine de gülümserim ve oradan hemen uzaklaşıyorum.

Rekor sürede yurda geri döndüm, daha rahat bir şey giydim ve yatağıma uzandım. Acaba Nick ve Jessie sonunda konuşmuşlar mıdır? Beni ilgilendirmez tabii.

Ama neden Jessie'yi öylece terk etti ki? O harika bir kız. Kızlardan hiç hoşlanmadım ama hoşlansaydım, Jessie'ye çıkma teklif ederdim.

Nick ona konuşmak istemediğini söylediğinde yüzündeki ifade... Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Sanki rolünü sürdürememiş gibi gülümsemesi yarım saniye içinde kayboldu, çenesi sıkı sıkıya kapandı ve gözleri hiç görmediğim kadar soğuktu.

Onu sinirlendirmeyi hayatımın misyonu haline getirmiş olabilirim ve birkaç kez gerçek kişiliği ortaya çıktığında, sanki bir kamçı yemiş gibi hissediyorum. Jessie ile arasında ne oldu ve neden onu terk etti bilmiyorum, ama yine gördüm - gerçek kişiliğinin ortaya çıktığı o anı.

Yüzündeki sessiz öfke... tamam, çok seksi idi. Benim neyim var lan? Kafamda o görüntüyü tekrar tekrar oynatıyorum ve lanet olası sikim titriyor çünkü o bir hain ve kendi akli var. Dayanamadığım takım arkadaşım ve oda arkadaşımından tahrik olmak mı? Berbat bir fikir.

Somurtarak telefonumu çıkarıp, flört uygulamamda doomscroll yapıyorum. Çok fena seks yapmam lazım.

Kapı açılır ve yaşayan kabusum Nick içeri girer. Dizimi büküp bacağıma üzerine atarım, onun benim yarı ereksiyonumu görmesi fikri pek hoşuma gitmez.

Nick ceketini çıkarıp sandalyesine asarken bana hızlıca bir bakış attı.

Onu Jessie'yle bırakalı on dakika bile olmamıştı ve lanet olası bir özdenetimim olmadığı için, "Sanırım ikiniz aslında konuşmadınız, değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Gözlerini kapatıp burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Lütfen kes şunu."

"Kelimenin tam anlamıyla yapamam çünkü beynimi ağrıtıyorsun. O gerçekten çok tatlı ve neden sebepsiz yere onu terk ettiğini anlayamıyorum."

Beni görmezden geliyor.

"Seni hiç anlayamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Neden anlamam gerekiyor ki?"

"Çünkü her şeye sahipsin ama umursamıyorsun. Paran var ama bir yer kiralamak yerine bu daracık yurttaki kalıyorsun. NHL'ye gitme şansın var ama umursamıyorsun. Harika bir kız arkadaşın var ama sebepsiz yere onu terk ettin. Sen tam bir muamma gibisin."

Sonra ben varım - part-time bir iş bulmak zorunda olan, Buffalo Jets tarafından seçilmesine rağmen istatistikleri onun kadar iyi olmayan ve düzgün bir seks bile yapamayan.

"Gidiyorum," diye patladı. Çenesi titredi ve yine tepkisini bastırmaya çalıştığını fark ettim, bu da kaşlarımı yukarı kaldırdı.

"Seni kırdım mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hayır." Bana bir gülümseme atar ve ben ona saldırma isteğine direnirim.

Dişlerimi sıkarak bacaklarımı yataktan indirip ayağa kalkarım, yarı ereksiyonumun tamamen geçmesine şükrederim. Ortadan kaybolması için tek gereken, şimdiye kadar var olmuş en sinir bozucu kişiyle bir konuşma yapmaktır.

İronik olarak, bu yarı ereksiyonun sebebi de oydu. "Bana öyle gülümsemeyi kes demiştim," diye tıslıyorum.

"Böyle mi?" diye sordu, ağzını işaret ederek. Gülümsemesini derinleştirdi. Ona vurma. Ona vurma.

"Tanrım, siktir git," diye homurdanıyorum. Aptal gülümsemesi bir an için titriyor ve çenesi seğiriyor. "Git hadi. Anladım, altın çocuk. Kimse sana layık değil, Jessie bile. Sen bir felaketsin. Onu eğlence için oyalamışsın, sonra da sana layık olmadığına karar vermişsin..."

Aniden aramızdaki mesafeyi kapatıp bana uzanır, bu o kadar ani ve ona hiç yakışmayan bir harekettir ki, tepki verecek zamanım bile olmaz. Nick uzun parmaklarını boğazıma dolayarak sıkar, gözleri sertleşir.

Bana gerçek seni göster, altın çocuk. Gülümsemeden edemiyorum. Tanrım, yardıma ihtiyacım var.

"Beni aldattı," diye dişlerini sıkarak söylüyor. Başparmağı nabzımı bastırıyor ve aptal sikim seğiriyor. Beni boğacak ya da incitecek kadar sıkı değil, sadece sabit ve sağlam bir şekilde tutuyor. "Partide ona sürpriz yapacaktım, ama onu birinin kucağında, onunla dilini sokup çıkaran halde buldum."

Omuzlarım düşüyor. "Oh."

Uzun bir süre, sadece orada durduk; o boğazımı sıkarken, ben de ona boş boş bakıyordum.

Ve gerçeklik ona çarptığında, Nick yüzünü buruşturur.

Elini indirir ve kızarır. "Üzgünüm. Kahretsin. Özür dilerim. Ne oldu bana bilmiyorum."

Neden özür dilediğini anlamıyorum, çünkü başka biri olsaydı şimdiye kadar bana çok daha kötüsünü yapardı. Hâlâ şaşkın ve açıkçası çok tahrik olmuş bir halde, boğazımı tutuyorum ve elimi onun dokunduğu yerde bırakıyorum.

"O seni aldattı," diye kuru bir şekilde tekrarlıyorum.

"Evet. Birkaç hafta önce. Ona mesaj attım ve ilişkimizi bitirdim." "Neden ilişkiyi neden bitirdiğini bilmiyor?"

"Kim bilir? Belki de onu gördüğümü bilmiyordur."

Tanrım, başımı ağrıtıyor. "O zaman söyle ona."

Görünüşe göre ayrılacağını unutmuş olan Nick, derin bir nefes alıp yatağının kenarına çöküyor. Elini yüzüne sürerek, "Neden onun beni aldattığını ona ben söylemek zorundayım? Ayrıca, ne anlamı var ki? Onunla konuşmak istemiyorum. Eğer o..." Sesi kesiliyor.

"Ne?"

"Eğer özür diler ve tekrar bir araya gelmek isterse, muhtemelen evet derim, ki bu kötü bir fikir."

"Tabii ki kötü bir fikir. Neden onu affetmek isteyesin ki? Aldatmak alçakça bir şey." Ona inanamayan bir bakış atarım. "Onu affetmeyi düşünmüyorsun herhalde."

"Onunla tekrar bir araya gelmesem bile, yaptığı şey gerçekten o kadar aşağılık mı? Sarhoştı ve bir hata yaptı..."

"Lanet olsun, onu savunmayı bırak."

Nick'in gözleri donar ve uzun süre yere bakar.

"Nick," diyorum. "Yaptığı şey doğru *değildi*. Aldatmanın iyi bir yanı yok, bunu bilmen gerek. Onunla tekrar bir araya gelme."

"Olmayacağım. Merak etme."

Ben de yatağıma otururum, bir yastık alıp kucağıma koyarak ereksiyonumu saklarım. Gerçek bir konuşma yaptığımız gerçeğı hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bunu isteyen ben olsam bile.

"Huh. Bu pek çok şeyi açıklıyor galiba," uzun bir sessizlikten sonra diyorum.

O gülümser ve garip bir şekilde, bu beni rahatsız etmez. Bu sefer zorlamış gibi görünmüyor. "Biliyorum. Ben zavallıyım. Şimdi mutlu musun? Seni boğduğum için özür dilerim."

"Hemen hemen hissetmedim," diye yalan söylüyorum. "Bundan daha fazla çaba sarf etmen gerekecek." Nick burun kıvrıp başını sallıyor.

"Sen delisin."

Hain sikim bunun kanıtı olarak, kesinlikle deliyim. Duyguların zamanı bittiğine karar veriyorum — ki bunu ben zorladım, çok teşekkürler. Telefonum titriyor, çıkarıyorum ve flört uygulamam biriyle eşleştiğini söylüyor.

Umarım bu da başka bir fiyasko olmaz, ona kısa bir mesaj gönderirim.

Nick huzursuzmuş gibi çok hareket ediyor ve masasının çekmecesini açıp bir Switch çıkardığında ona bakıyorum.

Harika.

"Mario Party var mı?" diye soruyorum.

Sanki başka birine sorabilirmişim gibi odaya bakınıyor. Sonra o büyük, şaşkın gözlerini bana diyor. "Evet. Oynamak ister misin?"

"Evet."

Yüzü geniş bir gülümsemeye bürünüyor ve bu beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Nick, Switch'i çok oyunculu bir oyun için kurarken, sanki hayatında hiç başka bir insanla oynamamış gibi çok heyecanlı görünüyor.

Ne salak. Ama yine de sevimli. Tabii

bunu yüksek sesle itiraf etmem.

Nick

O gece sinirlenip Jessie'yi anlattığımdan beri Caleb çok daha az düşmanca davranıyor. Dürüst olmak gerekirse, neden ona öyle davrandığımı hala bilmiyorum. Bu hiç bana göre bir davranış değildi ve o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

Kendime not: Bir dahaki sefere Caleb'in çenesini kapatmak istersem, tek yapmam gereken boğazını sıkmak.

Belki de Rhys'e, bir dahaki sefere antrenman sırasında tartıştıklarında bunu söylemeliyim, ama bu bilgiyi başka birinin bilmesi fikri nedense beni rahatsız ediyor.

Ama evet, sanırım bir yerlere varıyoruz. Söylediği şeyler için kendini suçlu hissetmiş olmalı ki, kafeden tatlılar getirip duruyor. Caleb bana tatlıları verirken hiçbir şey söylemiyor, sadece tek kelime etmeden önüme atıyor.

Garip, ama aynı zamanda... sevimli de sayılır? Belki hayal görüyorum, ama bence bu çocuk bana ısınmaya başladı.

Takımın geri kalanına da ısınmaya başladı. Caleb hala her zamanki gibi sinir bozucu, herkese en çocukça sataşmalar yapıyor, ama sanırım hepimiz onun sadece eğlence için insanlarla uğraşmayı sevdiğini anladık. Kişisel bir şey değil.

Şu anda da soyunma odasının diğer tarafında Schultz ile bir şey hakkında tartışıyor. Ne hakkında konuştuklarını anlayamıyorum, ama Schultz ona

havluyla tokatlıyor ve Caleb ona tekme atmaya kalkışıyor, sonra Schultz duşlara koşuyor.

Caleb gözlerimi yakalayana kadar ona baktığımı fark etmiyorum ve o bana yine "ürpertici" demeden önce başka yere bakıyorum.

Telefonum bip sesi çıkarır ve bunu meşgul görünmek için bir bahane olarak kullanırım, babamdan gelen mesajı görünce şaşırırım.

Baba: Meşgul müsün? Şehre geldik. Uğrayalım dedik. Ben: Antrenman yeni bitti. Nerede buluşmak istersiniz?

Baba: Dianne Stella'ya gitmek istiyor.

Siktir.

Jessie ile ayrıldığımızı babama ve üvey annem Dianne'e söylemedim. Onu çok sevdikleri için oraya gitmek istiyorlardır ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

Ben: Neden akşam yemeği için başka bir yere gitmiyoruz?

Babam: Uzun kalamayız. Stella's'ta hızlıca bir kahve içelim. Az önce geldik.

Ben: Sokağın aşağısında hoşuna gideceğini düşündüğüm başka bir kafe var. Babam: Ama Jessie'nin orada olup olmadığını görmek istiyoruz. Ne zaman varacaksın?

Ben: Baba, başka bir yere gidelim.

Küfür ediyorum. Bu lanet olası şey olamaz. Yutkunarak, Jessie ile ayrıldığımızı yazarken başka bir mesaj geliyor.

Baba: Siparişlerimizi verdik ve masamıza oturduk, Nicholas. Neyin var senin?

Aman Tanrım.

"Caleb," diye bağıryorum tam yanımdan geçerken. Kompresyon şortuyla giyinmiş, bana dönüyor ve karın kasları sanki daha önce görmemişim gibi bir anlığına dikkatimi dağıtır. Adam kaya gibi bir vücuda sahip.

"Ne?" diye sordu ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Jessie kafede mi?"

"Evet. Neden?"

"Kahretsin!" Daha fazla kişi bana dönünce yanaklarım kızardı.

"Üzgünüm." Rhys'in başı tezgahın arkasından çıkıyor. "Nick, ne oluyor?"

"Gitmem lazım. Ailem Stella'nın yerinde." Bunun neden paniklediğimi açıklamak için yeterli olduğunu biliyorum ve eşyalarımı alıyorum. Şimdiye kadarki en hızlı duşumu aldıktan sonra arabama koşuyorum.

Babama Jessie ile ayrıldığımızı söyleyebilirdim, ama onlar çoktan sipariş vermişlerdi. Tek umudum, Jessie'nin arkada olması ya da vardiyasına gelmemiş olmasıydı, ama bunun pek olası olmadığını biliyordum.

Ve haklıyım, kafeye girdiğim anda Jessie tezgahın başında. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve babamla Dianne'in bulunduğu en arka köşeye başını çevirirken yüzündeki ifade sertleşiyor.

"Üzgünüm," diye dudaklarımla ona söylüyorum ve ayaklarımla sürünerek annemle babamın yanına gidiyorum.

Dianne beni ilk fark etti ve babamın dikkatini çekmek için omzuna dokundu. Mükemmel manikürlü kırmızı tırnakları, babamın beyaz gömleğiyle keskin bir kontrast oluşturuyordu ve babam bana gülümseyerek döndü.

"Merhaba," diyorum onlara ve karşılarındaki koltuğa oturuyorum. İkisi de kahve içiyor. "Geciktiğim için özür dilerim. Antrenman az önce bitti."

"Sorun değil," diyor babam. "Git bir kahve sipariş et. Jessie tezgâhın başında." "Ah, hayır. Sorun değil. Ben iyiyim."

Dersler başladığından beri onları görmedim. Sadece bir saat uzaklıkta yaşıyorlar, ama işleri ve birçok etkinlikle o kadar meşguller ki, hafta sonları boş ve sessiz bir çatı katına gitmektense kampüste kalmayı tercih ediyorum.

Babam tüm dikkatini bana vererek derslerimi ve antrenmanlarımı soruyor. Maçlarıma hiç gelmese de, yine de kendine özgü bir şekilde beni çok seven bir baba. Ayrıca, dönem daha yeni başlamış olsa da notlarımla çok ilgileniyor ve bu yıl mezun olacağımı söylediğimde gururla gülümsüyor.

"Mezun olmadan önce seni ofislerimizden birinde staj yapmaya göndermeliyim," diyor. "Böylece işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenirsin."

"Hala hokeyi var," diye hatırlatıyor Dianne.

"Oh. Haklısın." Babam bana bakar. "Peki, sorun değil. Mezun olur olmaz staj ya da tam zamanlı bir iş bulamayacağın da yok."

Kafamı sallıyorum. Her şeyin bana altın tepside sunulduğu doğru, ama babama benim için yaptığı planları beğenmediğimi asla söylemem. Bu çok nankörlük olur.

"Sanırım Jessie mola verecek." Dianne, tezgahın etrafında dolaşp önlüğünü çıkaran Jessie'ye hafifçe el sallar. Caleb şimdi tezgahın arkasında, Jessie'nin yerini alıyor. Jessie'nin bakışlarından kaçınırım ve gözlerim otomatik olarak Caleb'e takılır, o da bana kaşlarını kaldırır.

Odanın diğer ucundan bile bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum.

"Jessie, tatlım," diyor Dianne, kafedeki sohbetlerin üstüne çıkacak kadar yüksek sesle. "Gel bize katıl."

Jessie'nin kaşları çatılır ve yavaşça bize doğru gelir. Kahretsin. Her şeyi mahvettim.

Ne yapıyordum, bunun olmayacağını mı düşünüyordum?

Babam ve Dianne'e dönüyorum. "Ayrıldık," diyorum.

İkisi de şaşkınlık içinde kalıyor.

"Merhaba." Jessie bize doğru yürür ve zoraki bir gülümseme takınır. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Ben size katılmayacağım çünkü, şey..." Jessie gözlerime bakar ve yanağını ısırır. "Ben..."

Babam boğazını temizledi. "Evet, Nicholas az önce... nedenini anlattı." Sesi gerginleşerek ekledi, "Keşke daha önce söyleseydin, evlat."

"Üzgünüm."

"Seni görmek güzeldi canım," diyor Dianne ve Jessie ona zoraki bir gülümseme daha gösterip arkasını dönüyor. Kulakları ve yanakları kızararak arka odaya doğru gidiyor.

"Sana söyleyecektim," derim, masaya sertçe bakarak. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum. Midem bulanıyor ve damarlarımdan utanç akıyor.

Babam, "Bu yüzden başka bir yere gitmek istedin," diyor.

"Evet, ama. Şey. Sen zaten oturduğunuzu söyledin ve. Ee."

"Yakın zamanda ayrıldınız mı?" diye Dianne sözümü kesiyor.

"Bir ay önce."

Babam sinirli bir nefes verir ve içimdeki utanç daha da artar. "Nicholas, bizi bu utanç verici durumdan kurtarmak için çok daha önce söyleyebilirdin. Gerçekten."

"Üzgünüm."

"Önemli değil," diyor Dianne. Her zamanki gibi, babamla benim aramda arabuluculuk yapıyor. Belki de babamın onaylamamasının beni ne kadar üzdüğünü anlayabiliyordur. "Ama Jessie'yi çok severdim. İkinizin bu sorunu çözemeyeceğinden emin misin? Onu yeni kliniğin açılışına getirip herkese tanıtmam gerekiyordu."

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve ancak o anda ellerimi dizlerime sıkıca bastırdığımı fark ediyorum. "Um. Hayır, üzgünüm. Sadece ben olacağım."

"Oh. Peki, sorun değil."

"Üzgünüm."

"Sorun değil, Nicholas," dedi nazikçe.

Öyle mi gerçekten?

Her zaman başımı eğip babam ve Dianne'e sorun çıkarmamaya özen gösterdim. İkimiz arasındaki geçmişimize rağmen ikisi de bana karşı çok hoşgörölü davranıyor. Açıkçası, Dianne'in bana karşı bu kadar sakın kalabilmesini bile anlamıyorum. Onun yerinde olsaydım, kim olduğumu ve bu dünyaya nasıl geldiğimi düşünürsek, kocasının başka birinden olan oğlunu görmekten nefret ederdim.

Ben onların sorunu olmamalıyım.

Ve ilk kez değil, annemi düşünüyorum ve o hala burada olsaydı her şeyin ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Babama ve Dianne'e söylemenin ne kadar zor olduğunun aksine, Jessie'yi ona anlatmakta tereddüt etmezdim muhtemelen.

"Nicholas." Babam iç geçirir. "Lütfen düzgün otur. Kambur durma."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. O alışkanlığını umursamadığımı biliyorsun." Bunun ne anlama geldiğini biliyorum: *cesur ol*.

Tanrım, kusacağım. Babam dik oturmamı söylese de, ellerimi yine dizlerime sıkıca bastırıp başımı eğiyorum.

"Selam!" Caleb'in sesi aniden beni düşüncelerimden koparır. Beni kabinin içine doğru iter ve şaşkın bir ses çıkar.

Hâlâ önlüğünü giyiyor ve tezgaha baktığımda, orada kimse yok. Sanırım mola vermiyor.

Geniş bir gülümsemeyle Caleb, "Ben Caleb Jennings, Nicky'nin yeni oda arkadaşı.

Ben de hokey takımındayım."

"Nicky mi?" diye tekrarlar

Dianne.

Babam ona alışılmış bir gülümseme atar — Caleb'in bundan nefret ettiğini çok iyi biliyorum. Bana ve Caleb'e bakar ve başını sallar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Caleb. Nicholas senden bahsetmemiştii, ama seni tanıdım."

Caleb şaşırmış gibi görünüyor. "Öyle mi?"

Ne halt ediyor bu adam? Caleb'e bakıyorum, kendimi yabancı hissediyorum.

Adam, ona attığım şaşkın bakışı görmezden geliyor.

En azından beni düşüncelerimden kurtardı.

"Seni Nicholas'ın maçlarından tanıyorum," diyor babam, sanki bu en bariz şeymiş gibi. "Michigan için oynuyordun, değil mi?"

Caleb ona göz kırpmıyor. "Evet, efendim. Vay canına Nick, babanın hafızası inanılmaz."

Evet, Caleb haklı. Babam isimleri ve yüzleri hatırlamakta her zaman keskin ve şaşırtıcı olmuştur. Ama... şu anda beni şaşırtan bu değil. İnanamadan babama soruyorum, "Maçlarımdan birini mi izledin?"

"Boş olduğum sürece maçlarının çoğunu izliyorum."

Dianne elini ağzına koyup güldü. "Ne kadar tutkulu olduğunu görmelisin. Geçen yıl sakatlandığında, sana zarar veren çocuğu dava etmek için hukuk ekibini devreye sokmanın mümkün olup olmadığını bana sordu."

Ne? Ben... bunu bilmiyordum. Hiç bilmiyordum.

Bunca zaman, babamın hokey sevgimle ilgilenmediğini, sadece masraflarını karşılayıp ara sıra sorduğunu sanıyordum.

Caleb uzanıp parmağını çenemin altına koyarak ağzımı kapattı. Alaycı bir şekilde, "Babanın maçlarını izlediğini nasıl bilmezsin?" dedi. Sonra babama döndü. "Onu canlı izleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Sezon yakında başlıyor ve takımdaki herkesin ailelerine ve arkadaşlarına dağıtmak için ücretsiz biletleri var."

Babam güler. "Nicholas beni hiç maça davet etmedi, bu yüzden beni orada istemediğini düşündüm."

"Hayır!" diye patlarım. Babam başını bana doğru eğiyor, Dianne ve Caleb bile benim patlamama şaşırılmış görünüyorlar. Boğazımı temizleyip, "Öyle değil. Seni hiç davet etmedim çünkü ilgilenmeyeceğini düşündüm" diyorum.

"Maçlarını izlememi ister misin?"

İçgüdüsel olarak, onun çok meşgul olduğunu ve zahmet etmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum. Bana oynamama izin vermesi yeterli ve bunun için minnettarım. Ama... Caleb bana çok dikkatli bakıyor, sanki bariz gerçeği söylemem için beni cesaretlendiriyor gibi.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "İsterim. Yani, maçlarıma gelirsen. Başka bir işin yoksa ve senin için çok zahmetli olmazsa."

"O zaman gelirim," diyor babam ve ben gülümsemeden edemiyorum.

Caleb araya girmesaydı bu konuşma asla gerçekleşmeyecekti, diye fark ediyorum. Caleb'in ailemle küçük bir sohbet ettiğini fark ederek dalıp gidiyorum. Dianne'in beni izlediğini fark edince, dik durmaya çalışıyorum ve onların konuşmasını dinliyorum. Babam Caleb'e çocuk hastanesi için yeni klinik üzerinde çalıştıklarını ve açılış töreni için geri döneceklerini anlatıyor. Caleb onlara neden buraya geldiklerini sormuş olmalı.

"Oh, evet," diyor Caleb. "Geçen hafta sonu orada çalıştıklarını gördüm." Bu benim dikkatimi çekiyor. "Neden çocuk hastanesindeydin?"

"Birini ziyaret ediyordum." Caleb daha fazla açıklama yapmaz ve hemen ekler, "Nicky, kurdele kesme törenine gideceksen, hastanenin bahçesine bir bak. Çok güzeldir. Orada senin tarzında somurtarak dolaşabilirsin."

"Ben dolaşmam." O
kıkırdar.

"Aslında o bahçeyi de biz yaptık," diyor babam ve gözlerinde gurur görüyorum.

"Gerçekten mi? Orayı çok seviyorum!" Caleb bu açıklamaya heyecanlanmış gibi geliyor ve ben gülümsemeden edemiyorum.

Biraz daha sohbet ettikten sonra Caleb bana döndü. Beni inceledi ve sonra sırtıttı. Ne gördüğünü merak ettim. Tek bildiğim, birkaç dakika öncesine göre çok daha rahat olduğumdu.

"Gitmem gerek," diyor Caleb, koltuktan kalkarken. "Sadece merhaba demek istedim, ama aslında molada değilim. Müdürüm dönmeden gitsem iyi olur."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor babam. Sanırım içten söylüyor. "Ben de, efendim, hanımefendi!"

O gittikten sonra, Dianne sıcak bir gülümsemeyle, "O iyi bir çocuk. Caleb, değil mi?" dedi.

"İyi çocuk" ve "Caleb" kelimelerini genellikle bir arada kullanmam ve bunun ne anlama geldiğini hala tam olarak bilmiyorum, ama bu Caleb'in kesinlikle alışabileceğim bir yönüydü.

Caleb

Nick'in ailesiyle geçirdiği zamanı bölmek için beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum, ama bunu yaptığıma memnunum. Kafeden karşıdan onun sessizce çöktüğünü görebiliyordum ve bu beni etkiledi.

Neden? Kim bilir.

Tek bildiğim, kendimi onların sevimli küçük aile toplantısına davet ettiğimde bir şekilde bu durumdan çıktığı.

Neden babasını maçlarına hiç getirmediğini ya da babasının ona maçları izlediğini neden hiç söylemediğini anlamıyorum. Garip bir aile. Muhtemelen, mükemmel imajlarına rağmen düşüncelerini kendilerine saklayan türden bir aile.

Nick'in babasına bakınca, onun bu ciddi ve düzgün imajını nereden aldığını anlayabiliyorum. Annesi biraz daha rahat görünüyor, ancak Nick'e hiç benzemiyor — minyon bir kadın, platin sarısı saçları ve gri gözleri Nick'in koyu kahverengi gözlerine hiç benzemiyor.

Onları tezgahın arkasından izlemekten kendimi alamıyorum, şimdi çok daha rahatlamış olmaları garip bir şekilde içimi rahatlatıyor. Konuşmalarını anlayamıyorum, ama Nick geniş bir gülümsemeyle, hareketli jestlerle konuşurken, babası kahvesini yudumlarken başını sallıyor.

Jessie yanıma gelip fısıldıyor: "Onlara ayrıldığımızı söylemediğine inanamıyorum. Ama ne bekliyordum ki? Benimle bile bu konuyu konuşmuyor."

Jessie harika biridir. Onu çok seviyorum ve iş yerinde onun gibi bir arkadaş edindiğim için mutluyum. Ama Nick'in ondan neden ayrıldığını öğrendiğim için, sözleri beni çok şaşırtıyor. Bir müşteriye pasta dilimi verirken omuzlarımı hafifçe silkiyorum.

O, sanki tüm bunları duymak istediğimi düşünerek, şikayet etmeye devam ediyor. "O her zaman çok... pasifti. Artık bu iyi adam tavırlarından bıktım. O kadar da iyi biri değil, sadece umursamıyor."

Sessizce burnunu çekip gözlerini koluyla sildi.

"Anlamıyorum. Her şey yolunda gidiyordu. Neden bunu mahvetti ki? Kimse onu benim sevdiğim gibi sevemez."

Çenem yine seğiriyor. "Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, sanırım." Uh.

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Jessie bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sen... benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Nick neden beni terk etti?"

"Bilmiyorum Jessie. Başka bir erkekle öpüştüğünün bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

Lanet olsun. Bu durum o kadar sinir bozucu ki, beynimden ağzıma giden filtre tamamen bozulmuş durumda.

Jessie'nin yüzü soluyor ve eliyle nefesini kapatıyor, gözleri daha da komik bir şekilde büyülüyor. "O bunu biliyor mu? Kim söyledi ona?"

"Gördü."

"Gördü mü!?"

Gözleri yine yaşarır ve alt dudağı titrer. Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü ağlayan kızlarla başa çıkacak kadar donanımlı değilim. Ya da kızlarla genel olarak, bu konuda.

Nick ve ailesi kalkıp kapıya doğru yürürler, Nick bize bakar ve bana zayıf bir gülümseme atar. Garip bir nedenden dolayı, ben de gülümserim, aslında daha çok bir grimastır ama, çünkü eski sevgilisi ağlamak üzeredir.

O bunu göremiyor, çünkü ona bakmıyor bile.

"Onunla konuşacağım," diye fısıldadı. "Caleb, beni biraz idare et."

"Ah? Hayır. Jessie, yapma. Berbat bir fikir."

O çoktan tezgahın etrafında dolanmaya başlamıştır. "Uzun sürmez."

Nick beni öldürecek. Sonunda yaptım işte — bu onu çileden çıkaracak ve beni boğacak, bu sefer kasten.

Tamam, ama. Nick beni boğacak...

Odaklan.

Pencereden Jessie'nin Nick'in ailesine koştüğünü izliyorum. Nick'in ailesine bir şey söylüyor ve onlar gülümsüyor, sonra Nick'e el sallayıp onu Jessie ile baş başa bırakıyorlar.

Nick ve Jessie dışarıda konuşuyorlar, Jessie konuşmaya devam ederken Nick ona boş boş bakıyor. Jessie hala ağlamak üzere gibi görünüyor ama Nick'e söylemek istediklerini söylerken kendini tutuyor.

Sanırım... özür diliyor? Emin olamıyorum, ama Nick onu dinliyor, bir kez bile sözünü kesmiyor.

Sonra gülümser, sanki ona sarılacakmış gibi elini uzatır, sonra durur. Nick elini indirir ve ona bir şey söyler. Jessie başını sallar ve kısa süre sonra ikisi ayrı yollara giderler.

Aynen böyle.

Orada kalıp, neden duyamadığım bir konuşmayı baştan sona izlediğimi ve neden bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için garip bir şekilde ilgilendiğimi merak ediyorum.

Nick beni korkutmuyor.

Yine de yurda dönerken onu görmekten korkuyorum. Bu yüzden kafeden bir paket kurabiye çaldım. Onu gördüğüm anda ona fırlatmayı planlıyorum. Kafeden bir şeyler getirdiğimde her zaman çok sevinir ve bu sefer de Jessie'ye kazara döküldüğü için bana kızmaması için bunun yeterli olmasını umuyorum.

Yurdumuzun kapısını açıyorum ve Nick masasının başında oturmuş, önünde açık bir kitap var. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Selam," diyor.

"Selam." Kurabiye poşetini ona fırlatıyorum, o da inanılmaz refleksleriyle yakalıyor. Nick sandalyesini döndürüyor, gülümsüyor ve mutlu bir şekilde poşeti açıyor. Kurabiyeleri adeta yutuyor. Tatlıya düşkünlüğü başka bir boyutta.

Kızgın değil. Sanırım?

Her an üzerime atlayacakmış gibi ona bakıyorum ama o sadece orada oturuyor, ona şeker verdiğim için çok heyecanlı, ağzına bir kurabiye daha atıyor.

"Şey," diyorum dikkatlice, çünkü uykumda bıçaklanmaktansa bunu kendim gündeme getirsem daha iyi olur. "Sen ve Jessie. Artık aranız iyi mi?"

"Sanırım."

Yatağımın kenarına oturup onun daha fazla konuşmasını bekliyorum. Anlatacak başka bir şeyi olmadığı belli olunca, ona kaşlarımı kaldırıyorum. "O ne dedi?"

Nick boğazını temizledi. "Özür diledi ve sarhoş olduğunu, benim orada olmadığım için üzüldüğünü ve ne yaptığını bilmediğini söyledi. Bunun daha önce hiç olmadığını ve benim bunu bildiğimi fark etmediğini söyledi. Sebepsiz yere onu terk ettiğimi sandığını söyledi."

"O, şey..." Ben de boğazımı temizledim. "Seninle tekrar bir araya gelmek istedi mi?"

"Hayır."

Peki. Tamam o zaman.

Neden bu kadar ilgilendiğimi hala bilmiyorum, ama en azından artık bitti. Nick kurabiye poşetini kaldırır ve ben kıyafetlerimi değiştirmek için kalkarım, onun hareketlerini takip ettiğini fark ederek.

"Akşam yemeğini yedin mi?"

diye sordu. "Evet, kafede yedim."

"Anladım."

Hayal kırıklığına uğramış sesi beni durdurur. Ona bakarım, parmaklarım kot pantolonumun düğmesi üzerinde donmuş halde. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Yemin ederim Nick, sana söylemeyi bırakmanı söyledim..."

"Bir şeyler yemeye gitmek ister misin diye soracaktım."

"Ah." Ellerim yanıma düşer ve ona şaşkınlıkla bakarım. "Yemek yemedin mi? Saat neredeyse on oldu."

"Birkaç blok ötede geç saatlere kadar açık olan bir Meksika yemek kamyonu var, oraya gitmek istiyordum." Nick gülerek boynunun arkasını ovuşturur. "Sen yemek yemedin diye seni bekliyordum."

"Neden bana mesaj atıp sormadın?"

"Numaranı bilmiyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Yurtta gönderilen e-postada var..." Sözümü kesip derin bir nefes alıyorum ve evrenden bana sabır vermesi için dua ediyorum. "Tamam. Gidelim."

"Ama sen çoktan yemek yedin."

"Acele et." Ceketimi alıp giydim. "Yürüyerek mi gideceğiz?" Yüzü

aydınlandı. "Benim arabamla gidebiliriz."

Arabasını birkaç dakika uzaklıkta park etmiş, arabası mütevazı, küçük bir Ford Fiesta. Milyoner bir babanın oğlundan beklediğim türden bir araba değil. Nick, bu küçük arabada dev gibi görünüyor ve eminim ben de en az onun kadar gülünç görünüyorsunuzdur.

Bizi kampüsten birkaç blok öteye götürüyor ve bir otoparkta duruyor, sonra turuncu ve yeşil renkli bir yemek kamyonuna doğru yol gösteriyor. Etrafında bir sürü insan olduğu için popüler bir kamyon olmalı, çoğu bizim yaşlarımızda. Sıraya giriyoruz ve Nick menü panosuna bakarken yüzündeki geniş gülümsemeyi izliyorum.

"Sen ısmarla," diyorum ona, çünkü cüzdanımı yanıma almadım. Ayrıca, o çok zengin. "Neyin iyi olduğunu bilmiyorum, sen ne alıyorsan onu alayım."

"Tamam."

Nick ikimize de burrito kasesi sipariş ediyor ve ben onun kaselerine aşırı miktarda acı sos koymasını izliyorum. Beni izlediğini fark edince Nick utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sonra yemeğe başlıyor. Bu saatte oldukça ağır bir yemek ve sağlık düşkünü amcam bizi görse ne derdi acaba diye düşünüyorum, özellikle de bu benim ikinci öğünüm olduğu için.

Nick'i izlerken, onu tanıdığımız haftalar boyunca ona olan izlenimimin yavaş yavaş değiştiğini itiraf etmem gerek. Belki benimle daha rahat hissediyor, ama gülümsemeleri artık zorlama gibi görünmüyor, en azından eskisi kadar değil.

"Denemek ister misin?" diye soruyor, sos şişesini yüzüme sallayarak. "Ama çok acıdır. Dayayabileceğini sanmıyorum."

"Bu bir meydan okuma mı? Koy bakalım."

"Meydan okuma değil," diyor gülerek.

"Önemli değil. Ver şunu bana."

Benim ne kadar garip bir rekabetçi olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, bu da beni gururlandırıyor, çünkü evet, öyle. Kazanmayı seviyorum. Ayrıca, bunu söylemeye hakkı yok — bu pislik, geçen sefer Mario Party oynadığımızda, yeterince hızlı kürek çekmediğim ve süre dolduğu için sinirlenip bana yastık fırlatmıştı.

Nick kaseye biraz sos sıkıyor ve ben bir kaşık dolusu yemek alıp sosu da aldığımdan emin olarak ağzıma atıyorum.

"Vay canına." Ağzım yanarken nefes nefese kalıyorum, o da kıkırdıyor ve içkimi uzatıyor. Birkaç saniye içinde içkimi yudumluyorum. "Aslında siktir git."

"Söylemiştim."

Alnımdaki teri silerim ve ona kızgın bir bakış atarım, kasemdeki sosun etrafını yiyerek.

"Annem eskiden daha da acı yapardı," diyor gülümseyerek. "Bana yemek pişirdiğinde çok severdim."

"Artık sana yemek yapmıyor mu?"

Kafasını sallıyor. "Ben on iki yaşındayken vefat etti."

Kaşlarım çatılır ve ona daha fazla açıklama yapması için bir bakış atarım.

"Az önce gördüğün kişi üvey annem Dianne'di. Eskiden annemle yaşıyordum ama o vefat edince babam ve Dianne'in yanına taşındım."

Bu, sindirilmesi zor bir bilgi. Sessizliğimi yanlış anlamış olmalı ki, yüzü kızardı.

Nick kekeliyor, "Ö-özür dilerim. Bu biraz fazla oldu." "Bana annen hakkında daha fazla şey anlat, Nicky."

Nick, sanki ona bir uçurumdan atlamasını istemişim gibi, şok olmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakar. Sonra yüzünde bir gülümseme yayılır ve annesinin ona pişirdiği tüm yemekleri anlatır. Annesi, Nick sevdiğini söylediği yemeği her gün pişiren türden bir anneymiş. Bazen birlikte yemek pişirdiklerini ve onun yaptığı dağınıklığa rağmen annesinin ne kadar sabırlı olduğunu da anlatır.

O kadar çok konuşuyor ki, akşam yemeğinin hala elinde olduğunu hatırlatmam gerekiyor, sonra gülüyor ve ağzı dolu halde konuşmaya devam ederek yemeğe başlıyor.

Görünüşe göre, bu kibar ve düzgün çocuk heyecanlandığında terbiyesini unutuyor.

"Hey, Sandoval! Jennings!"

İkimiz de dönüp Vega ve Walters'ın bize doğru yürüdüğünü görüyoruz.

"Sizin takıldığınızı bilmiyordum!" diyor Walters, kolunu Nick'in omzuna atarak.

Kaşlarımı çatarak, ona Nick'i rahat bırakmasını söylemek istiyorum, ama sonra bunun tuhaf bir şey olduğunu fark ediyorum. İkisi bizimle sohbet ediyorlar, ama çoğunlukla Nick'le, ve ben ağzımı kapalı tutuyorum, bizi böldükleri için kızgınım. Nick'in annesi hakkında konuşmasını dinlemek güzeldi. Bu ona neredeyse bir kişilik kazandırdı.

Vega bu hafta sonu yapılacak bir kız öğrenci partisi hakkında konuşuyor ve Nick'i yeni kızlarla tanışmasının zamanının geldiğini söyleyerek gelmesi için ikna etmeye çalışıyor.

Ve bu, dinlemeyi bırakmam için bir işaret.

Telefonum çalıyor ve bunu bahane ederek uzaklaşıyorum. Boş kâsemi çöp kutusuna attıktan sonra telefonumu çıkartıyorum ve birkaç gün önce eşleştığım Dex'ten yeni bir mesaj geldiğini görünce sırtıyorum.

Yarın buluşmak isteyip istemediğimi soruyor. Yarın cuma gecesi ve bu adam açıkça benimle yatmak istiyor - ve gerçek bir kişiliğı ve buna uygun seksi bir vücudu var. Onunla yatmak, muhtemelen Nick'in kocaman elini boynuma doladığını düşünmemi engelleyecektir.

Nick'in bunu yaptığı anı, sikimi sertleştiriyor ve içimden kendime lanet ediyorum. Aptal sikim, heteroseksüel oda arkadaşımın hoşlanıyor.

Sonra Walters'ın Nick'e, numarasını isteyen bir arkadaş olduğunu söylediğini duyarım ve Nick garip bir şekilde gülüp, mesajlaşmada iyi olmadığını söyleyerek uyduruk bir bahane uydursa da, sikim sönüyor.

"Hey, Sandoval," diyorum, diğerleri gittikten ve arabasına doğru yürürken.

Kaşlarını çatıyor, ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor. Ne olduğunu anlamıyorum, ama yine *hiçbir şey* söylememesini dinleyecek havada değilim. "Evet?" diye soruyor.

"Yarın planın var mı?" Dex, oda arkadaşının evde olacağını söylediğı için, onun dışarıda olacağından emin olmam gerekiyor.

"Rhys ve ben onun kardeşiyle takılacağız. Gelmek ister misin?"

"Hayır, sadece merak ettim." Telefonumu tekrar çıkartıp oda numaramı Dex'e gönderiyorum. Umarım bu sıkıntılı dönemimi atlatmama yardım eder.

Ve oda arkadaşım hakkında hayal kurmayı bırakmama yardım etmesini.

Nick

Bilinmeyen numara: Ne zaman döneceksin?

Ben: Kimsiniz?

Bilinmeyen numara:

Caleb.

Ben: Numaramı nereden buldun?

Caleb: Taşındığımda, asistanın gönderdiği e-postada yazıyordu.

Caleb: Aloooo? Ne zaman döneceksin???

Ben: Geç. Hala Rhys ve kardeşi ile birlikteyim. Neden, takılmak mı istiyorsun?

Caleb: Evet, Nicky, tam da bunu yapmak istiyorum.

Mesajın sonuna eklediği göz deviren emoji olmasaydı, onun ciddi olduğunu düşünürdüm. Ben burnumu çekerken, Rhys açık mutfakta bir kaseye patlamış mısır dökerken bunu fark eder. Bana başını eğerek bakar, ben de omuz silkerim ve yeni biriyle çıktığımı söylemeden önce telefonumu cebime koyarım.

Hayır, üzgünüm Rhys. O aslında senin nefret ettiğin oda arkadaşımdı.

Rhys, ben ve kardeşi Archer'ın arasına kanepeye oturur. Bana bir bira uzatır ve uzaktan kumandayı alır, izlediğimiz aksiyon filmini devam ettirir.

Archer, Rhys'in kasesine elini soktu ve kardeşi ona kızgın bir bakış attı. Archer, hiç aldırmadan, "Yeni bir oda arkadaşın olduğunu duydum, Nick," dedi.

"Evet. Caleb. O da hokey takımında." "Ve o bir pislik," der Rhys.

"O kadar da kötü değil."

Rhys bana kaşlarını kaldırır. "Aynı kişiden mi bahsediyoruz?" "Herkes oda arkadaşından nefret etmez, Rhys," der Archer. "Isaac en iyisidir."

"Isaac nerede bu arada?" diye sorarım. Archer'ın oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı genellikle evde kalmayı sever, ama onu bütün gece görmedim.

"İşle ilgili bir yere sürüklendi." Archer tekrar kaseye uzanır.

Rhys, kardeşinden kaseyi çekip alır ve ona öfkeyle bakar. Daha önce Archer'a kendi kasesi olup olmadığını sormuştu, ama Archer istemediğini söylemişti. İkisi sürekli tartışır, belki de bu yüzden Rhys onunla yaşamak yerine yurttta kalmayı tercih etmiştir. Archer'ın elini iten Rhys, "Caleb iğrenç biridir, herkesi alay eder, hatta Nick'in sahte bir altın çocuk olduğunu söyledi" der.

Archer hırıltılı nefes alır ve Rhys onun dizine vurur.

"Aslında o kadar da kötü biri değil," diyorum. "Son zamanlarda daha iyi anlaşıyoruz. Aslında, sanırım bu gece benimle takılmak istedi."

Caleb mesajında alaycı bir tonla konuşmuştu, ama dün gece bana nerede olacağımı sorması ve az önce beni tekrar kontrol etmesi arasında, aklıma gelen tek sonuç bu.

"Peki neden buradasın?" diye sorar Rhys. "Umarım ilk ben sordum diye değildir. Ben yetişkin bir adamım. Bu benim duygularımı incitmezdi."

"Seni bırakıp oda arkadaşımın Mario Party oynamaya gitsem sorun olmaz mıydı?"

"O adamdan nefret ettiğim için biraz sinir bozucu olurdu, ama yapmak istediğin buysa, git." Rhys ağzına patlamış mısır tıktırır ve gözlerini ekrana diker. "Ben de gelmek isterdim, ama o pislikle aynı odada olmak istemiyorum. Ayrıca Mario Party aptalca bir oyun."

Rhys yalan söyleme alışkanlığı olmayan biri, bu yüzden ciddi olduğunu anlayabiliyorum — gitmek isteseydim, umurunda olmazdı. Yine de, filmi izlemek için ciddi bir çaba gösteriyorum. Ama bu zor, çünkü aksiyon filmlerinden nefret ediyorum ve ekrandaki insanlar, uçak pistten kalkarken hareket halindeki uçakta kavga ediyorlar. On dakikadır. Bu, şimdiye kadarki en uzun pist.

"Evet, gidiyorum," diyorum, bu filme daha fazla dayanamayacağıma karar vererek.

"Bekle!" diye bağıyor Rhys aniden. "Seni bırakacağımı unutmuşum."

"Sakin ol, ben seni geri götürürüm," diyor Archer. "O da oda arkadaşıyla takılsın, sen de benimle ve Isaac'le takıl. Yakında döner."

Rhys dudağını ısırır, gözlerini kısar. Rahatsız bir şekilde yer değiştirir ve kardeşi ona kızgın bir bakış atar.

"Neden hep Isaac'tan kaçınıyorsun?" Archer suçlayıcı bir tonla sorar.

"Kaçınmıyorum." Rhys bana "*yardım et*" diyen bir bakış atar.

Ona başımı sallayarak, "Aslında Rhys, ödevini teslim etmen gerekmiyor mu demiştin?"

Archer sözümü keser. "Yeter, Nick. Sen berbat bir yalancısın. Rhys, Isaac'le vakit geçir. Ondan uzak durmak için bahaneler uydurmandan bıktım. O harika bir adam."

"Peki," diyor Rhys, yenilmiş gibi, ve ben ona özür dilercesine gülümsüyorum.

Odamıza vardığımda karanlık. İlk düşüncem Caleb'in aslında burada olmadığı ve hayal kırıklığıyla göğsüm sıkışıyor — bu da neyin nesi? İç çekerek ışıkları açmak üzereyim ki Caleb'in yatağındaki hafif bir hareket beni ürkütüyor. Karanlıkta şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum.

"Siktir," diyor biri nefes nefese ve boğuk bir sesle, ve bunun Caleb olduğunu anlıyorum. Olanların gerçekliği beni şok ediyor ve hemen geri çekiliyorum, kapı çerçevesine gürültüyle çarpıyorum.

"Nick?" diye sorar Caleb şaşkın bir şekilde ve battaniyelerin hışırdadığı sesi duyulur.

Başka bir tanıdık olmayan ses, "O kim?" der.

"Oda arkadaşım."

İki gölgeli figür Caleb'in yatağından kalkar.

Kahretsin.

"Üzgünüm!" diye ciyaklarım. "Gideceğim. Benim hatam. Üzgünüm."

"Hayır, kal, burası senin odan. Ben gidebilirim," diyor tanıdık olmayan adam. Pantolon fermuarının çekilme sesi geliyor ve yüzüm kızarıyor.

Caleb bir şeyler mırıldanır ve bana doğru gelir, bir an için bana yumruk atacağını sanırım. Ama onun yerine ışığı açar ve ona şimdiye kadar gördüğüm en öfkeli bakışıyla karşılaşırım. Caleb bana öfkeyle bakar, saçları dağınık ve ağzı morarmıştır,

bunun nedenini düşünmek bile istemiyorum. Her ne kadar acı verici bir şekilde açık olsa da.

İkisi de giyinik olduğu için gerçekten çok rahatladım.

Caleb'in omzunun üzerinden yanındaki adam bana sırıtıyor. Sanırım beyzbol takımında oynayan bir son sınıf öğrencisi. Önce Jessie beni bir beyzbol oyuncusuyla aldatıyor, sonra da Caleb'in başka biriyle flört ettiğini görüyorum. O anda beyzbolu tüm kalbimle nefret etmeye karar veriyorum.

Adam gülüyor. "Endişelenme dostum. Olur böyle şeyler. Ben giderim."

Hâlâ dehşet içinde, Caleb'den uzaklaşıp odanın benim tarafına doğru çekiliyorum. O, hâlâ bana dik dik bakarak hareketlerimi takip ediyor ve adam ona yaklaşıyor. Sessizce konuşuyorlar ve ben, sanki yatak zaten mükemmel bir şekilde düzenlenmemiş gibi, yatakıma yeniden düzenleyerek meşgulmüş gibi davranıyorum.

Adam ayrılır ayrılmaz, Caleb bana saldırır. Beni geri iter ve ben, kendimi inanılmaz aptal hissederek, ona izin veririm.

"Savunmam olarak," mırıldandım, "senin biriyle birlikte olduğunu nereden bilebilirdim ki? Bir sistem falan olmalıydı. Uzak durmam gerektiğini bana söyle."

"Sana ne zaman döneceğini sordum! Başka neden sileyim ki? Sohbet etmek için mi?"

Evet, sordu. Başımı eğiyorum. "Üzgünüm."

Caleb öfkelenir ve benden uzaklaşır. Saçları yüzüne düşer ve ben onu kulağının arkasına itmek için garip bir şekilde kontrol edilemez bir dürtüyle mücadele etmek zorunda kalırım. Dağınık saçları ve kızarık yanaklarıyla görünüşünü beğenmiyorum. Kötü görüldüğünü düşündüğüm için değil, onun bir şeyler yaptığını düşünmekten kendimi alamadığım için. Biriyle. Odamızda.

Göğüs kafesimi ovuşturuyorum. Huh. Düşündüğümünden daha yalnız olabileceğim bir ihtimal var.

Caleb küfredip benden uzaklaşıyor, kendi tarafına doğru yürüyüp yatağa atılıyor. Sırt üstü yatıyor ve gözlerini kollarıyla kapatıyor, dudakları sıkı bir şekilde büzülüyor.

"Üzgünüm," diyorum tekrar.

Derin bir nefes alır ve gevşer. Ama gözlerini açmaz. "Önemli değil, sanırım," der ve beni şaşırtır. "Zaten o kadar da hissetmiyordum."

Aniden kendimi çok daha hafif hissediyorum ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Burada ne işin var? Geç kalacağını sanıyordum" diye sorar. "Ben sanıyordum ki..." Ağzımı kapatırım.

Caleb sonunda kollarını indirip bana bakar. "Ne düşünüyordun?"

"Hiçbir şey."

"Yine o aptal kelime."

"Sana söylersem, daha da
sinirleneceksin." "Çıkar ağzından,
Nick."

Derin bir nefes alıp mırıldanırım, "Video oyunu oynamak isteyeceğini
düşündüm. Son zamanlarda yaptığımız gibi."

Caleb'in gözleri büyür ve bana acı verici derecede uzun bir süre bakar.
Sonunda, "M-Mario Party oynamamı engelledin mi?" diye
kekeler. Kalbim ağzıma gelir. "Özür dilerim."

"Siktir, Nick," diyor gülerek, ama kötü niyetli değil. "Tamam. Siktir. Benim
hatam. Sana daha açık olmalıydım, mesela, 'hey, henüz geri dönme çünkü
sikiliyorum' gibi."

O tuhaf, hoş olmayan his yine beni sarmalıyor. "O boktan şeyi duymak
istemiyorum," diye düşünmeden pat diye söylüyorum.

Sessizleşir ve kendi sözlerimden utanırım.

Caleb yavaşça oturur ve gözlerini bana diker. "Neyi duymak
istemiyorsun?" "Ben... şey..."

Gergin bir sessizlik geçer. Birkaç saniye önce gülüp duran Caleb, öfkeli
görünür. "Homofobik olmadığını sanıyordum, altın çocuk?"

"Değilim," diye ısrar ediyorum, zihnim kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Caleb,
öyle demek istemedim

"Yani soyunma odasındaki diğer çocuklar, birlikte oldukları kızlar hakkında
durmadan konuşurken, sen buna aldırmıyorsun, ama ben erkeklerle birlikte
olduğum için sessiz kalmam mı gerekiyor?"

"Caleb—"

"Kapa çenenin, Sandoval."

Ayağa kalkıp bana orta parmağını gösterdi. Caleb ayakkabılarını aldı, kapıyı
açtı ve ben bu berbat geceyi kurtarmaya çalışmadan önce ortadan kayboldu.

Caleb

Saat yedi olduğuunda alarmı m çalar, bacaklarımı yataktan sarkıtıp hızla telefonumu elime alırım.

Odanın diğ er tarafında Nick hala uyuyor. Onun da sabah dersi olduğ unu biliyorum, bu da telefonunun alarımının her an alabileceğ i anlamına geliyor.

Ondan gerçekten uzaklaşmamam çok kötü. Ne kadar sinirli olursam olayım, yine de aynı odayı paylaşmak zorundayız.

Tam da arkadaş olduğ umuzu düşünürken, gidip gerçek yüzünü gösterdi. Erkeklerle birlikte olduğ umu konuşmamdan rahatsız oluyor. Ama diğ er erkekler aynı şeyi yaptığında sorun yok, sırf onlar *heteroseksüel* ilişkilerden bahsediyorlar diye mi?

Peki,  yleyse.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim ve bu çok şey ifade ediyor çünkü benim öfkem çok kötüdür.

Ayağ a kalkarken ona sert bir bakış attım. İçimdeki tüm bu acı sağlıklı olamaz, ama elimde değil.

Uzun bir süre, onu sadece izliyorum — bir sapık gibi, ama kimin umurunda? Saçları dağınık ve battaniyesi yatağının ayak ucuna atılmış. Nick'in g mleğ i karnına kadar çıkmış ve elini karın kaslarına koymuş. Daha d n, bu haliyle çok sevimli göründüğünü düşünmüştüm.

Ne kadar aptalım, gerçekten.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Tam çıkmak üzereyken, masasının üzerinde duran telefonu dikkatimi çekiyor.

Sırıtarak, aklıma harika bir fikir gelir.

Gurur duyduğum bir an değil, ama masasından telefonunu alıp lanet şeyi kapatıyorum. Nick kalkmayacak ve ilk dersini kaçırarak, ki bu da onun mükemmel gününü mahvedecektir.

Bunun için kendimi kötü hissedebilirim, ama öte yandan, benim cinsel yönelimime olan küçümsemesini görmezden geleceğimi düşünüyorsa, onu bir sürpriz bekliyor. Hazır başlamışken, pencereleri açıp ayakkabılarını dışarı atıyorum, çünkü siktir et onu. Yağmur yağıyor, bu beni kötü hissettirmeli, ama hissettirmiyor.

Ondan kurtulamam, ama günlerinin olabildiğince berbat geçmesini sağlayabilirim.

Sabah dersimden sonra kütüphanede Maddox ile buluşuyorum. Burnunu kitaba gömmüş durumda ve tam beni fark etmeyeceğini düşünürken - odaklandığında böyle yapar - başını kaldırıp kaşlarını çatıyor.

"Neden kahvene bok atılmış gibi bakıyorsun?" diye soruyor.

Yüzümdeki somurtkan ifadeyi düzeltmeye çalışıyorum... ama feci şekilde başarısız oluyorum. Omuz silkerek, onun karşısına oturuyorum ve yüzümü kollarımın arasına gömüyorum. Maddox masanın altında ayak bileğimi dürtünceye kadar, onun bu konuyu bırakmayacağını anlamıyorum.

Kollarımın arasında boğuk bir sesle, "Sandoval'la kavga ettim," diyorum.

"Ah, onun sporcu lakabını kullandığın için durumun kötü olmalı." "Sporcu lakabı da ne demek?"

"Testosteron dolu sporcuların birbirlerine taktıkları isimler, çünkü bunun sizi daha erkeksi gösterdiğini düşünüyorsunuz."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Soyadlarımızı mı kastediyorsun?"

"Evet, onu." Maddox bana sırtıttı. "Bir süredir ona Nicky diyordun, şimdi ise tekrar onun kişisel olmayan sporcu ismine döndün. Kavga kötü geçmiş olmalı. Ne oldu?"

Muhtemelen içinde bulunduğum karışıklığı görebiliyor, çünkü kitabını nazikçe kapatıp kenara koyuyor. Çalışmayı bir kenara bırakması ona hiç yakışmıyor.

Maddox kollarını kavuşturur ve bana bakar.

"Bilmek istemezsin," derim.

"Dene bakalım."

"Peki. Homofobik bir şey söyledi ve bu beni çok kızdırdı." Maddox kaşlarını çatı. "Emin misin? Bu hiç Nick'e benzemiyor."

"O zaman onu pek tanımıyorsun. Sana onun sahte bir altın çocuk olduğunu söylemişim."

"Ben... dur, hayır. Biraz geri al. Tam olarak ne oldu?"

"Benim ilişkilerimi duymak istemediğini söyledi." Maddox koltuğunda kıpırdanır ve bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğu bellidir, belki de bu tür şeyleri duymaktan herkesin hoşnut olmayacağını söylemek için. Hemen ekliyorum, "Ama soyunma odasında durumun nasıl olduğunu bilmiyorsun, Madd. Bu sikik herifler sürekli seks maceralarını anlatıyorlar ve Nick bununla hiç sorun yaşamıyor, ama bana gelince, o *bu* boktan şeyleri duymak istemiyor."

"Bilmiyorum. Bir yanlış anlaşılma olabilir... Ya kıskançlıktan yapmışsa?"

Kahkahayı bastım ve birkaç masa ötedeki bir kız bana yüksek sesle susmamı işaret etti. Maddox'un söylediği şey o kadar komikti ki, sonunda sakınleştüğimde gözlerimden yaşlar aktı.

gözlerimden yaşlar geldi.

"En azından açıklamasına izin verdin mi?" diye sordu.

"Hayır. Telefonunu kapattım, böylece derse geç kalacaktı, sonra ayakkabılarını pencereden dışarı attım."

"Caleb! Ciddi misin?"

"Evet," dedim, olabildiğince kendini beğenmiş bir şekilde, ama aslında yaptığım şey hakkında pek de iyi ve gururlu hissetmiyordum, çünkü düşünmek için zamanım olmuştu.

"Sen bir pisliksin," diye homurdanır Maddox, ben de sadece omuz silkerim.

"Hey, Jennings!" Rhys'in sesi neredeyse sessiz olan kütüphanede yüksek sesle duyuluyor ve Schultz'u da yanına alarak sinirli bir ifadeyle bana doğru yürüyor.

Sırıtiyorum. Sanırım şakaları duymuşlar.

Maddox, "Başın belada," diye mırıldanıyor.

"Sanki."

Rhys'in aksine, Schultz kızgın görünmüyor, aksine tüm bu olanlardan eğlenmiş gibi görünüyor.

"Nick derse geç kaldı ve sınavın yarısını kaçırdı, ayakkabıları da sıırıslıklam oldu," diyor Rhys. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

"Olabilir."

"Başka kimse bu kadar çılgınca bir şey yapmaz."

Gülümsüyorum. "Sakin ol, Kaptan. Zararsız bir şakaydı ve aptalca bir sınav altın çocuğun not ortalamasını bile etkilemez."

Schultz gülmeye başlar, ancak birkaç dakika önce beni susturan aynı kız tarafından susturulur. "Dostum, ıslak köpek gibi kokuyordu" der.

Ben de şaşkınlık numarası yaparım.

"Bu kadar yeter," diyor Rhys, sanki onu dinleyecekmişim gibi. "Artık şaka yok."

"Yoksa ne olur?"

"Oooh, şaka savaşı mı?" Schultz şaka yapar ve Maddox hafifçe burun kıvrır.

Takım arkadaşlarımla şimdiye kadar fark etmediği anlaşılan ikisi de Maddox'a baktılar.

"Benim hatam," Maddox ciddi bir ifadeyle. Kitabını alır ve sayfaları çevirir. "Devam et."

Rhys dikkatini tekrar bana çevirirken, Schultz Maddox'a bakmaya devam eder. Yüzündeki ifade yavaş yavaş meraklıdan... ilgilenen bir ifadeye dönüşür. Schultz'un dudakları aralanır ve sanki ilk kez başka bir insan görüyormuş gibi, bu da benim sinirlerimi bozar.

Maddox, kampüsteki en yakışıklı erkeklerden biri olduğu su götürmez bir gerçek ve birinin ona ilk görüşte aşık olması da ilk kez olan bir şey değil. Yani, Schultz'u anlıyorum, ama aynı zamanda... bunu kabul edemem.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum, artık gitmelerini istiyorum.

"Artık şaka yok," diye tekrarlar Rhys. Tereddütle ekler, "Yoksa... şey, karşılık veririz. Sanırım. Değil mi, Schultz?"

Çok ikna edici.

"Ah? Evet, tabii." Schultz hala Maddox'u izliyor. Bana dönüp Maddox'u işaret ediyor, sonra tekrar kendini işaret ediyor. Gülümsüyor ve yüksek sesle fısıldıyor, "Bizi tanıştır."

Maddox'un duyabileceği mesafede olduğunu düşünürsek, neden böyle söylediğini anlamıyorum. Bu konuşmaya dahil olmayan en iyi arkadaşım, kitabını dikkatle okuyor. Schultz'u görmezden mi geliyor, yoksa dersine geri döndüğü için gerçekten duymadı mı, anlayamıyorum.

Schultz'a parmak hareketiyle işaret ediyorum.

"Gidin," diyorum takım arkadaşlarıma ve Rhys gözlerini deviriyor. Rhys pes ediyor ve Schultz'u uzaklaştırıyor. Schultz, isteğini kabul etmediğim için bana kızgın bir şekilde bakıyor.

Onlar gittikten sonra Maddox, "Siz sporcular Neandertaller gibisiniz" diye mırıldanır. Ben eğlenerek kıkırdarım. Ama aynı fikirdeyim.

Açıkçası, kaptanımız benim pes edip Nick'in her şeyi paçayı sıyırmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, o kadar da akıllı değil. Eğer bununla her şeyin biteceğini düşünüyorsa,

büyük bir sürprizle karşılaşacak.

Caleb

EKİM

"Caleb. Bir dakika," diyor amcam ve ben içimden bir iniltiyi zorla bastırıyorum çünkü bana bir azar işiteceğimi biliyorum.

Bana dik dik bakışından, acaba bu onun sabrının son noktası mı diye merak ediyorum. Takımın geri kalanından uzaklaşıp onun önünde duruyorum, kaskımı çıkarıp ona yapabildiğim en masum gülümsemeyi takınıyorum. Arkamızda, takımın geri kalanı antrenmanlarına devam ediyor, yardımcı antrenörler onlara bağırıyor.

"Evet, koç?" diye soruyorum tatlı bir sesle, çünkü o çalışırken ona böyle hitap etmem gerekiyor.

"Neden Sandoval'ı sürekli kızdırıyorsun?" Huh.

Demek fark etti.

"Ne demek istediğini anlamadım," diyorum.

"Bütün hafta boyunca onu kızdırdın. Kes şunu. Siz bir takım olmalısınız."

"Maçtaki diğer oyuncuların söylemeyeceği hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü kimsenin 'Mario Party'de olduğu kadar kötü bir sürücü olduğunu' diye bağıracağını sanmıyorum."

Gülümsüyorum. Tamam, kabul ediyorum, bu benim en iyi anım değildi, ama ona hakaret edecek başka bir şey bulamıyorum. Schultz bile bunun çok saçma olduğunu düşünerek burnunu çekip, ortaokul öğrencisi gibi davrandığımı söyledi. Komik adam, o adam.

Amcam, "Gülümsemeyi kes. Onun kafasına giriyorsun. Onu hiç bu kadar beceriksiz görmemiştim," diye bağırır.

"Sorun ne? Birkaç sataşma yüzünden oyunu bozulduysa, bu onun sorunu."

"Caleb," diye homurdanıyor. "Siz bir takımsınız. Bu bir oda arkadaşı meselesi mi? Anlaşamıyor musunuz?"

Evet. O homofobik bir pislik.

"Bu kadar çocukça davranmayı bırak yoksa maç sırasında kimse sana destek olmaz ve ben de seni oynatmam."

Tamam, bu çok acımasızca. Hokey hariç her şeyimi alabilirsin. Cevap olarak homurdanıp kaskımı takarım ve antrenmana katılmak üzereyken, herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle düdüğünü çalar.

Amcam bağırır, "İkiye iki yapacağız." Yapmamızı istediği antrenmanı anlatır ve ben şimdiden nefret etmişimdir. "Herkes eşleşsin. Sandoval ve Caleb, siz birliktesiniz."

Oh, lanet olsun.

Onun annemin tek kardeşi olduğunu ve benim için çok şey yaptığını kendime hatırlatıyorum. Buraya transfer olmamda bana yardım etmesi de dahil. Ona çok şey borçluyum ve başka herhangi bir koç şimdiye kadar benden vazgeçmiş olurdu.

İç çekerek başımı eğiyorum ve onun yapmaya çalıştığı her neyse kabul ediyorum. Adam muhtemelen Nick ve benim gerçekten birlikte çalışmamızı sağlamaya çalışıyor, sanki aptal bir egzersizle bu mümkünmüş gibi.

Sıraya giriyorum ve karşımda Nick de aynısını yapıyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor, dudaklarını büzüyor ve ben ona sırtarak gülümsüyorum.

Schultz bana doğru kayarak gelir ve dirseğiyle beni dürtür. "Onu rahat bırak. Morgan, vazgeçmezsen seni yere sermeye hazır."

"Kötü sözler için mi? Onların değerli bebek duygularını incittim mi?"

"Sandoval'ı hiç kimseye bu kadar sinirli görmemiştim." Schultz eldivenli elini salladı. "En azından nefretini herkese eşit olarak dağıt ve herkesi kızdır. Hatta istersen benimle de kavga et. Umurumda değil. Bir hafta oldu. Artık bırak bu konuyu. Zaten siz ikiniz ne için kavga ettiniz?"

"Oda arkadaşı meselesi," dedim ifadesiz bir yüzle. "Tüm dış macunumu bitirdi."

Schultz gözlerini devirdi ve matkap çalışmaya başladığında benden uzaklaştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Nick ve ben birlikte çok kötü çalışıyoruz, çünkü ikimiz de açıkça eşleşmek istemiyoruz. Bir şekilde Nick'in rekabetçiliğini ortaya çıkarmayı başardım, ancak aynı takımda olmamız gerektiği düşünülürse, her şeyi yanlış yapıyor.

"Birbirinizden çalmak yok!" Amcam, sıramız bittiğinde ve bir sonraki çift başladığında bağırır. Çok sinirli görünüyor, ama bu onun fikriydi, değil mi? Ne bekliyordu ki?

Bir sonraki sefer gittiğimizde, amcamın peşimden düşmesi için Nick'e lanet olası puck'ı veriyorum ve o da kaleyi tamamen ısıkalıyor. Kahkahalarla gülüyorum ve Nick sopasını ikiye kırmaya hazır görünüyor.

"Onunla uğraşmayı bırak!" Rhys, pistin diğer tarafından bağırıyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Onun kafasını karıştırıyorsun!"

Evet, mesele de bu. Nick Rhys'in yanına kayarak, benim duyamadığım bir şey söylüyor ve Rhys omzunun üzerinden bana sert bir bakış atıyor. Ben de gülümsüyorum.

Rhys'in sorunu ne ki? Nick'e aşık mı? Nick'in benim ve *seçimlerim* hakkında ne düşündüğünü düşünürsek, bu çok üzücü olurdu.

Antrenman bittiğinde, Nick'in benden önce ayrılırken yüzündeki mutsuz ifadeyi izliyorum. Onu ve diğerlerini takip etmek üzereyken biri kolumu çekip beni geri çekiyor.

Rhys, çenesi titriyor. Schultz bize doğru kayarken Rhys, "Nick'i rahat bırak" diye mırıldanıyor.

Harika, bu ikisinden yine müdahale yok.

"Evet, Jennings," diyor Schultz. "Biraz fazla abartıyorsun." "Ne kadar dramatik," diyorum alaycı bir şekilde.

Rhys gözlerini kısıyor. "Senin şakaların yüzünden bütün hafta sabah derslerine geç kaldı ve onu ilk kez bu kadar formdan düşmüş görüyorum. Sezon yakında başlıyor ve o kadar beceriksiz davranamaz."

"Neden? Profesyonel olmak istemiyor ki. Kimin umurunda?"

"Dostum, biz umursuyoruz," diye araya giriyor Schultz. "Sakinleşmen lazım. Cidden. Bu sana yakışmıyor."

"Bırak beni," diye Rhys'e bağırıyorum, o hala omzumu tutuyor. Omuz silkiyor ve dinliyor, ben de bir an durup onlara bakıyorum. Rhys, kendini herkesten üstün gören tavırları ve Nick adına konuşmaya devam etmesiyle sinirlerimi bozuyor, ama Schultz o kadar da kötü değil.

Onlar beni bir kenara çekip böyle konuşurken ve amcam, *koçumun* daha önce benimle konuşmasıyla, belki de kendimi çok fazla zorladığımı anlıyorum.

"Tamam, geri çekileceğim" diye mırıldanıyorum.

"Teşekkürler," diyor Rhys, ki bu beni daha da sinirlendiriyor.

Soyunma odasına vardığımızda, gözlerim otomatik olarak Nick'i arıyor. Nedenini bile bilmiyorum, bu adam artık düşüncelerime o kadar yerleşmiş ki, beni rahat bırakmıyor. Kendi bölmesinde oturmuş, şişeden su içiyor, boğazı inip kalkıyor ve ben bakmadan duramıyorum.

Ağzım kurur, çünkü kabul edelim, Nick *çok seksi*. O dayanılmaz bir pislik olsa da, bunu kabul etmemek gittikçe zorlaşıyor. Bazı çocuklar kendi aralarında konuşuyorlar, sesleri odada yankılanıyor ve onların partide tanıştıkları kızlar hakkında konuştuklarını anlamam biraz zaman alıyor.

Tabii ki öyle.

"Hey, Sandoval!" Walters, Nick'e havluyla vuruyor. "Geçen hafta sana sorduğum şeyi düşündün mü? Numaranı isteyen arkadaşım hakkında?"

"Oh." Nick zorla gülümsüyor. "Hayır, ben..."

"Merak etme, o ciddi bir şey aramıyor, senin ihtiyacın olan da bu. Bence senin ihtiyacın olan şey seks yapmak."

"Pas geçeceğim," diyor ve buna karşılık yüksek bir inilti duyuyor. Ancak Walters bundan sonra onu rahat bırakıyor.

Benim bahsettiğim tam da bu: bu sıkıcı çocuklar ve onların soyunma odası muhabbetleri, ve Nick'in, onu da bu muhabbetin içine dahil etseler bile, onlara karşı çıkmaması.

Ama ben? O bana, ben neredeyse hiçbir şey söylememiş olsam bile, benim yaptıklarımla ilgili hiçbir şey duymak istemediğini söyledi.

Gülmemek elde değil.

Nick'in kaşları çatılır ve dikkatini bana çevirir, ben de teatral bir reverans yapıp arkadaşlarıma işaret ederim.

"Gördün mü?" diye ona dudaklarımla söylüyorum ve kaşları daha da çatılıyor. Rhys ve Schultz'a geri çekileceğimi söylesem bile, son bir kez daha alay etmekten kendimi alamıyorum ve ona orta parmaklarımı gösterip tezgahıma dönüyorum.

Nick

Şu anda ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Sabah dersim var, ama Walters ve Vega takılmak ister miyim diye sorduklarında kabul ettim, çünkü yurt odama dönüp Caleb'le yüzleşmeyi düşünmek bile bana dayanılmaz geliyordu.

O benden nefret ediyor, ki bu benim hatam. Neden bu kadar önemsiyorum, bilmiyorum bile. Evet, aptal değilim, insanlar hakkımda ne diyorlar duyuyorum. İnsanları memnun etmeye çalışan, nazik biri olduğumu söylüyorlar, ama biri benden hoşlanmıyorsa? Bu beni pek rahatsız etmiyor, sadece yolundan çekiliyorum. Onlardan beni sevmelerini talep edecek değilim ya.

Ama Caleb'le durum farklı...

Artık onun iyi tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, bunun birdenbire elimden alınması ve tam tersi bir durumla karşı karşıya kalmak, sanki bir kamçı darbesi gibi. "Sandoval, bence yeterince içtin," diyor Vega. Benim halime acı çekiyor, ben de omuz silkiyorum ve gözlerimi ovuyorum.

"Morgan, seni sarhoş bulursa seni sarhoş ettiğimizi öğrenirse bizi öldürür."

"Beni sarhoş etmediniz." Başım zonkluyor ve etrafıma baktığımda duvarlar eğiliyor. Barın gürültüsü ve müzik kulaklarımda çok yüksek ve Vega ile Walters bulanık şekiller olarak görünüyor. "Ve Rhys benim bekçim değil."

Bir el sırtımı ovuyor. Walters. Bana acı bir ifadeyle bakıyor ve ben körü körüne bir shot daha istiyorum. Ama masadaki tüm bardaklar boş.

"Bir tur daha?" diyorum.

"Hayır," diyor Walters. "Gidelim Sandoval. Seni yurduna geri götürüyoruz."

"Oraya geri dönmek istemiyorum," diye öfkeyle söylüyorum.

"Bu Jennings ile mi ilgili?" diye sorar Vega. Caleb'in son zamanlarda bana yaşattığı tüm sıkıntıları görmüş olmalılar. "Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, koçla konuş. O onun yeğeni olabilir, ama ne kadar ileri gittiğini bilse bunu görmezden gelmez."

"Evet," diyor Walters. "Neden oda değişikliği talep etmiyorsun? Jennings pisliğin teki. Onunla bir gün bile dayanmam."

"O pislik değil," mırıldanıyorum.

Aslında pisliğin teki.

Ama bu onu sevmediğim anlamına gelmez.

"Nick?" diye tanıdık bir ses duyulur, şu anda Caleb'inkinden bile daha çok korktuğum bir ses. Gözlerimi kırıştıtarak başımı kaldırırm ve Jessie'nin masanın yanında durduğunu görürüm. Kaşlarını çatmıştır. "Ne oluyor? Yarın derslerin var, değil mi?"

Programımı bilmesi, onu yeniden düzenlememe yardım eden kişi olmasaydı canımı sıkardı.

"Merhaba Jessie," diyorum zorlanarak, takım arkadaşlarımla birbirlerine bakışlarını kaçırmadan.

Vega mırıldanır, "Onu eve götürmek üzereydik." Alaycı

bir şekilde, "Hayır. Bir tur daha lütfen," derim.

"Tanrım, Nick." Jessie gözlerini devirir ve bu sesi daha önce de duymuştum. Hayır cevabını kabul etmeyecektir. Kolumu tutar ve benden çok daha küçük olmasına rağmen beni ayağa kaldırır. "Seni eve bırakacağım. Berbat durumdasın ve sabah bunu pişman olacağını biliyorum."

Jessie arkadaşlarına ayrılacağını söylerken, ben de onu belirsiz bir şekilde izliyorum, sonra Jessie beni kapıya doğru çekiyor.

Takım arkadaşlarımla şaşkın şaşkın bakıyorlar ama Jessie'ye karşı çıkmadığım için - bu tanıdıklık mı yoksa parçalanan zihnim mi, kim bilir - beni onun arabasına götürüyorlar. Biri beni yolcu koltuğuna oturtup kemerimi takıyor, ben de içimden homurdanarak başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Araba tanıdık sokaklarda ilerlerken gürültüsünü hissediyorum. Jessie sessiz ve zorla ona bakmaya çalıştığımda, bana bir sürü sorusu varmış gibi görünüyor.

Aslında ikimiz de öyleyiz.

"Teşekkürler, Jessie," diye mırıldanıyorum, çünkü aramızda yaşanan tüm o boktan şeylere rağmen, şu anda bana göz kulak olduğu için minnettarım.

Ancak, beni aldattığını ve sonra onu terk ettiğim için *bana* kızdığını hatırladığımda, içimden histerik bir kahkaha yükseliyor. Onu bastırılmış bir öksürükle gizliyorum ve o bir an için endişeleniyor, muhtemelen arabasına kusacağımdan korkuyor. Ondan sonra biraz daha hızlı sürüyor.

Araba yurt binamın önünde durduğunda, emniyet kemerimle uğraşıyorum. Üç denemede kemeri çözüyorum.

"Odana gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Tamam, bu sefer kahkahamı tutamıyorum. "Ben iyiyim."

Bir kızı yurt odama getirmek, Caleb ile aramızda olanları bin kat daha kötü hale getirecektir.

"Yani, bu Caleb ile ilgili mi?" diye sorar Jessie. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet. Sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?" Sesi yumuşak ve endişeli, ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Neden umursuyorsun?"

"Özellikle isteyken oldukça iyi birine benziyor, ama çok uzun zamandır senin oyunlarını takip ettiğimi unutma. Onun bir pislik olarak bilindiğini biliyorum, senin de ise..." Sözleri yarım kalıyor.

"Kolay lokma," diye tamamladım.

O içini çekiyor. "İyi bir adam diyecektim."

Bir anlığına ona bakıyorum, sonra omuz silkiyorum. Gitme vaktim geldi. Kaşlarımı çatarak yolcu kapısını açıyorum ve Jessie, arabadan sendeleyerek çıktığımda şaşkın bir ses çıkarıyor. O da bana yardım etmek için arabadan indiğinde sinir bozucu ama beklenmedik bir şey değil ve ben o kadar kendimden geçmiş durumdayım ki ona izin veriyorum.

Beni kolumdan tutuyor ama ben yerimde duruyorum çünkü aniden bazı şeyleri açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissediyorum.

"O kadar da pislik biri değil," diyorum ona. "Aslında çok iyi anlaşıyorduk ve eğleneliydi. O harika biri. Ama bir yanlış anlaşılma oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, bu da beni çok üzüyor."

"Bu yüzden mi bu haldesin? Oda arkadaşınla kavga ettiğin için mi?"

Omuz silkiyorum ve o boş bir kahkaha atıyor.

Jessie, "Vay canına. O zaman o başka bir şey. Bir yıl birlikteydik ve çoğu gün senden neredeyse hiç tepki alamadım. Yani, sen

beni yakaladın, şey..."

"Başka birinin kucağında onunla öpüşürken," diye hatırlatıyorum ona, sesim kesik kesik.

Alt dudağı titrer. "Sen kızmadın bile." Omuz silkiyorum.

"Ben yokmuşum gibi davrandın. Senden aldığım tek tepki buydu. Ve şimdi yeni tanıştığın biri var ve bir yanlış anlaşılma yüzünden kendini mahvediyorsun."

"İroniyi anlıyorum."

"Ah, Nick. Bir kez olsun bu kadar duygusal davrandığın için muhtemelen kendinden nefret ediyorsundur, ama bence bu iyi bir şey. Ve bence bunun sebebi Caleb."

"Ne?"

"O sana derin duygular yaşıyor," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ne hakkında tartıştığınızı bilmiyorum, ama seni tanıyorum ve kötü niyetin olmadığını biliyorum. Zor, ama kelimelerini kullanıp onunla konuşmalısın."

Nasıl, o bana konuşma izni bile vermezken?

Ve ne diyeceğim ki? Onun arkadaşı olmak istediğimi mi? Bazen ona bakıp ona dokunmak nasıl olurdu diye merak ettiğimi mi? Onu, onu başka biriyle gördüğüm o gece yaptığı sesleri çıkarmasını sağlayabilirsem?

Gerçekten ne istediğim konusunda kafamı karıştırıyor mu? Tanrım. Neler oluyor böyle?

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor ve onun ne demek istediğini anlıyorum, ama her şey çok kafa karıştırıcı. Ben bile bilmediğim bir şeyi ona nasıl söyleyeceğim?

Caleb

Stella'nın yerinden vardiyamdan döndüğümde Nick odamızda yoktu.

Garip. Genelde hafta sonu olmadığı sürece evde kalır, hafta sonlarını da çoğunlukla Rhys ile geçirir.

Belki bu gece başka bir yerde uyuyordur, böylece ben de onun telefonunu kapatma fırsatı bulamam. Ama açıkçası, telefonu yastığının altına falan koyabilirdi. Telefonunu hep masasının üzerinde bırakır, bu yüzden ben de onunla oynamak için can atıyorum.

Gece yarısı olduğunda, *belki* biraz endişeleniyorum. Ona nerede olduğunu soran bir mesaj atmayı düşünüyorum, ama sonra... biz arkadaş değiliz. Bunu ben sağladım. Bu yüzden ışıkları kapatıp yatağıma uzanıyorum ve tavana bakıyorum.

Gerçekten batırdım, değil mi?

Ne kadar süre burada uzandığımı bilmiyorum, ama kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda, duvara dönüp uyuyormuş gibi yapıyorum. Karanlık muhtemelen Nick'in yönünü şaşırtmasına neden oluyor, çünkü bir şeye takılıp tısladığını duyuyorum. Sonra her şey sessizleşiyor.

Onun duşa gittiğini ya da yatağına daldığını bile duymuyorum.

Ha?

Ona bakmak için döndüğümde...

Kalbim ağzıma gelir çünkü o pislik herif yatağımın yanında durmuş, lanet olası bir sapık gibi üzerime çökmüş.

"Nick, ne yapıyorsun sen?" diye bağıyorum, göğsüme bir elimi koyarak oturuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, durup kalacakmış gibi geliyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben homofobik değilim," diyor ve... konuşması mı bozuk?

"Sarhoş musun? Perşembe gecesi? Ne oluyor lan?" "Caleb, ben homofobik değilim."

"Evet, evet! İlk seferinde duydum. Lütfen odanın kendi tarafına geri dönebilir misin?"

Kendi tarafına dönmüyor. Hatta bunu, yatağımın kenarına oturmak için bir davet olarak algılıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yüzünü zar zor seçebiliyorum, ama üzerindeki alkol kokusunu alabiliyorum. "Nick," diyorum dikkatlice. "Sabah derslerin var."

"Zaten yine geç kalmama neden olacaksın." Haklı.

"İyi misin?" diye soruyorum, sesim istemediğim kadar yumuşak çıkıyor. "Kıskandım," diye mırıldanıyor.

Göğsüm parçalanıyor ve buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Tüm bu durum kafamı karıştırıyor. "Ne?"

"Seninle vakit geçirmek istedim." Elini çarşafımın üzerinde, sanki bir şey arıyormuş gibi gezdiriyor ve elini uyluğuma koyuyor. Parmak uçları şortumun açıklığının altına kayıyor. Bu temasa irkiliyorum ama onu itmiyorum. Bilirsin... ani bir hareketim onu beni öldürmeye falan karar verdirebilir diye.

Şu anda ne oluyor lan?

Nick, "Beni sürekli uzaklaştırıyordun ve sonunda bir yere varacağımızı düşünmüştüm. Schultz ve takımdaki diğer çocuklarla, hatta eski sevgilimle bile sorunun yok, ama sonra... benden nefret ediyorsun. Ben de bunu kabullendim. Ama sonra takıldık ve hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti."

Nick sözlerini söylemekte zorlanıyor ve bacağıma dokunmayan eliyle saçlarını tutuyor ve derin bir nefes veriyor.

"Nick," diyorum boğuk bir sesle. "Yatağına git."

Kafasını sallar. "Seni burada başka biriyle gördüm, sonra bizim odamızda onunla birlikte olmaktan bahsediyorsun ve bu beni... kıskanç hissettirdi. Doğru kelimeyi bilmiyorum."

"Dinle..."

"Bu beni bir döngüye soktu. Belki de doğru kelime kıskançlıktır. Öyle mi? Ve bunun saçma ve aptalca olduğunu biliyorum çünkü biz neredeyse yabancıyız ve sen bana

sahte altın çocuk diyorsun..."

"Hey." Kolunu tuttum. "Dur."

"Gerçekten seninle vakit geçirmek istedim. Sonra yanlış bir şey söyledim ve işler çığırından çıktı, seni kızdırdım ve sonra bunu nasıl düzelteceğimi bilemedim."

Vay canına. Konuşması bozuk ama yine de, içki fabrikası gibi kokmasına rağmen, hala eloquent. Altın çocuğun yapamayacağı bir şey var mı?

"Adil olmak gerekirse," diyorum, "sana kendini açıklamak için bir şans vermedim." "Özür dilerim."

Boğazımı temizledim. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Şakalarım için özür dilerim. Ve antrenmanda seninle uğraştığım için." dedim.

Yumuşak, hevesli ve samimi bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum, özellikle de başparmağını bacağıma sürtünce. Nick bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bakıyor, sanki sürekli ona uzak durmam için nedenler sunmama rağmen bana yakınlaşmak istiyormuş gibi. Ve sarhoş kafasıyla tam da bunu söylüyor.

Yavaşça bana doğru eğilir ve yüzünü boynuma gömer. Tekila ve şampuanının kokusu duyularımı ele geçirir ve nasıl davranacağımı unuturum. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Hiç. Boğazım sıkışır ve ellerim çarşafta titrer. Tanrım, sersemlemiş hissediyorum. Başımı eğip dudaklarımı saçlarına bastırmamak için tüm gücümü kullanırım.

Nick bana karşı sessiz ve boynumdaki yumuşak nefesleri olmasaydı, uykuya daldığını düşünürdüm.

"Nick, yat," diye mırıldanıyorum.

O gülerek cevap veriyor. "Bana Nicky dediğinde daha çok hoşuma gidiyor."

Tanrım, bu adam ne kadar sarhoş? Bana bu kadar yaklaşmayı bırakmalı, elini bacağımdan çekmeli, çünkü şu anda olanlara sikim fazlasıyla ilgi gösteriyor.

Elini uyluklarımdan çekiyorum, özellikle de tehlikeli bir şekilde kasıklarına yaklaşmaya başladığı için, ama o bunu göğsüme elini koymak için bir davet olarak algılıyor. Biraz kayıyor, gömleğimi tutuyor ve parmakları meme piercingime takılıyor. Şaşkınlıkla boğuluyorum ve sıcaklık içimi kaplayıp bağırsaklarıma yerleşiyor.

"Caleb," diye mırıldanıyor, boynumu kavrayıp alınlarımızı birbirine yaklaştırıyor. Nefesi ağzımda sıcak ve ben hareket edemiyorum. Beynim çalışmayı durdurdu. "Seni öpmek istemem garip mi?"

Nefesimi çekiyorum ve düşüncelerim karışıyor. Bu çok saçma. O sarhoş ve doğru düşünemiyor, ben daha iyi biri olmalıyım.

Boğuk bir sesle, "Hey, dur, sen..." diyorum.

Nick dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırduğında, ensemdeki tutuşu sıkılaşıyor ve zihnim takılır. Dudakları yumuşak ve ıslaktır, muhtemelen bütün gece içtiği tekilanın tadı vardır ve dünyam tamamen durur.

Beynimin bunu kavraması çok uzun sürüyor.

Sıcak ağzını benimkine kaydırıyor, dilini çıkarıp alt dudağımı yalıyor. Neredeyse dudaklarımı açıp ona daha fazlasını verecektim, çünkü hiç bu kadar çok bir şeyi istediğimi sanmıyorum.

Siktir. Hayır.

Elimi göğsüne koyarak onu itiyorum. "Kes şunu, Nick."

Gözlerim karanlığa alıştı ve yüzündeki dehşeti görebiliyorum.

O, "Kahretsin. Özür dilerim." diye boğuk bir sesle söylüyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesim ağrıyor. "Önemli değil. Unut gitsin. Ama şimdi kendi yatağına gitmelisin."

"Caleb... Çok üzgünüm."

"İstersen sabah konuşabiliriz, ama şimdi değil."

Bana yavaşça göz kırpmıyor ve alt dudağı titriyor. Başını sallıyor ve ifadesi beni öldürüyor. Çok utanmış ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Uzun bir sessizlikten sonra nihayet kalkıyor.

Nick kendi ağırlığı altında sendeliyor ve neredeyse düşüyor. Kolumu beline doluyorum ve onu yatağına götürüyorum. O kadar sıcak ki, boğazım bir kez daha düğümleniyor.

Ceketini çıkarmaya yardım ediyorum. Sonra Nick kot pantolonuyla uğraşıyor ve ben ona bakıp, ona bu konuda da yardım etmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. O da bana kocaman gözlerle ve somurtarak bakıyor ve ben kendime, gerçekten ve tamamen boku yediğimi söylüyorum.

"Otur," diyorum.

Nick, anlamadığım kelimeler mırıldanıyor ve yatağa uzandığında yatak gıcırıyor. Dizlerimin üzerine çöküp kot pantolonunun düğmelerini açarken, o derin bir nefes alıyor. Onu başka bir yere dokunmamaya dikkat ederek fermuarını da açıyorum ve sonra onun hala ayakkabılarını giydiğini fark ediyorum.

Nazıkçe ayakkabılarını çıkarır, sonra kot pantolonunu çıkarmaya yardım ederim.

Ne manzara ama... Birkaç saat önce onu bayılttırmaya hazırdım.

Şimdi ise dizlerimin üzerine çökmüş, onu soyuyorum.

Sadece gömleği ve boxer şortu kaldığında, Nick acı dolu bir inilti çıkarır ve yatağa yığılır.

"Arkadaş olmak istiyorum." Yastığa karşı konuşuyor, sesini boğuklaştırıyor. Beni öpüşme şekline bakılırsa, istediği tek şeyin bu olmadığını tahmin ediyorum

ama bunu söylemiyorum. Sarhoş ve şu anda yaptıklarından onu sorumlu tutamam.

Odanın loş ışığında bana eğri bir gülümseme atıyor ve ben onun ne kadar aptalca görüldüğüne ve sesinin ne kadar komik olduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu... kahretsin, bu biraz sevimli.

"Peki," diyorum, sabah bunu hatırlayacak mı diye merak ederek. Gözleri kapanıyor ve ben "İyi geceler, Nicky" diye mırıldanıyorum.

Ona sırtımı döner dönmez, yüzümde hafif bir gülümseme yayılıyor ve kendime bunun sadece bu gecenin ne kadar saçma geçtiği için olduğunu söylüyorum.

14

Nick

KASIM

Caleb ve ben artık arkadaşız.

Sayılır.

En azından şakalar sona erdi ve artık odada olduğumda bana somurtmuyor. Bana kafeden tatlılar getirmeye başladı ve barıştığımızdan beri birkaç tur Mario Party oynadık.

Garip bir şekilde, büyük bir yapboz parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum. Barıştığımız gece sarhoş oldum ve muhtemelen kendimi rezil ettim. Ona arkadaşım olması için yalvardığımı hatırlıyorum, ama hepsi bu kadar.

Sarhoşkenki anılarım, Caleb'i öptüğüm tekrarlayan rüyalarla birleşti ve *bununla* nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum.

Berbat durumdayım ve en azından bu gece manzara değişiyor. En azından ben öyle görmeye çalışıyorum. Babamın şirketinin kurduğu kliniğin açılış töreni için çocuk hastanesindeyim ve sinirlerim bozuluyor. Hastaneleri sevmem. Bana annemin son günlerini çok hatırlatıyorlar.

İşte buradayım, takım elbise ve kravat giymiş, tamamen kendimi yabancı hissediyorum.

"Seni görmek ne güzel, Nicholas," diyor babamın iş ortağı. Elimi sıkıyor ve ben de bana gülümsemesine karşılık veriyorum. "Yakında bize katılacağını duydum?"

"Evet, bu yıl mezun oluyorum," diyorum. Gözümün ucuyla babamın bizi izlediğini görüyorum, sanki bu konuşmada kendimi tutabilecek miyim diye bakıyor. Sanki daha önce bu tür partilere katılmamışım ve benden bekleneni tam olarak yapmamışım gibi: gülümsemek, hoşbeş etmek ve temelde bir maske takmak.

Caleb, benim sahte olduğumu söylerken haksız değil, ama babam için bu tür şeyleri atlatmak zorundayım. Ayrıca, buna alışmam gerek, çünkü yakında bu benim dünyam olacak.

Babamın ortağı bana Camrose hakkında sorular soruyor, özellikle profesörler ve kampüs hayatıyla ilgileniyor. Yakında üniversiteye başlayacak bir oğlu olduğunu söylüyor, ancak yurtdışında burs almasını umduğunu da ekliyor. Başımı sallayıp her sözünü dinlemeye zorluyorum kendimi.

Elinde bir dosya tutan bir kadın bize yaklaşıyor. "Kurdele kesimi için toplanalım mı?"

Dianne'in yanına geçiyorum, o da kolumu sıkarken babam ve ortaklarının tören için kırmızı kurdelenin etrafında toplandıklarını izliyoruz. İnşa ettikleri kliniğin hemen önünde duruyorlar, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyorlar. Birkaç tanesi hariç, hiçbirinin gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor.

Alışılmış, sert ve zoraki. Göğsümdeki baskıyı hafifletmek için hafifçe nefes veriyorum. Bu, her şeyin öngörülemez, hızlı ve *gerçek* olduğu buz üzerinde olmakla hiç alakası yok.

Caleb tüm bu zoraki gülümsemeleri görse çıldırırdı.

Tanrım, yine oda arkadaşımı düşünüyorum. Son zamanlarda başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Babamın iş ortaklarından biri birkaç söz söyledi, sonra üçü de gülünç derecede büyük bir makas tuttu. Fotoğraf çekilmek için poz verdiler ve yanımda Dianne hıçkırdı. Bir an durup onun burnunu çektiğini fark ettim ve bunun da rolünün bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Nankörlük etme, diye kendime söylüyorum. *Sana karşı hep çok iyi davrandılar. Dianne sana kendi oğlu gibi davranıyor.*

Sonunda kurdele kesilir ve alkışlar, daha fazla konuşmalar olur, sonra kalabalık sonunda daha küçük gruplara ayrılır. Babam, muhtemelen çoğu insanın tüm gardırobuna mal olacak kadar pahalı bir takım elbise giymiş olarak bana ve Dianne'e doğru yürür.

"İyi misin?" diye soruyor bana. "Nicholas, yine daldın mı?"

Zorla gülümserim ve başımı sallarım. "Üzgünüm baba. Bu sabahki maç yüzünden biraz yorgunum."

"Ah, evet. İzlemek istedim, ama bugün çok meşguldük. Kazandın mı?" Başımı sallıyorum ve babam benim için gerçekten mutluymuş gibi gülümsüyor. Sanırım öyle.

"Güzel. O sporu ne kadar sevdiğini biliyorum" diyor.

Ne yazık ki bu yıl sonuna kadar oynayabileceğim. Tabii ki, ara sıra ve eğlence için oynayabilirim, ama aynı şey olmayacak.

Kravatımı gevşetmek için elimi kaldırdım, sonra durdum. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Etrafta dolaşmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

"Tabii. Beşinci katta yaptığımız bahçeye bir bakmalısın." Doğru, Caleb'in sevdiğini söylediği bahçe.

Kahretsin. Yine Caleb'i düşünüyorum.

Beşinci kata çıkıp babamın bahsettiği bahçeyi arıyorum. Hastane koridorları her zamanki gibi midemi bulandırıyor. Ama buranın atmosferi annemin kaldığı hastaneden farklı olduğu için biraz rahatlıyorum. Duvarlar renkli çizgi film karakterlerinin resimleriyle dolu ve hemşireler ve doktorlar bile gördüğüm diğer hastanelere göre daha parlak önlükler giiyorlar.

Yine de burası bir hastane. Ben dahil kimse burada olmak istemiyor.

Çocukların kıkırdamaları ve kahkahaları duyuluyor ve ben bu sesleri takip ederek iki uzun cam kapıya varıyorum. Kapılar, taş yolları, taşan saksıları ve bankları olan devasa bir açık alana açılıyor.

Bazı çocuklar aileleriyle birlikte, çoğu tekerlekli sandalyede, ama bir kişi hemen dikkatimi çekiyor.

Caleb.

Onu gerçekten görüp görmediğimden emin olamadan ona bakıyorum. Bütün hafta boyunca bu adama takıntılıydım ve belki de sonunda aklımı kaçırdım.

Adam beyzbol şapkası ve kazak giymiş, tekerlekli sandalyedeki genç bir kızla konuşuyor. Tahmin etmek gerekirse, kızın yaşı on civarında.

Farkına varmadan onlara doğru yürüyorum. Beni fark etmiyorlar ve Caleb, kıza telefonunda bir şey gösterirken gülüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Caleb?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve evet, kesinlikle Caleb. Caleb, sanki bir hayaletmişim gibi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, sonra dik duruyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılıyor ve onun tepkisi beni rahatlatıyor.

"Nicky!" diyor, çok yüksek sesle. Karşımızdaki bir bayan ona sus işareti yapıyor. "Bu kim?" diye soruyor yanındaki genç kız.

"Penny, bu Nicky, sinir bozucu oda arkadaşım. Bu da kardeşim Penny. Penelope'nin kısaltması."

Onun adını söylediğini hatırlıyorum ve Penny'ye gülümsüyorum. Caleb hastanede birini ziyaret edeceğini söylediğinde, ondan bahsettiğini şimdi anlıyorum. Ama bu haftalar önceydi, o zamandan beri burada mıydı?

Penny gülümsememe karşılık vermez ve sadece bana kaşlarını çatar.

"Burada ne işin var?" diye sordu Caleb, beni baştan aşağı süzdü. "Neden başkanlık seçimlerine adaymıydın gibi görünüyorsun?"

Utangaç bir şekilde takım elbiseme bakıyorum. Bu, maçlarda giydiğim ucuz ve basit takım elbise değil, babamın kişisel terzisinin benim için diktiği pahalı takım elbise. "Uh. Yeni kliniğin açılış töreni için buradayım."

"Oooh, ne şık. Bugün olduğunu bilmiyordum." Caleb kıkırdar ve bana doğru el sallar. "Gördün mü, Pen? Sana oda arkadaşımın milyarder olduğunu söylemiştim."

"Değilim," diye mırıldanırım. *Babam milyarder.*

Penny hala hiçbir şey söylemiyor ve sadece bana bakmaya devam ediyor. Kardeşine olan benzerliği, beni dikkatle süzen bakışları da dahil olmak üzere, inanılmaz. İkisi de aynı açık renk saçlara sahip, ancak onun saçları çok daha ince. Yüzlerinin şekli aynı ve gözleri de birbirinin aynısı. Acaba onun gözlerinde de yeşil benekler var mı? Çok uzakta olduğu için göremiyorum, Caleb'in gözlerinde bile çok dikkatli bakmadıkça fark etmek kolay değil.

Benden gözlerini ayırmaması beni rahatsız ediyor ve Caleb bunu fark edip gülüyor. Sevgiyle kızın saçlarını okşuyor ve kız biraz rahatlıyor.

Onları rahatsız ettiğim için kızgın mı? Kahretsin. Eminim onu çok sık görmüyor ve ben de onların kısıtlı zamanını bölmüş oldum. Gitmek üzereyim ki bir hemşire kapıyı açıp "Ziyaret saati bitti, millet" diye seslenir.

"Hayır," diyor Caleb dramatik bir şekilde. Penny'nin tekerlekli sandalyesinin arkasına geçerken, yüzü somurtarak mırıldanıyor. "Üzgünüm, Pen. Ama annen geri dönmeli."

"Bu gece benimle kalamaz mısın?"

"Hayır tatlım, yarın sabah erken antrenmanım var."

Kız kardeşine taktığı takma adı duyduğumda göğsümde tuhaf, çarpıcı bir his uyandırıyor.

"Ama bu sabah maçın vardı!" diye sızlanır. "Çok sinir bozucusun." Caleb bana gülümser. "Onun seni kandırmasına izin verme. Beni seviyor."

Ben gülererek iç geçiriyorum.

Kız kardeşinin tekerlekli sandalyesini kapıya doğru iter ve ben hareket etmeden onların gitmesini izlerim. Birkaç adım uzaklaştığında Caleb bana döner ve kaşlarını kaldırır. "Burada kalamazsın. Kapıyı kilitleyecekler."

Caleb hastanenin tüm ayrıntılarını biliyor gibi görünüyor ve bu göğsümde bir ağrıya neden oluyor. Başımı sallayıp onları takip ediyorum ve hemen nefret ettiğim floresan ışıklı koridorlara geri dönüyorum.

"Araban var mı?" diye soruyor Caleb.

"Hayır, babam bu işten sonra beni bırakacak."

"İstersen benimle gelebilirsin."

"Ah, evet. Bu harika olur, böylece babamın işi de kolaylaşır. Onu çok fazla rahatsız etmek istemiyorum."

Bana tuhaf bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Omuz silkti ve Penny'nin tekerlekli sandalyesini koridorda itmeye başladı. Sanırım onun odası olan yerin önüne geldiğimizde, Caleb Penny'nin tekerlekli sandalyesini birkaç kez döndürdü ve bir hemşire ona durmasını söyleyene kadar yüksek sesli helikopter sesleri çıkardı.

Penny kıkırdıyor ve hemşire arkasını döner dönmez, bu sefer ses çıkarmadan tekrar yapıyor.

"Babama gideceğimi söyleyeceğim," diyorum ona, çünkü Penny'nin beni burada istemediğini anlayabiliyorum.

"Tamam. Lobide buluşuruz."

Babam ve Dianne hala bıraktığım yerdeydiler. Caleb'le karşılaştığımı ve onunla eve otostop yapacağımı söylediğimde, babam "Oda arkadaşın kimi ziyaret ediyor?" diye sordu.

"Kız kardeşi."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Neden?"

Omuz silkiyorum, ancak o anda Caleb ve ailesi hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. O benim ailemi tanıyor, çünkü onları takip etmiş ve annemi nasıl kaybettiğimi biliyor. Buna karşılık, ben onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Camrose'a transfer olmasının sebebi küçük kız kardeşi mi? Ona daha yakın olmak için mi?

Lobiye gittiğimde Caleb henüz gelmemişti. Beklerken kravatımı gevşettim. Lanet olası şey boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Ceketimi de çıkardım ve kollarımda katladım.

"Nicky!" Caleb arkamdan seslenir, ona dönerim ve yüzümde yayılan aptalca gülümsemeyi durduramam. Bakışları düğmeli gömleğimin üzerinde gezer ve bir an için, kıyafetimle dalga geçeceğini düşünürüm

Yine kıyafetimle dalga geçecek sandım. Ama o, başka yere bakıp otoparkı işaret ediyor. "Hadi, gidelim."

Başımı sallayarak onu takip ediyorum. Yürürken sessiz kalıyoruz ve ben bir konuşma başlatmak için kendimi topluyorum.

"Bir sonraki maçımızı sabırsızlıkla bekliyor musun?" diye soruyorum. "Eski takımına karşı oynayacağız."

"Onları görmek güzel olacak galiba," diye mırıldanıyor. "Ama garip bir his." "Eski sevgilini görmek gibi bir şey," diye şaka yapıyorum. Benim ağzım şaşkınlıkla açılır. "Bir dakika... eski takımında eski sevgilin mi var?"

"Öyle bir şey. En azından bir kişi beni gördüğüne sevinmeyecek." "Şok edici," diyorum, sesimi hafif tutarak. Yine de içim, onu yurt odamızda o adamla gördüğümde olduğu gibi

"Bu alaycı bir laf mıydı? Alaycı bir laf gibi geldi."

Cevap olarak gülümserim. "Hayır."

Arabasına doğru yürüdü ve ben yolcu koltuğuna tırmanırken telefonum çaldı. Ekranı baktım ve Rhys ve Schultz ile paylaştığım bir grup sohbetinden gelmişti.

Schultz: Senin intikamını alacağız, Sandoval. Morgan hala yedek anahtarını saklıyor.

Ben: İntikam mı?

Schultz: Evet, Jennings'in sana yaptığı tüm şakaların intikamını alıyoruz!!!

Ben: Ne???? Yapma.

Rhys: Seni anlıyoruz dostum.

Schultz: Bu kadar nazik olma. Zaten buradayız. Hadi yapalım şunu!!!

"Evet, o benim kardeşimdi," diyor Caleb, grup sohbetinde telaşla mesaj yazmamı keserek. Garip bir şekilde ensesini ovuşturuyor.

"Transfer olmanın sebebi o mu?"

"Evet. Nadir görülen bir otoimmün hastalığı var ve sık sık hastaneye girip çıkıyor. Şu anda bir enfeksiyonla mücadele ediyor, ama bu hafta eve dönebilecek."

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

Caleb'in kaşlarını çatması, bunun benden duymak istediği son şey olduğunu fark etmemi sağlar.

"Neyse," diye devam eder, ben özür dilemeden önce. "Geçen dönem, yatak odasında bayıldı ve onu acil servise kaldırmak zorunda kaldılar. Çok uzakta olduğum ve ona ulaşmam saatler sürdüğü için kendimi çok kötü hissettim. Bu yüzden transfer oldum. Aptalca, gerçekten. En başından beri buraya gelmeliydim. Gerçekçi olarak, her zaman aynı şehirde olamayacağımı biliyorum, anlıyor musun? Ama en azından yakın bir okula gidersem, yurttan kalmak zorunda kalsam bile, en azından çoğu zaman ona çok daha yakın olurum."

Alt dudağımı ısırıp onu inceledim. "O zaman Buffalo'da oynaman iyi bir şey. Evindeki buz pisti ona hala yakın olacak."

"Evet. Okul yılı bittikten sonra benimle sözleşme imzalamaları gerekiyor."

Söyleyişinde her zamanki kararlılığı yok. "İmzalayacaklarından emin değilsin?"

"Hayır, beni kesinlikle sözleşme yapacaklarını söylediler... ama önce beni ikinci lige gönderebilirler, orada maaşlar iyi ama birinci lig *kadar* iyi değil. Ayrıca, benim hayalim birinci ligde oynamak, bu yüzden bunun bir an önce gerçekleşmesi gerekiyor."

Kendimi durduramadan, "Seni kesinlikle hemen NHL'ye gönderecekler. Göndermezlerse aptal olurlar." diyorum.

Caleb bana uzanıp kulağımı çimdikledi, ben de şaşkınlıkla bağırdım. O araba kullanmıyor olsaydı muhtemelen karşılık verirdim, ama bana attığı sırtı, öfkemi bir anda yok etti. Caleb bir anlığına gözlerime baktı ve kalbim bir an durdu. Bu ne demek oluyor?

Dudaklarımı ısırırım. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Nasıl bir şey olduğunu sorabilir miyim?" derim.

"Neyin nasıl olduğunu?"

"Seçilmek, geliştirme kampları, antrenmanlar... Kulağa heyecan verici geliyor ve bilmek ilginç olurdu."

Caleb yumuşak, eğlenceli bir kahkaha atar. Bu ses beni rahatlatır ve uyluklarımı sınıksız tutan ellerimi gevşetir. Bunu yaptığımı fark etmemişim bile.

"Evet, ne bilmek istiyorsun?" diyor.

Caleb

Kampüse dönerken Nick bana bir sürü soru sorar. İlk başta, neyi bilmek istediğini uzun uzun düşünerek çok tereddüt eder. Onunla ilgili hemen hemen her şeyde olduğu gibi, isteksizliğini fark ederim ve bunu dile getirmiyorum. Sadece elimden geldiğince ayrıntılı cevaplar veriyorum.

Kısa süre sonra, koltuğunda öne eğilip bana gülümsüyor, söylediğim her kelimeyi dinliyor. Nick'in yüzündeki ifade beni kör edecek kadar parlıyor ve gözlerimi yoldan ayırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Üniversiteden sonra da hokey oynamaya devam etmek istediği çok açık.

Bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden profesyonel hokey oynamak istemiyor ki? Neden bunu bırakıp bir şirkette çalışmak istediğini anlamıyorum, ama aramızdaki güzel şeyi mahvedeceği için sormaktan vazgeçiyorum. Kampta tanıştığım oyuncuların isimlerini söylediğimde, kıskandığını söyleyerek inliyor ve yüzünü ellerine gömüyor.

"Gelişim koçunun bana gönderdiği planı görmek ister misin?" Aramızda duran telefonuma başımı eğiyorum.

"Evet!"

Telefonumun kilidini nasıl açacağını ve ekranımda sabitlenmiş belgeyi nasıl bulacağını söyledikten sonra, Nick'in aptalca gülümsemesi daha da büyüdü. Buffalo'nun gelişim koçu McAvoy'un benim üzerinde çalışmamı istediği şeyleri özetleyen sayfaları kaydırırken yüzü ıslıl ıslıl parlıyor.

"Bazen ekstra antrenman yapmak için geride kaldığına şaşmamalı," diyor Nick, sırtarak. "İstersen geride kalıp sana yardım edebilirim."

"Tabii."

"Bu gerçekten çok, çok havalı." Sesindeki heyecan hissedilir derecede. "Kahretsin. Bu plan inanılmaz derecede ayrıntılı ve sana özel hazırlanmış. Böyle bir plana sahip olmak için her şeyi yapardım."

O da bu deneyimi yaşayabilirdi, ama ben bu konuda ağzımı kapalı tutmaya devam ediyorum. Nick bana daha fazla soru soruyor ve ben de cesurca cevap veriyorum. Yurtlarımızın yakınında park edene kadar, cümlesinin ortasında duruyor.

Nick kızarır. "Üzgünüm. Çok fazla soru soruyorum." "Sorun değil."

Yine gülümser ve ben de kontağı kapatırken elim titrer.

"Hadi gidelim, aptal," diyorum arabadan inmeden önce ve o bu lakaba itiraz ediyor ama yine de beni takip ediyor. Daha fazla şey sormak ister gibi görünüyor ama binamıza girer girmez bir adam onu çağırıyor.

Tabii ki, insanlar her zamanki gibi Bay Popüler'i durdururlar. İç çekerek, onlar işlerini bitirene kadar beklerim ve o özür diler, sonra nihayet yukarı çıkarız.

Asansör kapıları koridora açıldığında, "Bu arada," diyor.

"Neden en başından beri burada okumadın?"

"Çünkü takımınız yıllardır şampiyonaya katılamadı." "Ah. Ayrıca, *bizim* takımımız demek istedin herhalde. Ve geçen yıl neredeyse başardık."

"Evet, ama sadece amcam burada koçluk yapmaya başladığı için. Ayrıca, neredeyse yetmez."

"O zaman bu yıl başarmamız gerekecek."

Kapımızın kilidini açarken gülerken "Çok kendinden emin. Bu yıl geçen yıldan ne farkı var ki?" diyorum.

Nick gözlerime baktı. "Sen."

Gözlerimi kısıyorum. Böyle şeyler söylemese iyi olur, yoksa aptalca bir şey yaparım, mesela onu öperim.

"Garip bir evlilik teklifi, ama tamam," diye şaka yapıyorum ve o şaşkınlıkla hırıltılı bir ses çıkarıyor.

Kapıyı açıp ışıkları yakıyorum, üstümü değiştirip yatağıma uzanmaya hazırlanırken...

"Ne oluyor lan?" diye homurdanırım. "Ne?"

"Yatağım nerede lan?" "Yatağın mı?"

Kaşlarını çatarak, gevşek kravatından tutup onu içeri çekiyorum. Nick homurdanıyor ve neredeyse öne düşüyor, bana çarpmadan önce kendini tutuyor. Yatağımı işaret ediyorum — ya da yatak yokluğunu. Yatağımın çerçevesi, yastıklarım ve battaniyem dışında boş.

"Olamaz," dedi Nick yumuşak bir sesle. "Onlar yapmadılar..."

Nick'e dönerek, o da sırtı duvara yaslanana kadar geri çekilir. "Yatağım nerede, Nick!?"

Yüzü buruşur ve tereddüt eder. "Şey. Rhys ve Schultz... onlar. Uh.

"Kendi kelimelerini kullan."

Nick'in omuzları gevşer ve elini yüzüne sürer. "Bana yaptığın şakaların intikamını alıyorlar."

"Bunu yapacaklarını biliyordun ve onları durdurmadın mı?"

"Dikkatim dağıldı," diye mırıldanır.

"Telefonunu ver."

Nick hiç tereddüt etmez. Telefonunu çıkarır, kilidini açar ve hafifçe kaşlarını çatarak bana verir. Tek bildirim, yatağımı çalan suçlularla paylaştığı bir grup sohbetinden gelir ve üzerine tıkladığımda, Rhys ve Schultz'un benim yatağımla poz verdikleri bir fotoğraf çıkar. Arka plan bizimkine benzer bir yurt odasıdır, yani yatağı binanın içinde bir yere saklamışlardır.

Video görüşmesi başlatmak için düğmeye basıyorum ve saniyeler içinde cevap veriyorlar. Schultz, "Merhaba Sandov... Oh. Hey Jennings, seni görmek ne güzel." diyor. "Yatağımı geri verin."

"Yapamayız," diyor Rhys. "Uyumamız lazım."

İnanamadan bakıyorum. Nick gülmemeye çalışıyor ve ben onu tekmelemek için can atıyorum.

"Yatağım nerede?" diye bağıyorum.

"Sakin ol dostum," diyor Schultz. "Boş odalardan birinde. Ama hangisi olduğunu ve anahtarı nereden alacağını söylemeyeceğim. Önce Nick'ten özür dilemelisin."

"Ondan özür dilemeyeceğim."

"O zaman bu gece sert bir yüzeyde uyuyacaksın," diyor Rhys sırtarak.

Alnımdaki damarın patlamak üzere olduğunu hissediyorum. Dişlerimi sıkarak telefonu Nick'in göğsüne doğru itiyorum. "Yatmaya hazırlanacağım ve işim bittiğinde o yatak buraya geri gelmiş olsa iyi olur, yoksa hepinizi tek tek pataklarım."

Nick, ona yapabildiğim en korkutucu bakışı attığımda sadece gülümsüyor. Açıkçası, etkimi kaybediyorum — adam artık çabalarımın bile etkilenmiyor, bu yüzden kafasına hafifçe vuruyorum. Sinir bozucu bir şekilde, bu da bana sadece bir kahkaha daha kazandırıyor, ben de gözlerimi devirip dolabıma doğru yürüyerek gidiyorum.

Nick odanın kendi tarafına doğru yürür ve "Hadi çocuklar, ona yatağını geri verin" der.

Yatmaya hazırlanmak için banyoya giriyorum ve Rhys ile Schultz'un Nick ile tartıştığını duyuyorum. Nick onlara anahtarın nerede olduğunu soruyor ve kendisi alacağını söylüyor, ama onlar hiç taviz vermiyorlar. *Pislikler*.

Yatma vaktim geldiğinde rutin işlerimi halledip tişört ve eşofman giydikten sonra odaya geri döndüğümde, tabii ki yatağım hala ortada yoktu. Nick'e kızgın bir bakış attım, o ise yatağının kenarında oturmuş bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Benim yatağımı al," diyor bana. "Ben Rhys'in yanında yatacağım." "Ne, onun oda arkadaşı yok mu?"

"Var, ama bazen ben de onlarla kalırım."

Gözlerimi kırptırıyorum. "Yani... onun yanında mı?"

Nick telefonuna bir şeyler yazıyor ve dalgın dalgın başını sallıyor, içimde kötü bir his uyandırıyor. Sanırım bu rahatsızlık... kıskançlık olabilir mi? Dışlerimi sıkarak Nick'in etrafından dolaşıp yatağına çöküyorum. Dizim sırtına çarpıyor ve o bana bakıp gülümsüyor.

"Gidip üstümü değiştirip Rhys'in yanına gideceğim. Zaten istememiştım ama o bunu yaptı, o yüzden onu sinir bozucu vücut ısıtım ve sürekli dönüp durmamla cezalandırayım bari."

Gerçekten de çok dönüp duruyor — geceleri onu duyuyorum, sanki uykusunda maraton koşuyormuş gibi hareket ediyor. "Neyse. Ne istersen yap, ama ben burada uyuyacağım."

"Anladım." Nick ayağa kalkar ve kravatını çıkarır.

O banyodayken, Rhys ve Schultz'a en uzun, en çılgın mesajları gönderiyorum. Tatmin olduğumda, Nick'in battaniyesini alıp üzerime atıyorum, yan dönüp yanağımı onun yastığına dayıyorum.

Ve, vay canına, tamam. Bu konuda çok yanlış hesap yaptım. Şampuanının kokusu beni sarar ve beynimin neredeyse arızalandığından eminim. Kokusu çok güzel, erkeksi ve baş döndürücü, ve kafamı hafifçe yastığına çevirmeme neden oluyor.

Rhys ve Schultz'a daha fazla mesaj göndereyim mi diye düşünürken Nick geri gelir ve bana bir bakış atar, ben de onun yastığını kokladığımı fark etmediğini varsayıyorum.

"Sabah görüşürüz," diyor, benim için ışıkları kapatıyor ve ben onun silüetinin kapıya uzandığını izliyorum.

"Yatağını paylaşabiliriz," beynim tamamen yeniden çalışmaya başlamadan önce ağzımdan kaçırıyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Gerçekten mi...?"

"Emin misin?" Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama sesi heyecanlı geliyor sanki? Mario Party oynamak ister misin diye sorduğumda olduğu gibi. Kahretsin, hayal görmeye başlıyorum.

"Çok fazla hareket ederim." "Biliyorum."

"Ve ben bir insan fırınıyım," diye ekler.

Bunu da biliyorum, çünkü kıyafetlerini çıkarmama yardım ettiğimde, parmaklarımin altında cildi yanıyordu. "Benim için sorun değil, Nicky. Ama eşcinsel birinin yanında uyumak istemiyorsan, anlarım."

O homurdanıyor. "Mesele o değil."

Nick bana doğru yürür ve boğazımda bir top varmış gibi hissedirim. İronik olarak, onun bu konuda hemfikir olmasını beklemiyordum. Duvara doğru kayarak ona yer açarım ve Nick durur. Birkaç saniye orada durur, sadece bana bakar ve nefesini verip yanıma yatağa uzandığında, neredeyse her şeyi geri alacağını düşünürüm.

İkimiz de olabildiğince rahat bir pozisyon alıyoruz, ama aynı zamanda birbirimizin tenine hiç dokunmamaya çalışıyoruz. Omzum sert duvara sıkışmış durumda ve hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Sanırım Nick de hareket etmemeye çalışıyor.

Bu, hayatımın en garip gecesi. Kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ki?

Ah, tabii ya. Ben.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Evet, dostum. Sen ve Morgan aynı yatakta yatabiliyorsanız, biz de yatabiliriz.

Biz arkadaşız, değil mi?"

Oda ne kadar karanlık olsa da, bana attığı geniş gülümsemeyi görebiliyorum. Gülüyor ve "Arkadaş olduğumuzu kabul ettin!" diyor.

"Fazla heyecanlanma," diye homurdanıyorum.

Nick kıkırdar ve ben başka bir şey söylemem çünkü ondan yayılan sıcaklık dikkatimi dağıtır. Dürüst olmak gerekirse, bu gece hiç uyuyamayacağım galiba. Varlığımın her zerresi onun ne kadar yakın olduğunun farkında.

"Biz arkadaşız," diye tekrarlıyor, hala bu konuda çok mutlu gibi görünüyor.

"Tamam. Arkadaşız. Geçen gün bana arkadaşın olmamı istediğini hatırlamıyor musun?"

"Ben mi istedim...?"

"Evet. Buraya sarhoş olarak geldiğin zamanı hatırlamıyor musun?"

Beni öptüğünü hatırlıyor musun?

Bir süre durakladıktan sonra, "Belirsiz bir şekilde. Çok içki içmem ve, şey... O geceyi hatırlıyorum ama net olarak değil. Sanırım özür dilemiştim?" dedi.

"Uh-huh." Öyleyse öpüşmeyi hatırlamıyor galiba. "Ve senin arkadaşın olmak istedim?"

"Evet."

"Ve sen de... evet dedin?"

"Bilmiyorum Nick, şu anda aynı yatağı paylaşıyoruz. Sen ne dersin?"

Nick gülüyor ve o kadar yakınız ki nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Nefesi diş macunu gibi kokuyor ve ellerim onun saçlarını gözlerinden çekmek için uzanmak istiyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gülümsediğinde dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Umarım karanlık olduğu için fark etmez, ama ben onun yüzünü net bir şekilde görebiliyorum, o da benimkini görebiliyordur.

Sanki beni taklit ediyormuş gibi, onun bakışları da benim ağzıma düşüyor ve kalbim hızla atıyor. Hemen gözlerini tekrar bana çeviriyor ve hangisinin daha işkence verici olduğunu bile söyleyemiyorum: ağzıma bakması mı, yoksa bakışlarımı tutması mı?

Bu adam benim düşüncelerime ne yapıyor böyle? Daha önce hiç kimseyle bu kadar çelişkili hissetmemiştim.

"Şey," diye mırıldanıyor. "Az önce o adam...? Odamızda birlikte olduğun adam?"

"Dex mi?"

"Dex. O bununla bir sorunu yok mu?"

"Biz bir şey değiliz ve o zamandan beri onunla konuşmadım bile. Ayrıca, hiçbir şey olmuyor."

Nick başını sallar ve saçlarının uçlarının alnıma değdiğini hissederim. Hayal gücüm mü bilmiyorum ama yavaş yavaş ona yaklaşıyorum sanki... Ya da belki de ona yaklaşan odur.

"Bunu sık sık yapar mısın? Biriyle yatmak?" diye sorar.

"Son zamanlarda değil. Buraya transfer olduğumdan beri kimseyle birlikte olmadım. Sanırım sikim düşmek üzere."

Gözleri büyür ve hırıltılı bir ses çıkarır.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Biriyle görüşüyor musun?" "Jessie'den beri yok."

"Gündelik bir ilişki bile yok mu?"

"Hayır. Benim tarzım değil. Biriyle yatmadan önce ona gerçekten aşık olmam lazım... anlarsın ya..."

Kötü bir şekilde sırttım.

"Siktir." "Tanrı aşkına,
Caleb."

"Biz yetişkiniz, Nicky. Olayı olduğu gibi adlandırabiliriz."

Nick uzun bir nefes alır, ama yüzünde eğlenceyi görebiliyorum. "Peki. Biriyle yatmadan önce ona gerçekten aşık olmam lazım."

"Jessie'den beri kimseyle tanışmadın mı?" Fısıldıyorum, nedenini bilmiyorum. Bu durum tuhaf bir şekilde samimi geliyor, ikimiz gibi uzun boylu sporcular için çok küçük olan bir yatakta yatıyoruz ve oda o kadar sessiz ki, onun her hareketini ve nefesini duyabiliyorum.

Nick soruma cevap vermiyor, başka yere bakıyor ve omuz silkiyor, ama gülümsemesinde anlayamadığım bir şey var. Daha rahat oturmak istercesine yer değiştiriyor ve eminim ki, yanlışlıkla birazcık bile geriye doğru kayarsa yataktan düşecek, bu yüzden sırtımı duvara olabildiğince dayayıp elimi koluna koyuyorum ve onu yatağın ortasına doğru çekiyorum.

Elimi ondan çekmediğimde şikayet etmiyor. Dizi şimdi benim dizime geliyor ve daha fazlasını istemem çok saçma. Sanki bir çizgide dengede duruyormuşum ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum, muhtemelen tamamen kafamda olan bu gerginliği gidermek için bir şeyler yapmak istiyorum.

Onun heteroseksüel ve ilgisiz olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Yine de... içimden bir ses, onun söylediği kadar heteroseksüel olmadığına beni ikna etti, özellikle bana bakışları ve sarhoşken beni öpüşüyle... ama bu saçma. Ve erkeklerden hoşlansa bile, o kampüste istediği herkesi elde edebilecek mükemmel bir altın çocuk. Neden benim gibi berbat birini istesin ki?

Nick'in gözleri yine dudaklarıma kayıyor ve yumuşak bir nefes veriyor, ben de *buna dayanamıyorum*.

"Bana öyle bakmayı kesmelisin, Nicky," diyorum.

"Nasıl?"

Sanki istersem beni tekrar öpecekmişsin gibi.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum ve sırtımı ona dönerek arkamı dönüyorum. "İyi geceler."

"O kelimedenden nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldanır gülerek, ben de onu duymamış gibi davranır, gözlerimi sıkıca kapatır ve ateş gibi bir insanın yanında olsam bile biraz uykuya dalabilmeyi umarım.

Ona yumruk atacağım.

Bütün gece boyunca kendime bunu söylüyorum, çünkü Nick uykusunda çok fazla dönüp durduğunu söylerken şaka *yapmıyordu*. Bunu bildiğim halde bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmem beni aşıyor.

Tekmeliyor ve yumruk atıyor da, saat ikide yüzüme bir tokat attığında, tavana bakıp hayatımdaki tüm seçimleri sorguluyorum.

Gecenin bir saatinde, sonunda sakinleşiyor — ya da belki ben fiziksel dayaklara karşı bağışıklık kazanıyorum — ve biraz uykuya dalıyorum.

Sadece, yemin ederim ki on dakika sonra onun alarmıyla uyanmak için. Körü körüne masasını yumruklayarak alarmı kapatıyor ve sonra sessizlik. Pencereye bakınca güneşin doğduğunu görüyorum. Işık perdelerin aralıklarından içeri giriyor.

Kalkıp Rhys ve Schultz'dan intikam almayı planlasam iyi olur.

Ama sonra Nick kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, sırtım onun göğsüne yaslandı ve beynim kısa devre yaptı. Bir şeyler mırıldandı ve yüzünü saçlarıma gömdü, nefesi enseme sıcak sıcak geliyordu ve vücudumdaki tüm kaslar şoktan hareket etmeyi reddetti.

Tanrım. Beni başka biri mi sanıyor?

Sakinleşmek için gözlerimi kapatıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ve kontrolü ele geçirdiğimi düşündüğüm anda, sıcak bir el gömleğimin altına kayıyor ve karnıma düz bir şekilde yerleşiyor.

O anda beynim nihayet durumu kavrar.

Homurdanarak kolunu tutup benden uzaklaştırırım. "Bırak, Nick."

"Beş dakika daha." Kolu tekrar bana dolanır ve boğuk bir sesle, "Lütfen, Caleb," der.

Ne oluyor lan?

Onun bu sözleri bu şekilde söylemesi beni hemen heyecanlandırır, çünkü sanki benden tamamen başka bir şey için yalvarıyormuş gibi gelir. Beni terli ve çıplak bir şekilde kendine sıkıca sararak yalvaran görüntüsü gözümün önüne gelir...

Sessizce küfür ediyorum ve onu tekrar kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama sırtıma sert bir şey bastırıldığında donup kalıyorum.

Tüm aklım başımdan gider. Nick'in penisi sertleşmiştir.

Ve onu belimin alt kısmına bastırıyor. Ve bu farkındalıkla, benim sikim de kalınlaşmaya başlıyor.

Tanrım, şu anda her türlü sınır aşıyor ve ben bile bunu görmezden gelemeyecek kadar kendimi kaybetmiş değilim.

"Nick!" diye bağıryorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak oturuyorum ve sonunda o da kendine geliyor.

Bana yavaşça göz kırpmıyor, sonra donup kalıyor ve yüzü çeşitli tonlarda kırmızıya dönüyor. Ağzı açık kalıyor ve ben de ona bakıyorum — bundan sonra ne yapacağımı hiç bilemeden. Nick dizini büküyor ve benden uzaklaşıyor, açıkça ereksiyonunu gizlemeye çalışıyor.

Sabah ereksiyonundan mı bahsedelim? Benim de açıkça kendiminkini saklamaya çalıştığımdan mı bahsedelim? Ne halt yiyoruz biz?

Boğazımı temizledim. "Beni geçirin. Kalkmak istiyorum."

Nick başını sallar, inleyerek oturur ve ben yataktan neredeyse zıplarım.

Nick

Tebrikler Nick, yine batırdın.

Caleb'in hayalet görmüş gibi tuvalete koşması, ereksiyonumun kaybolması için yeterli, ama artık çok geç, çünkü onu görmemiş olması imkansız.

Daha da kötüsü, o da hissetmiştir. Sırtında. Onu neredeyse yere yatırıp sırtına bastırmasaydım, bu durum çok daha az garip olurdu.

Cidden, benim neyim var böyle? Berbat durumdayım.

Caleb ile nihayet bir temel oluşturup arkadaşlık denilebilecek bir şey kurduğumuzu düşündüğüm her seferinde, aptalca bir şey yapıyorum — onun cinsel yöneliminden nefret ettiğimi düşündürmek ya da uykumda ona sürtünmek gibi. Bunların hepsi, sarhoş olarak geri dönüp ona içimi dökmem ve o gece yaptığım ya da söylediğim şeylerin yarısını bile hatırlamamamın üstüne geliyor.

Yastığımı yüzüme bastırıp inliyorum. "Aman Tanrım."

Bu çok utanç verici ve keşke bunu talihsiz bir sabah ereksiyonuna bağlayabilsem, ama eminim ki Caleb yüzünden sertleşmişim. Saçının kokusu, teninin sıcaklığı ve kollarıma ne kadar mükemmel uyduğu yüzünden. Yarı uykulu beynim Caleb'in kollarıma girmesinin imkansız olduğunu düşündüğü için rüya gördüğümü sandım ve bu yüzden bu hissin tadını çıkardım.

Ve görünüşe göre bu beni tahrik etti.

Sanırım bu, erkeklerden hoşlandığım anlamına geliyor?

Yani... tabii, bazı erkekleri çekici buldum ve ara sıra kafam karışık hayaller kurdum, ama bunu gerçekten anlamaya çalışmadım.

Ta ki Caleb ortaya çıkana kadar.

Onun hangi özelliği beni ona çekiyor, ben de tam emin değilim. Gürültücü, rekabetçi, düşmanca ve agresif... ama aynı zamanda nazik, düşünceli, eğlenceli ve saçmalıklara tahammülü yok.

O benim gibi birini asla istemez. Ve ben ona *atladım*.

Birkaç dakika kendime acıyarak geçirdikten sonra, cep telefonumu alıp Rhys ve Schultz'a Caleb'in yatağını geri vermelerini söyleyen kısa bir mesaj attım. Harika arkadaşlarım beni tamamen görmezden geldiler ve bunun yerine grup sohbetini antrenmandan sonra takılmak isteyen mesajlarla doldurdular.

Onlara antrenmana hiç gitmemeyi düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Hazır başlamışken, Caleb'le bir daha yüzleşemeyeceğimi düşünürsek, okulu bırakıp ortadan kaybolsam da olur. Başka bir ülkeye taşınmak ne kadar zor olur acaba?

Banyo kapısı açılır ve Caleb çıkar, ben de başımı eğip ikimizin de yokmuş gibi davranırım.

Caleb orada durup beni izliyor ve onun bakışları altında yanaklarım kızarıyor.

"Sorun yok," diyor keskin bir sesle. "Bu basit bir biyoloji meselesi, bu yüzden garip davranmayalım. Ama yatağım bu geceye kadar yerine geri gelmiş olsa iyi olur, yoksa yemin ederim ki

Elimi kaldırıp onu kesiyorum, diğer elimle Rhys ve Schultz'a uzun bir mesaj yazmaya devam ediyorum. "Anladım. Hemen hallederim."

"İyi." Caleb başka bir şey mırıldanır, ayakkabılarını giyer ve çantasını alır, sonra duyduğum tek şey arkasından kapının kapanma sesidir.

"Lütfen çocuklar," diye yalvarırım. "Yatağı geri verin ona."

"Özür dileyene kadar olmaz." Rhys, Stella'nın evine doğru yol alır. Antrenmandan sonra onlarla buraya gelmeyi kabul ettim, çünkü aptalca şakalarını kesmeleri için onları rahatsız etmek istedim. Ne yazık ki, Rhys ve Schultz ikisi de bir şeyi kanıtlamaya kararlı.

Öğleden sonraki antrenmandan sonra bizden önce pistten ayrılan Caleb, çoktan kasaya geçmişti. Bizi görünce, iki arkadaşına da kaşlarını çatıp orta parmaklarını gösterdi. Antrenman boyunca da onlara sataşp durmuştu.

"Naber, Jennings!" Schultz, biz bir masaya doğru ilerlerken ona selam verdi.

"Siktir git!"

Kafe bugün dolu değil, ama bazıları bize bakıyor. Birkaç kişi gülüyor, başlarını sallıyor, sonra da umursamıyor gibi davranıyor — muhtemelen bunun tuhaf bir sporcu şakası olduğunu düşünüyorlar. Rhys ve Schultz'un içeceklerini almayı teklif ediyorum ve Caleb'in yanına gidiyorum.

Arkadaşı Maddox da yeni gelmiş ve barın yanındaki tabureyi çekiyor. Caleb, Maddox daha oturmadan ona içkisini uzatıyor.

"Selam Maddox," diye mırıldanıyorum. Bana gülümseyerek başını sallıyor.

"Selam."

Caleb kollarını kavuşturur ve ben kasaya doğru yürürken bana sert bir bakış atar.

"Kararlarından vazgeçmiyorlar," diye mırıldanıyorum ona siparişlerimizi aldıktan sonra. Beklendiği gibi, hala gözlerine bakamıyorum. "Belki de özür dilemelisin. İçten olmasa da, en azından vazgeçerler."

"Ne için özür dileyeyim ki?" diye tıslar.

"Şakalar için."

Caleb tezgaha yaslanıp bana bakar. "Şakaların ne için olduğunu biliyorlar mı ki, Nicky?"

Kafamı sallarım. "Onlara neden kavga ettiğimizi söylemek istemedim." "Aynen öyle. Onları ilgilendirmez."

İç çekerek cüzdanımı çıkarırım, ama Caleb beni engeller. "Ben ısmarlıyorum," der.

Kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. "Teşekkürler."

Kasiyerden uzaklaştığımda, Maddox'un Caleb'e "Ne oldu? Lütfen bana şaka savaşı başlattığını söyleme" dediğini duyarım.

Rhys ve Schultz'un hokey videoları izlediği kabine geri kayarım ve dikkatlerini çekmek için masaya vururum. "Yatak," derim.

"Kapa çeneni," diye homurdanır Schultz. "O kelimeyi bir kez daha duyarsam, kendimi kaybedeceğim."

"O zaman geri ver."

"Özür dileyene kadar olmaz," diyor Rhys milyonuncu kez. Sonra sanki beyninde bir şey tıklamış gibi kaşları birbirine yaklaşıyor. Rhys kaşlarını çatıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bekle, Jennings dün gece nerede uyudu?"

"Ha?" diye soruyorum, hazırlıksız yakalanmışım. "Jennings nerede..."

"İşte burada," diye Caleb aniden sözümü kesti.

Oh, çok hızlı oldu. Maddox için yaptığı gibi, biz gelmeden önce bizim her zamanki siparişlerimizi hazırlamaya başlamış mı acaba? Sorun şu ki, elinde sadece bir içecek var. Caleb önüme buzlu latte'yi koyduktan sonra ellerini beline koyup masamıza doğru sırtarak baktı.

Rhys ve Schultz ona bakıyor.

"Bizimkiler nerede?" diye soruyor

Schultz.

O da açıkça cevaplar: "Servis yapmıyorum."

"Ne oluyor lan?"

"Saçmalamayı kes, içeceklerinizi vereceğim."

"Hiç hoş değil. Müdürün nerede?" Schultz, Caleb'in arkasına bakar ve gördüğü şey karşısında aniden nefesini tutar... Maddox, sanırım? "Tanrı aşkına, lütfen beni arkadaşınla tanıştırmı mısın?"

"Müdürüm burada değil." Caleb kaşlarını çatarak gözlerini kısar. "Seni Maddox'la tanıştırmayacağım."

"Maddox," Schultz yavaşça tekrarlar ve Maddox'a daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla bakar. "O gerçekten hayatımda gördüğüm en güzel insan. Erkeklerden hoşlanıyor mu?"

"Nefesini boşa harcama. Maddox sporcularla ilgilenmez." "Ama erkeklerden hoşlanıyor, değil mi?"

Caleb bunu inkar etmez, ancak kaşlarını daha da çatarak parmaklarını sıklatır. "Odaklan. Yatağıma."

Rhys gözlerini devirerek, "Tanrım, sen dayanılmazsın," der.

"Amcama bana zorbalık yaptığını söylememe neden olma, çünkü eminim ki o bu saçmalığı kabul etmez. Eminim ki bu sana hiç yakışmaz, Kaptan."

Rhys alaycı bir şekilde, "Sana eziyet etmiyoruz, aptal. Tek yapman gereken özür dilemek ve aptal yatağını geri almak, ve bundan daha çılgın şeyler de yaptın. Ayrıca, dün gece nerede uyudun?"

"Ha?"

"Yerde mi uyudun?"

Schultz aniden masaya vurur ve hepimizi korkutur. "Sandoval'ın yanında uyudun, değil mi?"

"Olmaz." Rhys elini ağzına kapatıp güldü. "Bu da başlı başına bir ceza. Uyurken seni dövdü mü?"

Rhys'e gözlerimi kısarak bakıyorum. "Lütfen susar mısın..."

"Evet, aslında." Caleb kollarını kavuşturur ve Rhys'e bakar. "Onunla nasıl aynı yatakta yatabiliyorsun? Her yerim morarmış galiba."

Schultz kahkahayı patlatır.

Ellerimi yüzüme sürerim. "Rhys'in evinde kalmayı teklif ettim ama sen hayır dedin!"

Rhys gülerek, "İşin sırrı, ikinizin arasına bir yastık sıkıştırmak ve bu işe yaramazsa, onu yataktan yuvarlamak. Yerde uyuyacak ve farkına bile varmayacak."

"Vay canına, teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde.

"Bu, bu gece yine yan yana uyumayı planladığınız anlamına mı geliyor?" diye sorar Schultz.

"Belki, çünkü özür dilemeyi düşünmüyorum," diyor Caleb ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Kızarıyorum ve başımı eğiyorum, birden içkime çok ilgi duymaya başlıyorum. Geriye doğru yürüyen Caleb, arkadaşlarıma *yine* orta parmak gösteriyor. "Çalışmam lazım. Hoşça kalın, salaklar," diyor.

Sadece bana yönelik bir gülümseme atıyor ve Rhys'in kaşlarını kaldırışından hoşlanmıyorum. Yanaklarım kızarır, en iyi arkadaşımın meraklı ifadesini görmemiş gibi davranırım. Dikkatimi yerden tavana kadar uzanan pencerelere çevirir ve kafeden geçen öğrencileri izlerim.

"Ah, dostum," diye sızlanıyor Schultz

aniden. Rhys, "Ne?" diye soruyor.

"Biri Maddox'a asılıyor."

Onları görmezden gelerek, Caleb'in tekrar benim yatağında yatabileceği gerçeğini kafamda sindirmeye çalışırken, aynı zamanda bu sabah olanlardan gerçekten rahatsız görünmediğini de kabullenmeye çalışıyorum.

Bu beni çok rahatsız ediyor ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Aklım, bu sabah beni ittiğinde ne kadar sinirli olduğunu ve yataktan aceleyle çıktığını hatırlıyor. Utançtan kendimi alamıyorum.

"Maddox'a asılmıyor," diyor Rhys. "Jennings'e asılıyor."

Kafam Caleb'in olduğu yere doğru döner ve Rhys'in dediği gibi, artık tanıdık bir adam olan Dex, Caleb'in yurt odasındaki arkadaşı, barın üzerine eğilmiş Caleb ile konuşmaktadır. Maddox da hemen yanlarındadır, ancak onların konuşmasına ilgi duymuyor gibi görünmektedir

konuşmalarıyla ilgilenmiyor gibi görünüyor ve Dex elini Caleb'in elinin üzerine koyup güldüğünde içim burkuluyor.

Kızgınım. Neden kızgınım?

"İyi misin Nick?" diye soruyor Rhys, beni dikkatle inceleyerek.

"Evet," diye mırıldanıyorum, flörtleşenlere bakmaktan vazgeçip Schultz'a odaklanıyorum. Maddox'u fark ettiğinden beri ona bakmaktan vazgeçmiyor. Schultz'un bu yönünü her zaman inanılmaz derecede etkileyici bulmuşumdur. İlginç bulduğu birini gördüğünde bunu saklamaz.

Benim gibi, istediğimi asla dile getiremeyen biri değil.

Ve istediğim kişinin Caleb olduğunu kendime inkar etmek gittikçe zorlaşıyor, çünkü dün geceyi düşünmeden edemiyorum: dudaklarına her baktığımda boğazının nasıl titrediğini, bana nasıl gülümsediğini ve odamızın karanlığında nasıl yumuşak bir sesle konuştuğunu.

Ve bu sabah, kaçmadan hemen önce kollarımda nasıl gevşediğini. Yine sessizleşiyorum ve ellerime bakıyorum.

Görüş alanımın kenarında, Caleb ve Dex hâlâ konuşuyorlar.

Onun tipi bu mu? Dex benden daha uzun ve iri, ve şimdi onu daha yakından görme fırsatım olduğu için, onu derslerimden ve Jessie'nin beni sürüklediği bazı partilerden tanıdığımı fark ettim. Arkadaş canlısı, karizmatik ve hem erkekler hem de kadınlar arasında popüler. Herkes onun gibi birini isterdi - ve Caleb de onun dokunuşundan çekinmediğine bakılırsa, muhtemelen aynı fikirde.

Bu sabah beni ondan uzaklaştırdığı gibi değil.

Biri ayağımı dürttü ve ben Rhys'e göz kırptım. O da bana başını eğdi. Her zamanki gibi, benimle mükemmel bir uyum içinde ve düşüncelerimin kafamı karıştırdığını biliyor.

"Nick?" diye soruyor.

"Yatak," diyorum, sesim kesik kesik. "Yatağını geri koyun, çocuklar. Onun özür dilemesini istediğinizi biliyorum, ama bu benim hatamdı ve biz bunu hallettik. Şakalar kavga ettiğimiz için yapıldı ve ben bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Çünkü bu utanç verici.

Caleb'in kim olduğu için kendini kötü hissetmesine neden olduğumu onlara anlatmak istemiyorum ve sarhoşken ona içimi döktüğümü de bilmelerini istemiyorum.

"Ona lanet yatağını geri verin," diye sertçe tekrarlıyorum ve arkadaşlarım birbirlerine şaşkın bakışlar atıyorlar. Onlar başka bir şey söylemeden, "Ben gidiyorum," diye ekliyorum.

"Kahveni al," diye hatırlatıyor Rhys, ben de Caleb'in benim için fazla tatlı yaptığı latte'yi alıyorum, çünkü o benim onu böyle sevdiğimi biliyor.

Çünkü o böyle düşünceli biridir. Dürüst olmak gerekirse, Caleb gerçekten çok iyi biri olabilir ve ben onun arkadaşı olmaya takıntılı olabilirim.

Yine de arkadaşlığımız sallantıda ve kaybolan bir yatak gibi anlamsız bir şey yüzünden onun mahvolmasına izin veremem.

Caleb

Maddox beni kütüphaneye gitmeye ikna eder ve orada burnunu kitaplara gömer.

Benimle konuşmaz bile, ama o hep böyledir

—sessiz olsa bile, tanıdığı birinin yanında olmasını seviyor. Bu, odaklanmasına yardımcı oluyor. Anlamıyorum, ama neyse.

Sıkıntıdan patlıyorum ama çenemi kapatıp telefonumda oyun oynayarak, harika bir arkadaş olarak onu bekliyorum.

Saat neredeyse dokuz olduğunda, sonunda kitaplarını kapatıp geri dönme zamanının geldiğini söylüyor. Tanrıya şükür. Maddox'un yurdu kampüsün diğer tarafında ve kitapları çok ağır olduğu için onu geri götürüyorum. Sporcuları sevmediğini söyleyen biri için, benim gücümden ve dayanıklılığımın yararlanmakta hiçbir sakınca görmüyor.

Sonunda yurt odama döndüğümde, karanlık ve yatağında Nick büyüklüğünde bir yumru var. Anlaşılan bugün erken yatmış, ama yatak çerçevenin hala boş olması beni daha çok şaşırtıyor.

Sinirlenerek yatmaya hazırlanıyorum ve yurt asistanıyla konuşup konuşmamayı tartışıyorum. Muhtemelen kullanabileceğim fazladan bir yatağı vardır, ama o zaman sorular soracaktır ve eminim bir şey diğerine yol açacaktır. Rhys ve Schultz muhtemelen başlarını belaya sokacaklardır ve ispiyonlamak benim tarzım değildir.

Egomun gururunu bir kenara bırakıp Rhys ile konuşmalıyım.

Ya da, belki, yine duvar ile Nick'in arasına sıkışabilirim...?

Ama bu yanlış.

Özellikle bu sabah olanlardan sonra, Nick'in alanını bu şekilde ihlal etmeye devam edemem. Adam bana sarıldığını ve sırtına penisini dayadığını fark ettiğinde dehşete kapılmış görünüyordu.

Başka birini mi düşünüyordu?

Ama benim adımlı söylemişti. Uykulu zihni bir şekilde benim olduğumu biliyordu. "Toparla kendini, hayalperest aptal," diye yansımama mırıldanıyorum.

Banyodan çıkıp sessizce kapıya doğru yürüdüm, yenilmiş ve Rhys ile yüzleşmeye hazırdım.

"Caleb?" diye soran boğuk bir ses duyulur. Nick yatakta kıpırdanır, oturur ve perdeleri çekerek dışarıdaki sokak lambalarının ışığının içeri girip birbirimizi görebilmemiz için yeterince açar. Işık, yüz hatlarına turuncu bir parlaltı verir. Gerçekten çok güzel. Tabii bunu kimseye itiraf edemem.

"Selam. Üzgünüm, seni uyandırdım mı? Ben çıkıyorum."

Uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kalır. Başka bir şey söylemeyince, omuz silkerim ve kapıya uzanırım.

"Dex'in evine mi?" diye sorar aniden ve elim donar.

"Ha? Dex'in evine mi?"

"Evet. Eğer onunla burada takılmak istiyorsan, ben gidebilirim. Sanırım bunu sana borçluyum."

Kaşlarım çatılır ve çenemi hareket ettirerek, onun neyden bahsettiğini anlamaya çalışırım. Sonunda anladığımda, şaşkın bir kahkaha atarım. "Dex'le buluşmaya gittiğimi düşünüyor ve odamızı mı teklif ediyorsun? Nerede oynasacağız ki? Senin yatağında mı?"

O homurdanarak geri uzanır ve benden uzaklaşır. "Boş ver." "Ha?"

Yine gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne oluyor sana?" "Hiçbir şey. Boş ver."

Normalde, o aptal "*hiçbir şey*" kelimesini duymak beni sinirlendirirdi, ama o kadar huysuz bir çocuk gibi davranıyor ki, sinirlenemiyorum bile. Elimi ağzıma kapatıp sessizce gülerek titriyorum, sonra ona doğru yürüyorum. Onu dürttüğümde kıpırdamıyor.

"Nicky," diyorum.

"Önemli değil. Boş ver."

"Neden huysuzsun?"

"Beni rahat bırak."

Tamam, şimdi *bu* beni sinirlendirdi. Onun altından yastığı çekiyorum ve kafasına vurduğumda çığlık atıyor.

O oturur ve yastığını alır. "Caleb!" "Bana ne olduğunu söyle."

"Önemli bir şey değil dedim." Şüpheli bir şekilde sızlanarak inliyor. Nick geri yatıyor ve yastığı yüzüne bastırıyor.

Bir an sessiz kalıyorum, olanları anlamaya çalışıyorum. Bana bir şey için kızgın mı? Geriye dönüp konuşmamızı tekrar düşünüyorum ve...

"Nicky," diyorum, niyetimden çok daha nazik bir ses tonuyla. "Dex yüzünden kıskanıyor musun?"

"Kes şunu," diyor, ve bu seferki kesinlikle bir sızlanma.

Daha önce kafede Dex'i görmüş olmalı, tezgâhta benimle sohbet ediyordu. Evet, Dex çok dokunaklı ve konuşkandı, ama ben kafamda Schultz ve Rhys'in düşüşünü planladığım için pek dikkat etmemiştim. Bana bir ara tekrar buluşmak isteyip istemediğimi sordu ve ben ona hokey ve işlerle çok meşgul olduğumu söyledim - aslında öyle değil, ama yakın zamanda onunla takılmak istemiyorum - ve o da geri çekildi.

Nick'e bakıyorum. "Ah, sen gerçekten yapışkan bir arkadaşsın, değil mi?" Aslında... lanet olsun, tamam, bu çok sevimli.

Tanrım, kafamı kontrol ettirmem lazım. "Lütfen dur," diye mırıldanıyor.

"Tamam," diyorum sessizce, ona acıyarak. Ona ne olduğunu anlamıyorum, ama o da anlamıyor gibi görünüyor, sesinden yenilmiş gibi geliyor. "Dex'le buluşmayacağım, ama hemen döneceğim."

Nick yastığı indirip gözlerime bakar ve bana bakışındaki yumuşaklık ve umut dolu ifade kalbimi garip bir şekilde etkiler. Alt dudağı dışarı çıkarak "Nereye?" diye sorar.

"Morgan'ın evine."

Yüzü bir kez daha düşüyor. "Cidden mi? Alınma ama Rhys'in seni öyle gördüğünü sanmıyorum..."

Yastığı tekrar ondan alıp bu sefer çok daha sert bir şekilde ona vuruyorum. "Yatağımı geri almak için yalvaracağım, aptal, onunla yatmayacağım. Sana özür dilediğimi söyleyeceğim, sorarsa beni desteklesen iyi olur."

"Bunu yapmak istemediğini söylemiştin."

"İstemiyorum, ama bir daha aynı yatağı paylaşamayız."

O yüzünü buruşturur ve ben anında kelime seçimimden pişman olurum. Nick boğuk bir sesle, "Bu sabah için üzgünüm..." der.

"Demek istediğim o değildi."

"Ama..."

"Sorun değil." Bu sabahki kazadan dolayı kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Onun suçu değildi. "Bunu konuşmak zorunda değiliz."

Yüzünde yine acı bir ifade belirir ve kendimi bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissederim. Artık sinirlenmeye başlıyorum, benden tam olarak ne duymak istediğini hiç anlayamıyorum.

Onunla bu kadar yakın bir şekilde geçirdiğim onca haftadan sonra, Nick'i yüzde yüz anlayabildiğimi söyleyemem, ama birkaç şeyi çözdüğümü söyleyebilirim.

Hiçbir şey istemediğini öğrendim, çünkü bunun kendisini bir yük haline getireceğine inanıyor gibi görünüyor, ama ben onun için bir şeyler yaptığımda gerçekten mutlu oluyor — ona atıştırmalıklar getirdiğimde, ekstra tatlandırıcı eklediğim buzlu latte yaptığımda veya antrenmandan sonra onu beklediğimde.

Ayrıca, duyguları hakkında kasten yalan söylediğini de öğrendim, ki bence bu da hiçbir şey istememesiyle ilgili.

Ama Nick sözleriyle kendini ifade etmese de, duygularını açıkça gösterir. Çok fazla hisseder ve bunu saklamakta zorlanır. Bu da, gerçekten mutlu olduğunda bunu anlayabileceğim anlamına gelir.

Ve gerçekten üzgün olduğunda da bunu anlayabiliyorum... şu anda olduğu gibi.

Çenem titriyor çünkü ona tekrar asıl sorunun ne olduğunu sorarsam, sadece konuyu saptırıp inkar edeceğini biliyorum. Tahmin oyunları gerçek bir spor olsaydı, Nick Sandoval şampiyonu olurdu.

"Bunun hakkında konuşmak *ister* misin?" diye soruyorum.

"Hayır," dedi hemen, beklediğim gibi, ama hala düşüncelerinde kaybolmuş gibi bana bakıyor. Buna dayanamıyorum.

"Yatağında uyuduğum için kızgın mısın?" diye soruyorum. "Hayır."

"Dex yüzünden mi?"

"Hayır."

Yumruklarımı sıkıyorum. "O zaman ne var?"

"Hiçbir şey."

Sinirlenme, sinirlenme.

"Nicky," diyorum dikkatlice. "Seni anlamaya çalışıyorum, ama sen de bana biraz yardımcı olmalısın."

Cevap vermediğinde, burnumun köprüsünü sıkıştırıp vazgeçiyorum.

"Peki," diye ters bir sesle söylüyorum. "Hemen dönerim. Ama şunu söylemeliyim ki, bazen beni gerçekten zorluyorsun."

Son cümle gereksizdi, ama öfkemi kontrol etmekte iyi olduğumu hiç söylemedim. İçimdeki öfke kaynıyor ve buradan çıkmam lazım, çünkü öfkelenirsem Nick yine kaçacak.

Nick, "Sen beni mahvediyorsun, Caleb," diye mırıldanırken ben arkamı dönüyorum. "Ne yaptım ben?"

"Senin yanıdayken kim olduğumu bilmiyorum."

"Bu ne, bilmece mi?" Ne oluyor? Birkaç dakika önce, onun somurtkanlığı sevimli gelmişti. Bu sabah, aynı yatakta yatıyorduk ve kolları bana dolanmıştı. Şimdi ise yine tamamen farklı sayfalardayız ve orta yolu bulamamamız sinir bozucu. "Tanrım, Nick. Sürekli oynadığın bu çekişme yorucu oluyor." diye mırıldanıyorum.

"Caleb..."

Tanrım. Sinirli olduğumda kontrol edemediğim olağan kelime kusmuğunu neredeyse hissedebiliyorum. Ciğerlerimde bir ağrı var, dışarı çıkmaya çalışıyor ve ben durduramıyorum. "Neredeyse arkadaşın olmam için yalvarıyorsun, sonra beni uzaklaştırıyorsun."

"Senin arkadaşın olmak istiyorum."

"O zaman öyle davran. Sıcak ve soğuk kişiliğin beni delirtiyor." Saçımı elime alıp dişlerimi sıkarak, "Ne, yine sarhoş olup duygularımız hakkında gerçek bir konuşma yapmamız mı gerekiyor? Yine beni öpecek misin?" diyorum.

Nick donar. Zaman durur. Şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

"Seni öptüm mü?" diye sorar, sesi zar zor duyulur.

"Uh."

Hızla gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı. "Caleb? Seni öptüm mü?"

Cevap vermem için gereken saniyeler içinde, zihnimde kelime dağarcığımdaki tüm küfürleri gözden geçiriyorum. Nick bana kocaman, yalvaran gözlerle bakıyor ve ben bir nefes veriyorum. Mırıldanıyorum, "Evet, sonra da tamamen unuttun."

"Neden bana söylemedin? Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım."

"Çünkü seni anlamak imkansız. Kıymetli kontrolünü birazcık bile kaybedersen aklını kaçırsın. Heteroseksüel birinin sarhoş olup oda arkadaşını öptüğünü öğrenseydin ne yapardın? Çıldırırdın."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Caleb."

"Ne? Ben ciddiylim. Bu çok yorucu. Bir kez olsun rahat bırak ve hayatında bir kez olsun dürüst ol."

Gözleri birden açılır ve beni gömleğimin önünden yakalar. Onu itmek üzereyim ki, hiç beklemediğim bir şey yapar.

Ağzını ağzıma yapıştırır.

Ne oluyor?

İçimdeki tüm mücadele gücü kaybolur ve Nick yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle geri çekilir. Çenesi düşer ve yanaklarından boynuna kadar kızarır.

"Özür dilerim," diye kekeleydi.

Ona göz kırpıyorum ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum, ona dokunuyorum ve kendimi yabancı hissediyorum.

Nick Sandoval bir kez daha tüm dünyamı alt üst etti.

Beynimin gerçekliği kavraması biraz zaman alıyor. Bu sırada Nick, tam anlamıyla panik atak geçirecekmiş gibi görünüyor.

Sonra mantıklı olanı yapıyorum: Elimi saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum ve dudaklarımızı bir kez daha birbirine yapıştırıyorum.

Nick

Caleb, hayata yaklaştığı gibi öpüşüyor: kendinden emin, agresif ve çekinmeden. Bana ne oldu bilmiyorum ve bunu asla anlayamayacağım çünkü bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Saçımı sıkıca tutuyor ve acı veriyor, ama hoş olmayan bir acı değil.

"Sen çok sinir bozucusun," diyor Caleb öpüşmelerin arasında. "Seni bayılmak mı istiyorum, yoksa sikmek mi, bilmiyorum."

Şaşkınlıktan boğuluyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor ve o dudağımı ısırıyor.

O *gerçekten* iyi öpüşüyor. Keşke bunu daha önce yapsaydık, keşke kendimi aşıp, rüya sandığım şeyin gerçekten olup olmadığını sorsaydım.

Caleb yine saçımı çeker. Ağzı sıcak ve ıslaktır, tadı çok güzeldir ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissedirim.

Ağzıma bir şey söylüyor, sanırım benim adımı söylüyor, ama onu öpmeyi bırakmak istemiyorum. Artık resmi. Bağımlı oldum, ve daha neredeyse hiçbir şey yapmadık. Bu yüzden bir adım daha atıyorum ve dilimi dudaklarının arasına sokuyorum, o da isteyerek dudaklarını açıyor ve ağzını keşfederken inliyor.

Ama sonra Caleb kendine geliyor gibi görünüyor ve geri çekiliyor, ben de onu kovalamaktan vazgeçiyorum. Bir an için, sadece bakışlarımı tutuyor, nefesleri hızlı bir şekilde geliyor.

"Bu yüzden mi bu kadar sinirliydin?" diye bağıırır. "Öpüşmek istediğin için mi? Söylemen yeterdi!"

Am a n *Tanrım*. Utançtan yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

"Senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum?"

diye sorar. "Görünüşe göre değilmişsin."

"Daha önce bir erkekle bir şey yaptın mı?"

Kafamı sallıyorum ve yüzüm düşüyor. "Bu bir sorun mu?"

Sorumla şaşırmış gibi bana göz kırpmıyor. "Hayır, Nicky. Sadece kafanın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum çünkü senin rahat hissetmediğin bir şey yapmak istemiyorum."

Siktir. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu kadar kolay, içimdeki bir şey yerleşti. Gömleğinin önünü tuttum, parmaklarım yumuşak kumaşı kavradı, bir şekilde ona dokunmam gerekiyordu.

"Caleb," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek. "Sen gerçekten çok tatlısın."

"Değilim," diye homurdanıyor, sonra eğilip beni tekrar öpüyor.

Dudakları başımı döndürüyor. Şu anda tek istediğim onu tatmak. Tekrar tekrar.

Sinirlerim altüst oluyor, çünkü bir erkeği öpmek benim için çok yabancı bir şey. Harika, ama aynı zamanda yeni bir şey. O, şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha güçlü öpüyor ve tüm vücudum esnekliyor, onun dokunuşları altında eriyip gidiyor.

O çok daha kendinden emin ama umursamıyor gibi görünüyor, elini saçlarıma geçirip beni yönlendiriyor. Beni yatağa oturup üstüme çıkmak için ittiğinde, nefesimi tutuyorum.

O da benim kadar sert ve bana karşı direndiğinde, boğuk bir inilti çıkarırım.

Ve bu... *evet*. Bunu seviyorum. Sıcaklık içimi kaplıyor ve penisim seğiriyor, Caleb geri çekilip bana şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş sırıtışını atıyor. Bu beni kızartıyor, çaresizce davrandığım için utanıyorum.

"Bak, kendini bırakıyorsun," diye alay ediyor, başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Benim kibar ve düzgün altın çocuğum kendini tutamıyor. Hoşuma gitti. Aferin oğlum."

Ona kızgın bir bakış atıyorum. "Bana öyle deme."

"Kızarıyorsun. İyi çocuk denilmesinden hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diyorum, sesim keskin değil, yanaklarım daha da kızarıyor.

Gülüyor ve beni tekrar kendine çekiyor, ağzını açarak beni öpüyor. Ellerim onu sarıyor ve gömleğinin arkasına tutunuyor.

Ağzıma karşı sırtarak, Caleb kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirir ve ben ona sıkıca sarılırım.

Çok sertleşmişim ve *daha fazlasını* istiyorum.

"Uzan," diyor boğuk bir sesle ve beni yatağa itip üstüme çıkıyor. Onu izlerken sersemlemiş durumdayım, yüzünü inceliyor, çoğunlukla mavi olan gözlerinde büyüleyici yeşili arıyorum. Çok loş olduğu için net göremiyorum ama şikayet edemem çünkü bana bu kadar yakın ve aslında tek istediğim de bu.

Caleb bana sürtünüyor, ben dişlerimi sıkıp ellerimi sırtında gezdiriyorum, omurgasının çıkıntılarını hissediyorum. "Ne istiyorsun, Nicky?" diye mırıldanıyor.

Sorusunu anlamam çok uzun sürüyor.

Tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, derimin altında bir ateşin yandığını ve bununla ne yapacağımı bilmediğim. Bana doğru sallanmaya devam ediyor, bana karanlık bir bakışla bakıyor ve ben de ona doğru hareket ediyorum. Ama bu yeterli değil. İhtiyacım olan şey...

Kapımıza yüksek sesle vurulur ve ikimiz de donakalırız.

"Nick!" diye bağırır Rhys.

"Ne oluyor?" diye tıslar Caleb.

Kaşlarını çatıp kapıya öfkeyle bakar, ben ise gözlerimi kapatıp Rhys'in gitmesini dilerim. Kesintiye uğramanın şokuyla beynim sarsılır.

"Nick!" diye tekrar seslenir Rhys. "Aç kapıyı!"

Caleb kalkmadan önce bana sert bir bakış atar ve yataktan sendeleyerek iner. Eşofmanını düzeltir ve içinden küfürler mırıldanır.

Kaşlarımı çatarak otururum ve ayaklarımı yatağın kenarına sarkıtırım.

Rhys kapıyı yumruklar. "Yemin ederim, aç yoksa anahtarımı kullanacağım."

"Neden anahtarı var ki?" Caleb çok sinirli bir sesle sorar.

"İyi misin?"

Ben de kendimi düzeltirken bana bakar, sonra ben ona sertçe başımı sallarım.

Caleb ışık düğmesine doğru yürür ve onu açar, ani parlaklık yüzünden ellerimi gözlerime bastırırım. Kapıyı açar ve "Ne!?" diye bağırır.

"Neden bu kadar geç cevap verdin?"

"Uyuyorduk, pislik."

"Her neyse. İşte yatağın," der Rhys sinirli bir şekilde ve ben nihayet kendime geldiğimde, yatağı odanın içine sürüklüyor. Caleb yanağını ısırır

ve ona yardım etmeden onu izliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum Rhys'e, çünkü Caleb ona başka bir şey söylemeye niyetli değil gibi görünüyor.

"Evet, evet," diyor Rhys. "Bu konuda gerçekten kızgın görünüyordun, bu senin için alışılmadık bir durum, o yüzden işte burada." Rhys Caleb'e dönüyor. "Basit bir özür bu sorunu çok daha erken çözebilirdi."

Caleb ona orta parmağını gösterir.

"Neyse." Rhys onu görmezden gelir ve bana kenara çekilmemi işaret eder. "Oda arkadaşımın misafiri var ve gürültüleri beni uykudan ediyor. Burada kalabilir miyim?"

Ona bakarım. "Uh."

Rhys kaşlarını çatır. Onu daha önce hiç reddetmemiştim, beni inceler ve "Eğer istemiyorsan, giderim. Yarın deplasman maçımız olduğu için gerçekten uyumam lazım," der.

"Neden önemli ki?" Caleb onun arkasından sorar. "Takıma bir katkı yok ki."

"Benim kaptan olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Tebrikler, bir unvanın var."

Gözlerimi deviriyorum, onların tartışmalarını dinleyecek havamda değilim. "Caleb, Rhys burada kalabilir mi?"

Evet de. Evet de.

"Ne umurumda?" diye sorar Caleb ve Rhys'in ne yaptığını görmek için arkasına baktığımda, yastıklarını yeniden düzenliyor. "Ama kaptan, bir daha böyle bir şey yaparsan, boğazına yumruk atarım."

"Çok korkuyorum," der Rhys ciddi bir ifadeyle ve yatağıma çıkar, kendini diğer tarafa doğru iter. Duvara doğru döner ve ben ışıkları açmak için kalkarım.

Elim ışık düğmesinin üzerindeyken Caleb'e dönüyorum.

Caleb yatağında yatıyor, kolunu başının arkasına koymuş. Bana sert bir bakış atıyor ve bakışlarım onun ağzına düşüyor — yaptığımız şeyden dolayı hala ıslak ve morarmış, saçları dağınık ve yanakları hala kızarmış. Ben de aynı mı görüyorum acaba, Rhys fark etti mi diye merak ediyorum. Şüpheli görünmüyordu, belki de fark etmemiştir.

"Üzgünüm," diye Caleb'e dudaklarımla söylüyorum ve onun kaşları daha da çatılıyor.

Kızgın mı? Onun bana tekrar kızmasını istemiyorum. Bu beni çok rahatsız ediyor.

Acınası bir halim olmalı ki Caleb doğrulur. Yüzündeki ifade yumuşar ve Rhys'in sırtına bir bakış attıktan sonra parmağını bana doğru kıvrır.

"Buraya gel," diye dudaklarını oynatıyor ve ben geldiğimde, gömleğimin önünden beni kendine çekip öpüyor — sanki ani bir hareket Rhys'i uyandıracakmış gibi nazıkçe ve yavaşça. Sonra sanki ben bir köpek yavrusuyum gibi yanağımı okşuyor ve "Aferin oğlum," diye fısıldıyor.

Şaşkınlıktan boğuluyorum ve Caleb şeytani bir şekilde sırıtıyor.

Perdeler birden açıldığında uyanırım ve sert güneş ışığı yüzüme vurur.

"Uyanın, uyuyan güzeller!" diye bağırır Caleb, çok yüksek sesle.

Yanımda Rhys küfür eder. "Cidden mi, Jennings!?"

"Eski takımına karşı oynayacağız. Tembellik yok, Kaptan."

"Otobüs daha geç kalkacak!"

"Şanssızlık," diyor Caleb.

Gözlerimi ovuşturup Caleb'e bakıyorum. Saçları sabah duşundan ıslak ve çoktan spor kıyafetlerini giymiş. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Koşmaya." Caleb bize alaycı bir selam verir ve gider. Aynen böyle. Hiçbir neden yokken bizi uyandırdıktan sonra.

"Bizi uyandırıp bizimle dalga geçmek için mi yaptı bunu?" Rhys mırıldanır. Başımı sallayarak ayağa kalkar ve kollarımı gererim.

"Evet, öyle görünüyor."

Huzursuz görünüyordu. Belki de eski takımına karşı oynamak onu heyecanlandırmıştı. "İkiniz daha iyi anlaşıyorsunuz, ha?" Rhys esniyor ve bu iyi bir şey

Yüzüm onun sorusuyla kızardığı için ona sırtımı dönmüş olmam iyi oldu.

Cevap vermedim ve Rhys de bu konuda bir şey söylemedi.

Rhys kalkarken yatak çöküyor ve koluma hafifçe vuruyor. "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler," diyor.

"Tabii," diyorum dalgın bir şekilde. Aklım çoktan başka yerlere gitmiş durumda. Özellikle Caleb'i düşünüyorum. Rhys'in kapıyı açıp dışarı çıktığını sadece belli belirsiz fark ediyorum.

Rhys gittikten sonra, odanın Caleb'in tarafına bakıyorum. Onun tarafı her zamanki gibi düzenli. Yatak yapılmış ve masası temiz. Düzen delisi olmasına rağmen, onunla ilgili diğer her şeyin tam bir kaos olması bana komik geliyor.

O, genellikle çıktığım türden bir insan değil.

Caleb'in deyimiyle, tüm eski sevgililerim benim gibi *kıbar ve düzgündü*, ama bunu bilinçli olarak aradığımdan değil. Muhtemelen sadece bir tesadüftü.

Geçmiş ilişkilerimi açıklamak gerekirse, hepsi çok sakindi. Eski sevgililerimle kavga ettiğimi ya da o kadar üzülp kendimi mahvedip okul gecesinde tekila içtiğimi bile hatırlamıyorum.

Jessie'nin dediği gibi, onu aldatırken yakaladığımda bile, güçlü bir tepki göstermedim.

Caleb, içimde tanımadığım birini ortaya çıkarabiliyor.

O, alıştığımdan farklı biri ve bunun sebebi sadece erkek olması değil - gerçi bu küçük detayın beni beklediğim kadar endişelendirmediğini fark ediyorum. Erkeklerle olan ilgimi açıklamak zorunda kalırsam, bunun büyük bir aydınlanma anı olacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı.

Durum neyse o.

Erkeklerle ilgili deneyimsiz olmam beni rahatsız ediyor. Caleb'in kontrolü ele alması ve benim onun liderliğini takip etmem yüzümü kızartıyor. O umursamıyor gibi görünse de, bu duruma devam edersek, daha hiçbir şey olmadan benden sıkılacağından endişeleniyorum.

İç çekerek, fazla düşünmeyi bırakmaya zorluyorum kendimi ve okul ödevleriyle dikkatimi başka yöne çekiyorum.

Bazı ödevlerimi bitirerek saatleri geçiriyorum. Bitirdiğimde, hazırlanıp Rhys ve Schultz ile aşağıda buluşma zamanı gelmiş. Bizi Michigan'daki maça götürecek otobüsün beklediği buz pistine birlikte gidiyoruz. Neredeyse altı saatlik otobüs yolculuğundan şimdiden korkuyorum, ama belki de bu süre, dün gece olanları kafamda çözmem için yeterli olur.

Kimi kandırıyorum? Dün gece olanları asla çözemeyeceğim.

Caleb'in nerede olduğunu bilmiyorum ama endişelenmiyorum, otobüsü kaçırmayacağından eminim. Amcası onu öldürür.

Schultz beni görünce sırtıyor. "Morgan'ın pes edip Jennings'in yatağını geri getirdiğini duydum."

"Nick çok somurtkandı," diyor Rhys, arabasına doğru yol göstererek.

"Schultz, bir sorum var," diyorum aniden, ve o bana dönüyor.

Yürümekten vazgeçti, ben de onu taklit ettim, Rhys de öyle yaptı. "Rastgele bir soru ama başka kime soracağımı bilmiyorum."

Schultz elini salladı. "Sor."

Bandajı bir kerede çekip çıkarmak en iyisi. Bu ikisi en yakın arkadaşlarım ve beni yargılamayacaklarına güveniyorum.

Boğazımı temizledim ve sordum, "Erkeklerden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Schultz, Tanrı onu korusun, tereddüt bile etmez. "Ben panseksüelim, evet. Neden?" Ona bakarım, tereddüt ederim.

"Düşündüğün kadar heteroseksüel değil miyim?" diye sorar.

Omzunun üzerinden Rhys bana yoğun bir bakış atar. Schultz, kendimi ifade etmem için bana biraz zaman tanır, ama aklıma bir şey gelmeyince, "Şu anda konuşmak zorunda değilsin, ama konuşmak istersen ben buradayım" der.

Onun güven verici sözleri beni sıcaklık ile doldurur, özellikle de konuyu açan ben olduğum için. Gülümserim ve "Düşündüğüm kadar heteroseksüel değilim. Sanırım doğru terim biseksüel mi?" derim. Bir süre alt dudacağımı ısırırım ve sonra eklerim, "Birinden hoşlanıyorum, ama nasıl olacağını bilmiyorum."

"Nasıl işlediğini mi?"

"Şey..."

"Başka bir erkekle seks yapmak mı?" Yüzüm kızarır, ama başımı sallarım.

"Porno," diyor açıkça ve Rhys hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Ama dur, bu pek doğru değil... Reddit? Quora? İstersen bana sorabilirsin, sorun değil, ama muhtemelen hoşlandığın erkeğe sorsan daha iyi olur, özellikle de ona güveniyorsan. Bazı erkekler bu tür şeylere meraklıdır. Öğretmek falan. Ayrıca, o kadar da karmaşık bir şey değil. Sen erkeksin ve sana neyin iyi geldiğini biliyorsun, o yüzden karşılık ver, ve eğer bilinmeyen bir alana girersen, o zaman dürüst ol."

"Senin bu kadar... bilge olduğunu bilmiyordum."

Schultz bana yumruk atar, ben gülerim ve Rhys'e baktığımda onun çok sessiz olduğunu fark ederim. Çenesi göğsüne gömülmüş ve kulakları kızarmış, tabii ki ona bunu söylemem. Beni yargılamadığını biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun da kendi başına bir şeyler çözmeye çalıştığını biliyorum. Rhys, bana hiç açıkça söylememiş olsa da, kardeşinin en iyi arkadaşından hoşlanıyor. Isaac'ı elinden geldiğince kaçınıyor ve kardeşi bunun ilgisizlik olduğunu düşünüyor, ama ben gerçeği biliyorum.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Rhys gözlerime bakıyor ve ben ona gülümsüyorum. O da, emin olmasa da, gülümsüyor.

"Seni seviyorum dostum," diyor. "Bize güvendiğin için teşekkürler." "Aww, kalbim," diyor Schultz şarkı söyler gibi ve ben gülüyorum.

Caleb

Michigan'a giden otobüs yolculuğu boyunca çoğunlukla sessizim ve nihayet vardığımızda, eski evim olan buz pistine bakarken boğazımda bir düğüm oluşur.

Isınma sırasında, birkaç arkadaşım kırmızı çizgiye kadar kayarak beni çağırır, yumruklarını benimkine çarparak selamlarlar. Beni gördüklerine çok sevinmiş görünüyorlar, ki bunu anlıyorum, ben çok sevimli biriyim.

Ancak, beklendiği gibi, herkes beni gördüğüne sevinmiyor. Eskiden birlikte olduğum Luca, yanımdan geçerken bana kızgın bir bakış atıyor. O da benim gibi kindar bir adam, ben de ona geniş bir gülümsemeyle eldivenimi kaldırıyorum. Luca göremiyor ama ona orta parmak gösteriyorum.

Onun beni sinirlendirdiğini kimsenin bilmesine izin veremem, bu yüzden Nick'inkine rakip olacak sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Keyfin yerinde gibi görünüyor," diyor Rhys, yüzleşme pozisyonuna geçtiğimizde.

"Evet." Dikkatimi rakiplerimize yönelttiğimde, Luca'nın Nick'in karşısında olduğunu görüyorum. "Oh, lanet olsun, aferin sana!" diye bağıriyorum ona. "Ben gittiğimde eski yerini geri almışsın!"

"Siktir git, Jennings!"

"Kes şunu," diyor Rhys ve ben ona kötücül bir şekilde sırtıyıyorum.

Nick gözlerini kilitler. Gülümser ve ben de ona sırtımdan edemem. Tipik Nick tarzında, Luca'ya döndüğünde bile gülümsemesini silmez.

"Neden gülümsüyorsun?" Luca ona sataşır ve ben ona saldırma isteğime direnirim.

İronik olarak, kısa bir süre önce Nick'in alışkanlıklarından rahatsız olan bendim.

Nick'in ona cevap verip vermediğini bilmiyorum, sanırım onu tamamen görmezden geliyor. Nick'in kayıtsızlığının ne kadar sinir bozucu olabileceğini bildiğim için, yüzleşme pozisyonuna geçerken kendimi gülmekten alıkoyamıyorum.

Puck düşer düşmez adrenalinim yükseliyor.

Sevgili kaptanımız Rhys, her fırsatta onun hakkında kötü konuşmama rağmen, aslında oldukça iyidir. Yüzleşmeyi kazanır ve geçen yılın şampiyonu olan takımla (eski takımım!) karşı olsak da harika bir başlangıç yaparız.

Çoğunlukla Nick ve Rhys'in muhteşem uyumu sayesinde ayak uydurmayı başarabiliyoruz. Belki de amcam beni onların takım arkadaşı olmaya zorlayarak doğru bir şey yapmıştır, çünkü ben de onlarla birlikte iyi oynuyorum.

Üçüncü periyotta skor 3-2 bizim lehimize ve eski takımımın sinirlerinin bozulduğunu görebiliyorum. Zorlanıyorlar ve onlara bu kadar zorluk çıkardığımız için kendimizle gurur duyuyorum. Vega, Luca'nın bir şutunu daha engellediğinde Luca'nın yüzü kızarıyor ve diğer oyuncular sessizleşiyor.

Ancak, puck bendeyken biri beni gereğinden fazla sert bir şekilde bariyere doğru ittiğinde ruh halim bir anda değişiyor. Bunun Luca olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum ve onlar puck'ı alıp Vega'yı geçerek golü atıyorlar.

Siktir.

Luca bana sırtarak gülümser ve bu gece ilk kez öfke beni sarar.

Nick beni dirsekler. "İyi misin?"

Bu adamın üzerimde ne tür bir sihirli etkisi var bilmiyorum, ama öfkem anında geçiyor.

Önümüzde kahkahalar yükseliyor ve Luca'nın bizi izlediğini fark ediyorum. Nick'e çok hafif bir gülümseme atmış olmalıyım, çünkü Luca bunu hemen fark ediyor.

Aptal herif hiç tereddüt etmiyor. Alaycı bir gülümsemeyle, "Hadi oradan. Cidden mi? Çok hızlı hareket ediyorsun, değil mi Caleb?" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen ne diyorsun be?"

Luca, şaşkın görünen Nick'e sırtıyor. "İstedini alır almaz seni terk edeceğini biliyorsun, değil mi?"

Nick'in omuzları gerilir. Cevap beklemeden Luca, yüksek sesle gülerek uzaklaşır.

Luca'yı öldüreceğim.

"Sanırım o, daha önce bahsettiğin adam," diye fısıldar Nick, başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Evet," diyorum kuru bir sesle.

Zavallı Nick. Ondan sonra Luca, her fırsatta Nick'i hedef alır ve birkaç kez Nick'e bir şeyler mırıldandığını görürüm. Nick cevap verme zahmetine girmez, ama gülümsemesi kaybolmuştur ve çenesi sıkılmıştır. *Siktir*.

Luca ne söylüyorsa, Nick'i rahatsız ettiği belli.

Neredeyse hiç hata yapmayan Nick, puck'ı elinden geçirir ve Luca onu kolayca alır.

"Ne oldu?" diye soruyor Rhys. Şaşkın görünüyor ve Nick'e bir bakış atıyor.

"Üzgünüm," diye homurdanıyor Nick.

Maçın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı, skor berabere ve herkesin üzerindeki baskı ortada. Oyun bir kez daha durduğunda, Luca'nın Nick'e yine bir şeyler mırıldandığını görünce moralim daha da bozulur.

Sinirleniyorum. Onlara doğru kayarak, "Onunla konuşmayı kes!" diye bağıriyorum.

Luca geniş bir gülümsemeyle, "Sadece sana hakkındaki gerçeği söylüyorum, bebeğim," der. "Kapa lanet çeneni."

"Caleb." Nick bizi ayırmaya çalışır.

"Lütfen," diye alaycı bir şekilde söylüyor Luca. Sesini alçaltıyor, böylece sadece Nick ve ben duyabiliyoruz. "Senin sikini ağzıma aldığımda benim ağzımı çok sevmiştin."

Onu şaşkınlıkla bakıyorum. Sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki, Nick'in benden uzaklaştığını bile fark etmiyorum.

Rhys, Nick sopasını düşürüp eldivenlerini çıkardığı anda Nick'in adını bağırır ve bir sonraki anda Nick, Luca'ya yumruk atar.

"Siktir git!" diye bağırarak Luca geriye doğru sendeliyor. Hemen karşılık veriyor ve ardından her şey tam bir kaosa dönüşüyor.

Sonunda kendime geldiğimde, Luca Nick'e iyi bir darbe indirmiştir. Luca'ya saldırmak üzereyken Schultz bana yetişir ve yolumu keser.

Ve Nick hayatında ilk kez bir maçtan atılır.

Sonunda maçı kaybettik ve amcam çok sinirli.

Rhys, Nick'ten bir açıklama almaya çalışıyor ve Luca'nın bunu kışkırtmak için ne yaptığını soruyor. Kaptanımız, otobüse bindiğimizde ve Nick kulaklıklarını taktığında geri çekiliyor.

Bu gece kalacağımız otele kadar olan yolculuk boyunca, Nick'e bakıp duruyorum. O, birkaç sıra arkamda oturuyor ve gözleri kapalı olarak arkasına yaslanmış durumda. Luca ondan çok daha kötü durumda görünse de, Nick'in kaşında bir kesik ve elmacık kemiğinde bir çürük var. *Vay canına.*

Lobiye vardığımızda ve ekipman sorumlusu bize anahtar kartlarımızı dağıttığında Nick sessiz ve somurtkan. Ayrıca hızlı hareket ediyor, çünkü farkına varmadan çoktan gitmiş. Asansör kapıları kapanırken onu bir an görüyorum.

Ugh. Kravatımı gevşetip Rhys'in yanına yürüdüm.

"Morgan." Bana şüpheyle baktı. "Ne?"

"Odalarımızı değiştirelim."

"Ne? Olmaz. Vega'nın nesi var?"

"Hiçbir şey, onu pek tanımıyorum. Nick ile aynı odada kalmak istiyorum." "Neden?"

"Şey... Batıl inançlıyım da."

Rhys, gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzını kıvırdı. "Açıklayabilir misin?"

"Bu sezon kaybettiğimiz ilk maçta, dün geceki yatak düzenini bozdun. Nick'in rutininde değişen tek şey buydu ve o da hayatında ilk kez insanları yumruklamaya başladı."

"Nick'in benim yanında uyuduğum için kovulduğunu mu söylüyorsun?" "Aynen öyle. Bir daha asla bunu yapma."

"Onun odasında sayısız kez kaldığımı ve deplasman maçlarında her zaman aynı odada kaldığımı biliyorsun, değil mi?" Başını geriye atıp güldü, sonra cebine uzanıp anahtar kartını göğsüme çarptı. "Neyse. Anahtar kartını ver."

"Harika. Teşekkürler."

"Sabah kalkmasını sağla. Ona kalkmasını söylemezsen otobüsü kaçıracak." Arkasını dönüp mırıldanır, "İkiniz de çok barizsiniz."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Odaya girdiğimde Nick pencereye yakın yatakta uzanıyor. Takım elbisesini bile çıkarmamış. Sanki ona karşı bir suç işlemişim gibi tavana bakıyor.

Nick, beni gördüğünde doğrulur ve kulaklıklarını çıkarır.

"Rhys nerede?" diye sorar.

"Onunla odalarımızı değiştirdim."

"Ciddi misin?"

"Ne, memnun değil misin?"

Nick bana anlamadığım boş bir bakış atıyor, sonra omuz silkiyor ve yastığa geri düşüyor. Çantamı boş yatağın ayak ucuna koyuyorum, ceketimi ve kravatımı çıkarıp ona doğru yürüyorum, yüzüne eğilip sırtıyorum. Koyu saçları etrafına yayılmış ve yüzünden silemediği somurtkanlığıyla çok sevimli görünüyor.

Kaşındaki yara çok kötü görünmüyor, ama bu kadar yakından bakınca, elmacık kemiğindeki morluğun düşündüğümde daha kötü olduğunu görebiliyorum. Parmaklarımı yüzünün yan tarafına dokunduruyorum ve dokunuşum ne kadar hafif olsa da yüzünü buruşturuyor.

"Benim için kavga ettin," diye alay ediyorum. "Benim için ilk kez kovuldun."

"Senin yüzünden," diye mırıldanıyor. Nick gözlerini kısarak bana bakıyor ve yanına oturup elimi göğsüne koyduğumda bile kıpırdamıyor. "Ne oldu bana bilmiyorum. Son zamanlarda çok fazla sinirleniyorum."

"Benim yüzümden mi?"

"Ortak payda sen gibi görünüyorsun, evet."

Elimi takım elbisesinin içine kaydırıyorum, parmaklarım göğsünden karnına doğru kayıyor. Dokunuşumla karın kasları geriliyor ve gömleği bir engel oluşturmasına rağmen bunu hissedebiliyorum, ama bunun dışında başka bir tepki vermiyor.

Onu bu kadar sessiz ve üzgün görmek ve benim için bir maçıtan atıldığını hatırlamak, içimde bir şeyler uyandırdı.

Dün gecedan beri öpüşmedik, hatta bu konuyu konuşmadık bile, kafamın karışması gerekirdi, ama... karışmadı. Üzerine eğildim, gözlerimi kapattım ve alnımı alnına değdirdim. Nefesi kesildi ve avucunu belime koydu, öylece orada bıraktı.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde, umduğum gibi bana gülümsediğini hissediyorum. Sonra öpücüğüme karşılık veriyor ve gömleğimi daha sıkı kavıyor. Daha önce kimseyi bu kadar nazikçe öptüğümü sanmıyorum.

Evet, öpüşmek hoş bir şey, ama benim için her zaman bir amaç için bir araç gibi geldi. Seviyorum çünkü sevişmeye götürüyor ve sadece gülümsemeleri için kimseyi öpme alışkanlığım hiç olmadı.

Bana ne oldu böyle? Dün gece bile, Nick, Rhys'in varlığının beni rahatsız ettiğini düşündüğü için üzgün görüldüğünde, yüzü düştü, ben de onu neşelendirmek için, en yakın arkadaşı orada olmasına rağmen onu öptüm.

Beynim bu konuda fazla mesai yapıyor.

Oturup onu inceliyorum. "Bana kızgın mısın?"

Başını sallıyor.

"O zaman ne?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Hızlı bir soru. Senin eski erkek arkadaşlarınla daha fazla karşılaşacak mıyım?"

"Eski erkek arkadaş değil. Luca daha çok... hoşnutsuz bir eski ilişki gibiydi. Biraz oynastık ama kötü bitti ve o bunu hiç atlatamadı, özellikle de koçumuz bana birinci sıradaki yerini verdiğinde."

"Bunlardan çok var mı?"

"Nelerden çok?"

"Mutsuz eski ilişkiler." Bu terimi sanki saçma buluyormuş gibi dilinde yuvarlar.

"Neden? Yine kıskandın mı?"

"Caleb," diye uyarıyor.

Ona sırttım ve elimi daha da aşağıya, kemerine doğru kaydırdım. Tokasını kurcaladığımda boğazı titredi. Nick'in gözleri karardı ve bakışları ağızma düştü.

"Hayır," dedim. "Luca kafayı yemiş biri ve bu bir daha olmayacak, olanlar için üzgünüm."

Elimi aşağı doğru kaydırıp, parmak eklemlerimi pantolonunun ön tarafına sürtünce dudakları aralanır. Beni itmediğinde, bunu hafifçe avuç içimle okşamak için izin olarak alırım ve dokunuşumun altında sertleşir. İnkâr etmesine rağmen, açıkça sinirli olsa bile, hala beni bu kadar çok istediğini bilmek kalbimi çarptırır.

Nick, penisine daha fazla baskı uyguladığımda dudağını ısırır ve inler, ama sonra bileğimi tutar ve ben hareket etmeyi bırakırım.

"Bir soru daha," diye dişlerini sıkarak söyler ve ben gözlerimi devirmekten kaçınırım çünkü açıkçası sadece pantolonunu çıkarmak istiyorum. Elim uyluğuna koyup beklerim.

Sorgulama olmadan da yapabilirim, özellikle de geçmişteki ilişkiler hakkında konuşmak havayı gerçekten bozduğu için. Ama... Nick'in buna gerçekten ihtiyacı olduğu açık.

buna ihtiyaçı olduğu açık.

"Ben de Luca gibi mi olacağım?" diye sorar.

"Ha? Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hey."

Yüksek sesle nefes verir ve gözlerini kapatır. "Senin kolayca sıkıldığını ve sonra insanları terk ettiğini, benden önce bir sürü erkek olduğunu söyledi."

Onun böyle bir şeye inanıyor olması beni biraz rahatsız ediyor. Ve belki de duygularımı incitiyor. Yine de ifademi değiştirmiyorum. "Hayır. Yıllardır ciddi bir erkek arkadaşım olmadı ama bu denemediğimden değil, sadece bir süredir kimseyle o şekilde bir bağ kuramadım. *Sıkılmıyorum* ve kimseyi terk etmiyorum. Luca ve ben aynı frekansta değildik ve onun ima ettiği diğer erkekler mi? Tamamen geçici ilişkilerdi."

Nick bana bakıyor. "Sen sadece geçici ilişkiler yaşıyorsun."

"Evet, çoğunlukla, ama dediğim gibi, kimseyle o kadar iyi anlaşamadığım için erkek arkadaşım olmadı. Luca'yı ele alalım mesela. İlişkimizi daha ileriye götürmeye çalışsaydık, birbirimizi bıçaklardık." Onun soruları göğsümü sıkıştırırken, bunu gizlemek için gülerек tepki veriyorum. Alaycı bir şekilde soruyorum, "Ne, beni erkek fahişe mi sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman sorun ne?"

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Ben sahipleniciyim."

Bu seferki kahkaham içtendi. "Nicky..."

"Üzgünüm. Seni aşağılamak istemedim ve biliyorum ki... şey, bu... aramızdaki şey yeni ve ben sana baskı yapmak istemiyorum. Çünkü bunu yapmıyorum. Onun söyledikleri kafamı karıştırdı, hepsi bu."

"Anlıyorum." Gözlerine bakıyorum ve Nick'in ifadesi sonunda yumuşuyor. "Ne olursa olsun, senden gerçekten hoşlanıyorum, bu da beni çok şaşırtıyor, çünkü sinir bozucu derecede gerginsin. Ama garip bir şekilde, bu özelliğın sana yakışmaya başladı. İstersen bunu deneyebiliriz. Henüz bir isim koymamıza gerek yok."

"Bir isim koymasak bile, ben paylaşmam, Caleb. Eğer bunu yapacaksak, başka kimseyle takılamazsın."

Lanet olsun. Sesindeki sertlik sikimi titretir. "Ne, tek eşli olmak mı istiyorsun?"

Nick yanağını ısırdı. "Ben... şey. Evet, en azından flört ettiğimiz sürece. Rahat ama... tek eşli?"

"Tamam."

Gülüşüyor. "Ayrıca, dürüst olmanı seviyorum. Çok tatlı."

"Sanki sen hiç dürüstmüşsün gibi." Alaycı bir gülümsemeyle. "Ve benim her zaman bu kadar duygusal olmamı bekleme. Bu beni çok yoruyor."

O gülüyor ve elini uzatıp saçlarıma dokunarak beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız birleştiği anda içimdeki gerginlik yok oluyor ve her şey yeniden yoluna giriyor gibi görünüyor.

"Hâlâ kavga ettiğine inanamıyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Söyledikleri hiç yakışık almadı."

"Benim beyaz atlı prensim," diye alay ediyorum ve Nick misilleme olarak dudağımı ısırtıyor. Hafif acı beni şaşırtıyor ve şaşkınlıkla gülüyorum, sonra Nick beni daha da kendine çekiyor ve ısırdığı yeri ısırtıyor.

"Biraz kıskançlık sorunum olabilir. Ama daha önce bunu dışa vurma ihtiyacı hissetmemiştim. O sözleri söylediğinde, senin... onunla bir şeyler yaptığını düşününce gözüm karardı."

"Sen sahiplensin ve bu çok seksi," diyorum ve yanakları kızarıyor.

Sırıtarak, ondan uzaklaşıp vücudundan aşağı iniyorum. Bacaklarını ayırıp dizlerinin arasına girip kemerini çözdüğümde gözleri kararır ve boğazı titrer.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Seni emmeyeceğim, Nicky. Yapabileceğimi söyle," diyorum.

Nick nefesini içine çeker, sonra bir kez başını sallar.

Nick

Caleb'in dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa bükülür. Bir an kemerimle uğraşır ve bu, onun da gergin olabileceğinin tek işaretidir. Ama benim gerginliğimle kıyaslanamaz, çünkü kalbim deli gibi atıyor. Ellerim yatakta titriyor ve o henüz hiçbir şey yapmamışken, benim gülünç olduğumu düşünüyor olmalı.

Kemerimi bir kenara atıp, düğmemi açar. Fermuarımın açılma sesi bende hafif bir panik yaratır, çünkü *bu gerçekten oluyor* ve Caleb bunu hissetmiş olmalı ki durur ve beni inceler.

Bacaklarımın arasında böyle dururken, o bana çok uzak geliyor. Buna istekli olmam gerekirdi. İstekliydim, ama şimdi o kadar emin değilim. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken alt dudağımı ısıyorum ve Caleb kaşlarını çatıyor.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye soruyor.

"Evet." Aklım sakinleşmese de gerçekten istiyorum. Onu daha iyi görebilmek için dirseklerimle kendimi kaldırıyorum ve üzgün bir gülümseme denemesi yapıyorum. Çabalarım işe yaramıyor çünkü Caleb benden uzaklaşıyor. "Caleb," diye sızlanıyorum.

"Yeni plan," diyor, beni yatağa geri itip dün gece yaptığı gibi üzerime çıkıyor. "Böyle daha mı iyi?"

Garip bir şekilde, öyle. Yüzümde bir gülümseme yayılır ve başımı sallarım.

Elleriyle saçlarımı okşadı ve beni dudaklarımla öptü, ve bir anda düşüncelerim yatıştı. Sinirlerim sakinleşti ve bu... bu daha kolaydı.

Onun kucagında olması ve sıcaklığını üzerimde hissetmek, onun çok uzakta olmasından daha rahatlatıcı.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, şimdi çok daha rahat hissetsem de. Elimi yanlarına kaydırıp boynunu kavıyorum ve ona karşılık öpüyorum. "Kafam çok karışık."

Caleb çenemi tutar ve bana sertçe bakar. "Nicky, kendini ifade etmekte zorlandığını biliyorum, ama bir şeyden rahatsızsan bana söylemen gerek."

"Tamam." Bunu biliyorum. Garip olan şey, onun bana oral seks yapması düşüncesi inanılmaz derecede çekici, ama bu gerçekten başladığında, bunu ilk kez yaparken onu olabildiğince yakınımnda istediğimi fark ettim.

Caleb dün gece yaptığı gibi bana sürtünüyor, ama bu sefer karanlık değil ve yüzünü net olarak görebiliyorum. Beni nasıl izlediğini görebiliyorum ve aramıza elini sokup pantolonumun üzerinden beni okşadığında boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Caleb sırtarak gözlerini karartıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum.

"Kelimelerini kullanmanı

istiyorum." "İyi. Daha da iyisi."

"Aferin oğlum."

Ona sertçe bakıyorum ve yanaklarım kızarıyor. İlk seferinde şaka yapıyordu, ama benim çok heyecanlandığım için, o aptal lakabı bir daha kullanmayacağını sanmıyorum. Ona kesmesini söylemek üzereyim ki, elleri boxerımın içine kayıyor ve uzun parmaklarıyla sıkımı kavrayıp yavaşça pompalıyor ve tüm düşüncelerim uçup gidiyor.

"Siktir," diye inleyerek başımı geriye attım.

Caleb sertleşmiş penisimi dışarı çıkarır, eline tükürür ve yavaşça mastürbasyon yapar. Beni çılgına çeviren bir ritim belirler. Beni öperken, kendini dik tutmak için dirseğini başımın yanına koyar ve zihnimdeki sisin dağılması biraz zaman alır ve ona karşılık vermediğimi fark ederim. Bu farkındalık beni vurduğunda, aramızda kıvrılır ve pantolonunun düğmesine uzanırım.

O gülüyor. "Buna gerek yok."

Onu görmezden geliyorum ve yapmam gerekmediğini söylemesine rağmen, pantolonunu açıp sert sikini de çıkardığımda nefesi kesiliyor. Daha önce başka bir erkeğe böyle dokunmamıştım ve bu biraz rahatsız ediciydi, ama hoş olmayan bir şey değildi ve

Başparmağımı penisinin başının üzerinde gezdirip, altındaki hassas sinire bastırıyorum.

Caleb şaşkınlıkla geri çekildi. "Lanet olsun, Nicky."

Adımı söyleme şekli göğsümü kabartır ve dirseğiyle kendini desteklemesine gerek kalmasın diye otururum. Caleb derin bir nefes alır ve birbirimizi mastürbasyon yaparken yüzündeki her küçük hareketini izlerim. Çıkardığı sesleri dinlerim ve hızlı ve sıkı vuruşları tercih ettiğini çabucak öğrenirim. Küçük bir inilti çıkarana kadar fark etmem, sonra elimdeki kuruluk farkına varırım ve onun yaptığını taklit ederek elime tükürürüm, bunu yaparken gözlerinin şehvetle karardığını kaçırmam.

Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve bağırsaklarımda yerleşir, sanki cildimin her santimi yanıyormuş gibi hissederim. Caleb ağzını çenemden boynuma doğru kaydırır, ben de çenemi kaldırarak ona daha fazla erişim sağlarım.

"Böyle," diye mırıldanır, boğazımı hafifçe ısırarak. Tanrım, *sesi*.

Bir parçam, onun sıcak tenini tenimde hissedebilmek için tüm kıyafetlerimizi çıkarmak için zaman ayırmış olmayı diliyor, ama sanırım o da şu anda benim kadar sabırsız ve ben elimden geleni yapacağım. Serbest elimi gömleğinin altına sokup karın kaslarını okşuyorum, sonra yukarı doğru kaydırıp meme ucuna ulaşıyorum. Piercinglerini takmadığını fark ediyorum, muhtemelen maçtan yeni çıktığımız için.

—Dudaklarımı büzüyorum, ama sonra onun meme ucunu çimdikliyorum ve Caleb inliyor.

Bana doğru sallanıyor, yumruğuma sikini sokuyor ve ben de onun hareketini takip ediyorum. Dünyamın çözüldüğünü neredeyse hissedebiliyorum. Zihnim bulanık ve kalbim göğsümde çarpıyor, yavaş yavaş kontrolümü kaybediyorum.

Caleb nefesini çekip yüzünü boynuma gömüyor ve ben onun erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve vücudumun her yerine yayılıyor, o kadar yoğun ki nefes almayı hatırlatmam gerekiyor kendime.

"Yaklaştık," diye mırıldanıyor.

"Ben de." Çılınca, serbest elimle ikimizin gömleklerini de çekip çıkarırım.

Caleb titrer ve boynumu ısırır, yumruğuma boşalır ve elimdeki sıcak menisinin hissi beni tamamen mahveder. İnlerim ve omurgamdan elektrik akımı geçer, Caleb orgazmım boyunca beni okşayarak devam eder ve ben de aynısını onun için yaparım.

Uzaklaşır, yüzü kızarmış ve açık renkli saçları terden ensesine yapışmıştır. Aramızdaki dağınıklığa bakar — karın kaslarımız spermle yapış yapış

, siklerimiz ıslak ve parlak, ve bunda haksız bir şekilde seksi bir şey var. Yatak başındaki masadan mendil kutusunu almak için kalkar ve onu aramıza atar. Ellerim titreyerek kendimi temizlerim, sonra o benim kirli mendillerimi alır ve kendininkilerle birlikte çöp kutusuna atar.

Caleb yanağımı okşadı, ama o bir şey söylemeden önce, "Lütfen bana iyi çocuk deme" dedim.

Gerçekten, gerçekten hoşuma gitse bile.

"Tamam, Nicky." Eğilip dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırıyor. Caleb pantolonunu giyiyor ve sonra bana gülümsüyor. "Tuvalete gidecek misin? Önce sen gidebilirsin."

Vay canına, zaman nasıl da değişmiş. Sadece birkaç hafta önce, sormadan aceleyle gider ve beni kızdırmak için bol bol vakit geçirirdi. Bu düşünce beni gülümsetir ve o da bana kaşlarını kaldırır.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorar.

"Önce sen gidebilirsin... ve gülümsüyorum çünkü sen görüldüğünden çok daha tatlısın."

Sanki tüm varlığını aşağıladım gibi yüzünü buruşturur. "İğrenç," der ve çantasından kıyafetlerini alıp tuvalete çekilir.

Ama bu doğru. Caleb gürültücüdür ve insanları kızdırmaktan hoşlanır, ama aynı zamanda düşüncelidir ve onun aşk dilinin hizmet etmek olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden kafedeyken, ben hiç istememiş olsam bile içeceklerimi normalden daha tatlı yapar. Bu yüzden herkesin siparişini hatırlar ve bizi kapıdan girerken gördüğü anda hazırlamaya başlar. Birden fazla kez, Maddox'un tüm eşyalarını taşıdığını gördüm.

Ve - bunu mezara götüreceğini biliyorum - bir keresinde Rhys, her zamanki Gatorade şişesini yurttan unutmuş ve bu durum rutinini bozacağı için endişeleniyordu, Caleb de buz pistinin dışındaki otomat makinesinden bir tane satın aldı. Rhys dikkatini vermediğinde onu Rhys'in dolabına koydu ve Rhys ekipman yöneticisine teşekkür ettiğinde onu düzeltmedi. Caleb, Rhys'ten nefret ettiğini ısrarla söylüyor ve bunu gizlemiyor, ama nefret ettiğini iddia ettiği birine böyle davranıyorsa, bu sadece onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu gösteriyor.

Ona yaptığını gördüğümü söylemedim, ama onun yeni bir yönünü gördüğümde her zaman olduğu gibi göğsümde o tuhaf, sıcak his uyandı.

Evet, Caleb kesinlikle görüldüğünden çok daha tatlı ve bunun seks hayatına da yansımaları bilmek yüzümü kızartıyor — o kadar uyumluydu ki...

benim rahatımı düşünen, ve neredeyse çıldırmak üzere olduğum için beni bir kez bile kötü hissettirmede.

Tanrım. Göğüs kemiğimi ovuşturup derin bir nefes alıyorum.

Caleb'de kalbimi hızlandıran bir şey var.

Birkaç dakika sonra, tişört ve eşofman altı giymiş olarak banyodan çıkar ve yatağına uzanmadan önce bana esneyerek bakar. Caleb uzanır, tişörtü yukarı kayar ve daha fazla teni görünür, ve sanki az önce boşalmamışım gibi sikim tüm ilgisini çeker.

Kendine gel.

Ben de yatmaya hazırlanmak için banyoya gittim. Dişlerimi fırçalarken odadan sesler duydum. Caleb kız kardeşi ile FaceTime'da konuşuyordu. Kız kardeşi bir hikaye anlatıyor gibiydi, Caleb de gülüyordu ve bu ses beni gülümsetti.

"Nicky geldi!" Caleb, odaya çıktığımda duyuruyor. Kamerayı bana çeviriyor ve ben, bana somurtan kız kardeşine utangaçça el sallıyorum.

Açıkçası, ikisinin somurtkanlıkları birbirine çok benziyor.

Caleb kahkahayı patlatıyor ve kamerayı tekrar kendisine çeviriyor. Ben yatağıma doğru yürürken onların konuşmalarını dinliyorum. Kız kardeşi, uzun hastanede kaldıktan sonra okula dönmenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyor, sonra Caleb ona oyunumuzdan bahsediyor, hatta birini yumrukladığımı bile söylüyor, ben de ona bu yüzden ters ters bakıyorum.

Kendi telefonum çalar, ekranda babamın adı görünür.

Aramayı kabul edip telefonu kulağıma dayıyorum. "Merhaba baba." "Nicholas." Babam endişeli görünüyor. "İyi misin?"

"Oh... maçı izledin mi?"

"Hayır, yönetim kurulu toplantısındaydım, ama mesajlar aldım ve asistanım bana maçtan klipler gönderdi. Ne oldu?"

Gözümün ucuyla Caleb'in telefonunu kapatıp cebine koyduğunu görüyorum. Yan yatıp beni izliyor, babamla olan konuşmamı dinlediğini hiç saklamıyor.

"Şey..." Tereddüt ettim. "Luca adındaki adam takım arkadaşşıma hakaret etti ve ben kendimi kaybettim. Bir daha olmayacak."

"Ne diyordu?"

"Hiçbir şey." Sessizlik olur ve ben yanağıma ısırırım, babamın da Caleb kadar bu kelimeden nefret ettiğini hatırlayarak. "Şey... hayır, hiçbir şey değil. Üzgünüm baba,

korkunç bir şey söyledi ve sakıncası yoksa söylediklerini tekrarlamak istemiyorum."

"Anlıyorum. Sen iyi olduğun sürece sorun yok." Bir nefes verir. "Senin bu sporun her zaman çok şiddetli olmuştur, ama daha önce hiç başka bir oyuncuya yumruk atmamıştın."

"Üzgünüm. Seni kötü duruma düşürdüm."

"Ben öyle demedim," diyor.

"Evet, ama ben sadece... Artık kavga etmeyeceğim diyorum."

"Yakında hokeyi bırakacağını söyledin. O zaman kavga etmenden veya kendini incitmenden endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Doğru." Göğsüm sıkışır.

"Ama sen hokeyi seviyorsun, değil mi? Hala neden draft'a katılmadığını anlamıyorum."

Gözlerimi kapatıp göğsümdeki ağrıyı görmezden geliyorum. "Hey, baba, bu arada... Şükran Gününde burada olacak mısın?"

"Büyük olasılıkla." Bir süre durdu. "Her zamanki gibi, bu konuyu sorduğumda yine konuyu değiştiriyorsun."

"Yemin ederim, değiştirmiyorum. Eve arabayla gelmeli miyim?"

"Tarihe yaklaştığında programımı kontrol ederim, ama evet, bu iyi olur."

Babamla bir süre daha sohbet ettik. Hastanedeki açılış töreninden beri onu görmemiştim ve Luca'yı yumruklamak onu kötü göstermiş olsa da, aradığı için mutluydum.

Telefon görüşmesini bitirdiğimizde, Caleb hala beni izliyor.

"Gerçekten anlamıyorum," diyor Caleb ve *işte başlıyoruz*. "Baban çok havalı birine benziyor. Ona profesyonel olmak istediğini hiç söyledin mi? Eğer istersen, sana izin vermeyeceğini düşünemiyorum."

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, ona hiç söylemedim."

"Yani profesyonel olmak istiyorsun."

Çenem titriyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Caleb kaşlarını çatıyor. Kararımı anlamasını beklemiyorum ve kendimi savunmak yorucu oluyor. Rhys ve bazen de koçtan yeterince duyuyorum bunu.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ne için özür dilediğimi bilmesem de. "Çok özür diliyorsun. Babana iki kez özür diledin."

Saymış mı? Onun ne kadar saçma olduğunu düşünerek gülerek tepki veriyorum ve o sırtıyor. Neyse ki, üniversiteden sonra oynamam konusunu kapatıyor, ama bunun son kez sorduğu soru olmayacağını biliyorum.

"Kız kardeşim senden hoşlanıyor," diyor, konuyu değiştirerek. Bir kahkaha kaçıyor. "Benden nefret ediyor."

"Hayır, seni kesinlikle seviyor. Bu yüzden sana soğuk davranıyor. Seni harika buluyor ve kıskanıyor. Muhtemelen beni ondan uzaklaştıracağını düşünüyor." Bir an durdu ve gözleri büyüdü. "Oh, o da senin gibi. O da sahiplenici."

"Ben sahiplenici değilim," diyorum, sanki yarım saat önce bunu açıkça itiraf etmemişim gibi.

Caleb güler ve aniden ayağa kalkar. Odayı geçip ışıkları kapatır, sonra yatağına geri uzanır.

Ayrı yataklarda yatmamız hayal kırıklığı yaratıyor, ama tam olarak çıkmadığımız için yan yana yatmak muhtemelen tuhaf olurdu.

Biz sadece birbirimizden hoşlanan ve flört etmeye karar veren iki oda arkadaşız. Rahat ama... özel.

Bir yanımda, onun bu durumu fazla karmaşıklaştırmaması nedeniyle rahatlamış durumda.

Aramızda herhangi bir garip durumun kalmasına izin vermiyor. "İyi geceler, Caleb," diye mırıldanıyorum.

"İyi geceler, Nicky." Esniyor ve benden uzaklaşıyor, ben de uykuya dalmadan önce çok uzun bir süre onun sırtının silüetine bakıyorum.

Caleb

Her zamanki gibi Nick'ten daha erken kalkıyorum. Adam sabahları kalkmakta her zaman zorlanır, bu yüzden telefonunun alarmını kapatmak en iyi şaka oldu — neredeyse hiçbir şey yapmam gerekmedi. Mükün olsa muhtemelen çoğu sabah uyuyakalırdı.

Takım muhtemelen aşağıda kahvaltı yapıyordur, bu yüzden banyoya gidip yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Odaya geri döndüğümde Nick'in alarmı çalıyor ve klasik Nick tarzında, alarmı kapatıp hemen tekrar uykuya dalıyor.

Onun çıkardığı hoşnutsuz sesi görmezden gelerek yastığımı ona fırlatıyorum. "Nicky, kalk. Otobüs kalkmadan kahvaltı yapmamız lazım."

"Beş dakika daha."

"Hayır, kalk. Herkes muhtemelen kahvaltı yapıyordur ve sen eşyalarını toplamadın."

"Caleeb," diye sızlanarak, uyku dolu gözleriyle bana bakabilmek için battaniyesini biraz aşağı çekiyor.

Ama yanak kemiklerinde bulunan morluğun biraz daha koyulaştığını ve şimdi çok daha kötü göründüğünü de fark ediyorum. Bu beni irkiltiyor.

"Kalk," diyorum. "Otobüsü kaçırırsan Morgan beni öldürecek."

Benden uzaklaşıp homurdanarak, "Ne zamandan beri Rhys'in ne düşündüğünü umursuyorsun?" dedi.

"Geç kalırsak, deplasman maçlarında seninle aynı odada kalmama izin vermez."

Nick belirsiz bir ses çıkarır, birkaç saniye sonra uykuya daldığını fark ederim. Bu kadar kolay.

"Nicky! Kalk!" Ona yastıkla vuruyorum, ama o sadece benden uzaklaşıyor. Sonra aklıma harika bir fikir geliyor. "Kalkıp hazırlanırsan, yurda döndüğümüzde sana mastürbasyon yaparım."

Omuzları kaskatı kesilir, sonra yavaşça bana döner ve gözlerini kırpar. Nick artık çok daha uyanıktır, boynuna kızarıklık yayılır ve yutar. "Ne?"

"Duydun beni."

Eğer onun bir tur daha istediğinden emin olmasaydım, tereddüt etmesi beni kırırdı. Dün gece boşaldığında çıkardığı sesler ve beni sıkıca tutuşu, onun tekrar istediğini bilmemin sebebiydi. Beni kibirli bulabilirsin, ama onun bana karşı koyamayacağını biliyorum.

"Ben..." Gözlerini kırıştırarak alt dudağını ısıırıyor. "Ya eğer..." "Ne?"

"Ya..." Sesi neredeyse bir fısıltı ve ben onun sözlerini duymak için kulak kabartıyorum.

— "Dün gece teklif ettiğin diğer şeyi yapsan ne olur?"

"Ha?" Nefes nefese kalmamak için kendimi zor tutuyorum. Neden bu kadar sevimli ki? "Sana oral seks yapmamı mı kastediyorsun?"

Dün gece, bunu istediğini söylese de, gerçekten olacak olduğunda tereddüt ettiğini anlayabiliyordum. Nedenini bilmiyorum, ama tekrar denemeye hazır gibi görünüyor ve ben kimim ki hayır diyeyim? Bu noktada ona takıntılı hale gelmiş olabilirim.

Beni dava et, o *çok seksi*.

Nick'in yüzü kızarır ve yavaşça başını sallar, ben de o anda ona atlamamak için kendimi zor tutarım.

Onun bakışlarını karşılayıp sırtıyorum. "Tamam. Git hazırlan."

Banyoya koşar, o kadar geniş bir gülümsemeyle ki, kalbim aptalca bir şey yapar. Nick rekor sürede hazırlanır, ben de onun hızla ayakkabılarını giyip çantasını omzuna atmasını izlerim.

Sonra bana dönüp geniş, memnun bir gülümseme atıyor.

Burun kıvrıyorum. Övgü için kendini beğenmiş bir köpek yavrusu gibi davranırken ona nasıl *iyi çocuk* demem?

"Bu arada, yüzün kötü görünüyor," diyorum ona, parmağımı çenesinin altına koyup daha iyi görebilmek için yana doğru eğiyorum. Sonra gözlerim boynuna kayıyor, orada küçük, morumsu öpücük izleri var. *Oops*.

Omuz silkiyor ve kapıyı açıp dışarı çıkıyor. "Sorun değil."

"Nicky, bekle..."

"Sandoval!" Schultz koridordan seslenir. "Berbat görünüyorsun!"

Schultz, Nick'in boynuna kolunu doladı ve Nick çekilmeye çalışsa da saçlarını karıştırdı.

"Morgan yine geç kaldığımız için bize kızmadan aşağı inelim," diyor Schultz. "Seninle gurur duyuyorum, bebeğin ilk kavgası. O adam sana ne dedi ki?"

Schultz şaka yapıyor olsa da, Nick'e "*bebeğim*" demesi beni rahatsız ediyor.

Şuna bak... Nick'in sahiplenici tavırları olan tek kişi o değilmiş gibi görünüyor.

Onları asansöre kadar takip ediyorum. Schultz her zamanki gibi konuşup duruyor, Nick'ten bilgi almaya çalışıyor, ama Nick ustaca sorularını atlatıyor.

Otelin yemek salonuna kadar, Schultz'un Nick'i sıkıştırmasını dinlemek zorunda kalıyorum. Onu seviyorum, ama kazara dirseğimi onun yanına vurmak üzereyim.

Sonunda oraya vardığımızda Rhys, "Geç kaldınız!" diyor, tabii ki öyle diyor. Takım birkaç masaya dağılmış durumda. Yardımcı antrenörler ve diğer bazı personel ile birlikte oturan amcam bize doğru başını sallıyor.

Tabaklarımıza yiyecekleri dolduruyoruz ve Nick, waffle'larla birlikte çikolata şurubu olduğunu görünce gülümsüyor. Masaya en son ben ulaştım ve şaşırtıcı

bir şekilde, Rhys tabağını ve içkisini masanın diğer tarafına kaydırıp ve Schultz'un yanına geçerek Nick'in yanındaki koltuğu boşaltıyor... benim için mi?

Huh. Peki, tamam.

Schultz, Nick'ten cevap almayı hala vazgeçmemiştir. Çatalını Nick'e doğrultarak, "Gerçekten bize ne dediğini söylemeyecek misin?" der.

"Hayır." Nick ağzına bir lokma yemek atıyor. "Sormayı bırak."

"Evet, ama yüzüne bak. Seni fena benzetmiş."

"Diğer adam daha kötü görünüyor," diyor Rhys.

Schultz konuşmaya devam eder. "Boynunda bile morluklar var... Bu nasıl oldu?"

Yiyeceğim boğazıma takılır.

Nick su bardağıma bana doğru kaydırır ve Schultz'a kaşlarını çatarak bakar. "Neden bahsediyorsun?"

"Boynun." Schultz kendi boynunu uzatıp onu işaret eder. "Boynunda morluklar var." Sonra masaya eğilerek daha yakından bakar. "Dur, bunlar öpücük izleri mi? Dün gece gizlice kaçıp şansınızı denediniz mi?"

"Amcam duymadan sus." Masada ona tekme atarım, o da tıslayarak yerine oturur.

Sonunda durumu anlayan Nick, sanki bir işe yarayacakmış gibi ceketinin yakasını düzeltir. Sessiz kalır, ama yüzü yoğun bir kızarıklıkla kaplanır ve yemeğini bitirmek için acele eder.

Somurtarak Schultz sorar, "Neden bizi de yanınızda getirmediğiniz?" "Hemen kes sesini," diye ona fısıldarım.

Bastırılmış bir kıkırdama dikkatimi çeker. Rhys'e baktığımda, yüzünü ellerine gömmüş ve omuzları sessizce gülmekten titriyor.

Yurda geri döndüğümüz anda Nick hemen sorar, "Neden boynumun neye benzediğini bana söylemedin?"

"Söyledim, ama sen odadan çıkıp gittin. Banyoda aynanın önünde dururken neden görmedin?"

"Dikkat etmiyordum! Beni acele ettiriyordun."

"Bilmiyorum. Seni acele ettirmek için kullandığım yöntem bence harikaydı."

Gözlerini kısarak bana bakar ve arkasını dönerek çantasını yere atar. Kıkırdayarak, onun öfkesini içinden atmasını beklerim, ama sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi bana sürekli bakışlar attığını fark etmem.

Anlaşmamızın aklında olduğunu anlayabiliyorum.

"Sormak istediğin bir şey mi var, Nicky?" diye alay ediyorum, ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi çıkarıyorum.

O inatla "Hayır" diyor.

Bana bir kez daha bakarken, gözleri ağzıma düşer ve ben sırtarım. Çok açık davranıyor ama yine de konuşmayı reddediyor ve bu da onu iyice kızdırmak istememe neden oluyor. Ona yaklaşıp alanına girerim, o da telaşlanır ve biraz geri çekilir.

"Emin misin?" Parmak eklemlerimle pantolonunun önünü hafifçe okşadım ve o nefesini içe çekti.

Gözleri titrer ve yutar. Nick mırıldanır, "Neden beni hep kızdırıyorsun?"

"Çünkü çok eğlenceli," diyorum gülerek, sonra ona işkence etmeyi bırakmaya karar verip onu yatağının kenarına oturana kadar itiyorum. Ona sırtarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

Nick ellerini sıkar. "Caleb," diye mırıldanır.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyorum. O başını sallayınca, "Dün gece buna sıcak bakmamıştın, şimdi emin misin?" diye ekliyorum.

"Dün gece istemediğimden değil," diye itiraf eder, sesi kısık. "Sadece başka bir şeyi daha çok istedim."

Kafam karışmış, kaşlarım çatılır. "Daha çok ne istiyordun?"

"Benden çok uzaktaydın ve ben öyle yapmak istemedim... uh, ilk seferinde."

"Bir erkekle ilk kez mi?" "Seninle

ilk kez."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Nick bazen ne kadar romantik konuştuğunun farkında mı acaba? Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Birbirimizi bir kez tatmin ettiğimize göre, şimdi sikini emmeme bir şeyin yok mu?"

"Tanrım," diye homurdanarak yüzünü elleriyle ovuşturur. Çok kolay heyecanlanıyor ve bu çok sevimli. "*Evet, Caleb.*"

"Peki o zaman." Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çekerim ve dudaklarımızı birbirine yapıştırırım. Bana karşı şaşkın bir ses çıkarır, sonra rahatlar ve benim verdiğim yoğunlukta beni öper. Birkaç kez öpüştükten sonra artık daha kendinden emin görünüyor.

Uzun parmakları başımın arkasını kavrar ve beni sıkıca kendine doğru çeker, ben uzaklaştığımda dudaklarımı takip eder ve sızlanır.

Tanrım, bu adamın beni bu kadar arzuladığı hissi yüzünden komplekslerim olacak.

Gözlerini tutarken gömleğini çekiştiriyorum. "Bunu çıkar."

Tişörtünü çıkarmakta tereddüt etmiyor ve bana sert göğsünü ve muhteşem karın kaslarını gösteren muhteşem bir manzara sunuyor. Ağzımın sulandığından eminim.

O da benim gömleğimi çıkarmam için beni dürtüyor ve ben de çıkarıyorum, bakışları hemen meme piercinglerime düşüyor. Dün gece piercinglerim olmadığı için Nick hayal kırıklığına uğramış gibiydi, bu yüzden bu sabah tekrar taktım. Bu ilişkiye başlamadan önce bile piercinglerime takıntılı gibiydi. Onları birçok kez izlediğini fark ettim.

Nick çenemi sıkıca tuttu ve sonra bana aç bir şekilde öpüşmek için eğildi, diğer eli aşağıya inip meme piercingimle oynadı. Ağzına karşı tısladım ve bu onu daha da teşvik etti, ağzıma karşı gülümsedi ve piercingimle daha da fazla oynadı, başparmağıyla tekrar tekrar piercingimi okşadı.

Ve evet, açıkça bunu yapmak istiyordu. Ama şikayet edemem. Harika bir his, içimden elektrik geçiyor gibi.

Siktir, dikkatim dağılıyor. Anlaşmamız olduğunu kendime hatırlatıp öpüşmeyi bırakıyorum, kot pantolonunun fermuarını açıp sikini çıkarıyorum. Ön sıvısıyla parılıyor ve parmaklarımı etrafına doladığımda Nick titriyor.

Ona bakıp, kafasının nerede olduğunu ölçüyorum. Bu sefer Nick panikleyecek gibi görünmüyor. Yanakları kızarmış, bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Sırtarak ellerimi uyluklarına koyup ayırıyorum, sonra eğilip dilimi onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Onu derinlemesine emiyorum ve penisi ağzımda seğiriyor.

Tadı çok güzel. Nick'in elleri saçlarıma uçar ve benim adım gibi bir şey mırıldanır. Burnumdan nefes alıp onu köküne kadar yutarım, testislerini okşarım ve Nick küfür eder.

Evet. Harika oral seks yapıyorum, çok teşekkürler. İlk başta yavaşça yukarı aşağı hareket ediyorum ve nefes alışını zorlaştırırken o gerginleşiyor.

"Siktir," diye inliyor, parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. Bu çok şefkatli bir hareket ve yaptığımız şeyle tamamen çelişiyor, ama şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gidiyor.

Çenemi gerginleştirerek hızımı biraz artırıyorum ve Nick homurdanarak yukarı doğru sallanıyor, boğazıma çarpıyor. Bu beni şaşırtıyor ve gözlerim yaşararak hızla kırıştırıyorum.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledi.

Kafamı sallayıp ondan uzaklaşıyorum ve çenemden salyayı siliyorum. "Ağzımı sik, altın çocuk."

"Tanrım, Caleb," diye tıslar. Ağzımı bir kez daha onun etrafına sararım ve o hala kontrolü ele geçirmek için mücadele eder, ona izin vermiş olmama rağmen hareket etmeyi reddeder. Ona sert bir bakış atar ve onu cesaretlendirmek için bacağına vururum.

Dişlerini sıkar, elini saçımda sıkılaştırır ve bir an tereddüt eder, sonra tekrar ağzıma doğru itekler. Bu sefer hazırlıklıyım ve devam etmesi için ona başımı sallarım.

Nick sonunda bırakır, ilk başta yavaşça olsa da... Ben onu emerken ağzıma doğru sallanır ve kısa süre sonra daha kuvvetli hareketler yapmaya başlar. Ellerini saçımdan çeker ve saçlarımin yatağın kenarına düşer, o da bunu, ağzıma girerken düşmemek için destek olarak kullanır. Uyluklarını kavrar ve onu olabildiğince derinden emerim, ondan çıkan tüm müstehcen sesleri dinlerim.

Siktir, o kadar sertleşmişim ki acıyor. Daha fazla bekleyemem, bu yüzden aceleyle sikimi serbest bırakırım ve Nick gözlerini ne kadar sıkı kapattığını fark etmiyor bile. O ağzımı sikerken ben de kendimi mastürbasyon yapıyorum, tadını çıkarırken, onun o kadar takıntılı olduğu kontrolünü kaybetmesinden de heyecan duyuyorum.

İnliyor. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Evet. Daha fazla.

Mastürbasyon yapmadığım elimle testislerini avuçlayıp hafifçe sıkıyorum ve o tıslıyor.

Nick'in tüm vücudu kaskatı kesilir ve yüksek bir iniltiyle boşalır, spermi ağzıma dökülür. Onu tatmin etmeye devam ederken, kendime yutmam gerektiğini hatırlatırım, ancak mastürbasyon yaparken ben de sersemlemiş ve odaklanamamış durumdayım. Nick gevşer ve elini yanağıma koyar, nazikçe beni çekmeye çalışır ve ben de çekilirim.

"Caleb?" diye sorar boğuk bir sesle, ben yüzümü bacağına gömdüğümde.

"Sen..."

—" diye sorar ama sözünü keser.

Konuşmaya cesaret edemediğim için yine de başımı sallıyorum ve Nick çenemi tutup bana bakmamı sağlıyor. Bakışları kararır ve ben kendimi okşarken yüzümü izler, dudaklarımızı birleştirmeden önce yüzünde hafif bir gülümseme görürüm.

"Sen çok seksisin," diyor ve alt dudağımı ısıırıyor.

Onun küfür ettiğini duymak beni daha da hızlı doruğa ulaştırır.

"Yaklaştın mı?" "Evet," diye homurdanırım.

"Benim için boşal," diye emreder, başparmağıyla alt dudağımı okşarken.

Bu yeter.

"Siktir," diye inlerim, elimle her yere bulaştırarak ortalığı kirletirim. Ağır nefes alırken, kemiksiz bir şekilde ona yaslanırım. Bir dakika öylece yatarak nefesimi düzenlerim ve Nick'in parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdiğini belli belirsiz fark ederim.

Sonunda kendimi çekip onun bakışlarıyla buluştuğumda, Nick'in gözlerinde eğlence parıldıyor.

"Sanırım sen de iyi bir çocuksun," diye alay eder ve ben boğuk bir kahkaha atıp koluna hafifçe yumruk atarım.

Caleb

Son iki hafta çok yoğun geçti.

Sanırım bir canavar yarattım. Nicholas Sandoval doyumsuz ve ben de şikayet edemiyorum çünkü ben de ona dokunmak için her zaman aynı derecede istekliyim. Neredeyse her gece oynuyoruz ve bunu söylediğime inanamıyorum ama Tanrıya şükür aynı yatak odasını paylaşıyoruz. Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor.

Eğlenmediğimiz tek zamanlar, çok yorgun olduğumuz zamanlar. Genellikle, vardiyadan geç geldiğimde, Maddox'la takıldığımda ya da geçen hafta sonu ailemi görmek için eve gittiğimde böyle oluyor.

Geçen gün antrenman çok zorluydu. Yüksek sıralamada yer alıp çeyrek finallere çıkmak için kendimi zorluyorum, ama yine de vücudum bana isyan ediyor. Odamıza döner dönmez yatağıma yığıldım ve kendime Nick ile *vakit geçirmek* için hemen kalkmam gerektiğini söyledim. Ama uyandığımda güneş doğmuştu ve Nick'in bana yardım edip kıyafetlerimi çıkardığını ve üzerime battaniye örttüğünü fark ettim.

Göğsüm tuhaf bir şekilde titremeye başladı. Sebebi ne olursa olsun.

Cidden ama... Nick bambaşka biri. Onun hakkındaki algımı bozan şeyin akıllara durgunluk veren seks olup olmadığını bilmiyorum, ama eskiden kusur olarak gördüğüm şeyler şimdi bana inanılmaz derecede sevimli geliyor. O gülümseme? Herkese karşı her zaman kibar olması ve herkesle sohbet etmek için durması? Rakip takımdan biri onu kızdırdığında asla tuzağa düşmemesi?

Şimdiye kadar bunların aslında kusur olmadığını fark etmemiştim. Sanki onu yepyeni bir ışıktaki görüyorum.

Lanet olsun, bunu gerçekten anlamalıyım.

Ama istemiyorum, çünkü Nick hiç çaba sarf etmeden beni mutlu ediyor ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Tek düşünebildiğim o. Nick Sandoval zihnimin her köşesini kapladı ve kendimi sürekli onu ararken buluyorum.

Şu anda, antrenmandan sonra soyunma odamızda, Nick'in Walters ile konuşmasını izliyorum. Walters ellerini sallıyor ve heyecanla konuşuyor, kulaklarımı dikip dinlediğimde, gittiği bir partiden ve hoşlandığı biriyle nasıl birlikte olduğundan bahsediyor.

Nick, yüzünde nazik bir gülümsemeyle başını sallıyor ve Walters'ın konuşmaya devam etmesi için doğru soruları soruyor. Walters, kızın oda arkadaşını da geceye dahil etmeye istekli olduğunu söylediğinde, gözlerimi devirip eşyalarımı çıkarmaya odaklanıyorum.

Ne yazık ki, yanımda duran Schultz tepkimi fark etti. Bana, sonra Walters'a, sonra tekrar bana baktı. Schultz dirseğine hafifçe vurdu ve eğilip fısıldadı: "Soyunma odasındaki konuşmalar seni rahatsız mı ediyor?"

Omuz silkiyorum. "Sadece, benim türden ilişkilerimden bahsetsem, muhtemelen garip davranır ve bu kadar hevesli olmazlardı."

"Bu adamlar havalıdır, merak etme. Benim eşcinsel olmamı hiç umursamadılar. Ve koç, amcan bir erkekle evli. Burada kimsenin senin eşcinsel olmanla bir sorunu olacağını mı düşünüyorsun?"

"Anladım." İnsanların cinsel yönelimime nasıl baktığı konusunda ne kadar güvensiz olabileceğimi düşünürsek, beni rahatlatmaya çalışmasına minnettarım. Nick bunu doğrulayabilir.

Schultz kollarını uzatıp esniyor. "Aslında takıma katıldığına sevindim dostum. Buralarda tek açık eşcinsel erkek olmak sıkıcı olmaya başlamıştı."

Açıkça eşcinsel olduğunu belirtmesi dikkatimden kaçmadı ve benim bilmediğim başka eşcinseller olup olmadığını merak ettim. Ama sormayacağım.

Ama aynı zamanda...

Nick'e bakıp gülümsemeyi zor tutuyorum. En yakın arkadaşları olan Rhys ve Schultz'a, cinselliği hakkında yeni keşfettiği şeyi anlatmaya açık olup olmadığını merak ediyorum. Bu soru beni rahatsız ediyor. Arkadaşlarına açılmak tamamen Nick'in kararı olduğunu biliyorum ve ona asla baskı yapmayacağım, ama aynı zamanda... Yalnızken doğru şeyleri söyleyen, ama toplum içinde beni tanımayan gibi davranan erkeklerle

yalnızken doğru şeyleri söyleyen ama toplum içinde beni tanımıyor gibi davranan erkeklerle takıldım.

Bir ilişki yeni olduğu için gizli saklı davranmak başka bir şey, ama bunun nedeni onların utanç duyduğu kirli bir sır olmansa başka bir şey. Kenara itilmenin verdiği o batıcı hissi iyi bilirim. Onların tamamen heteroseksüel olduklarını iddia etmelerini ve seni sadece vakit geçirmek için kullandıkları bir oyuncakmışsın gibi hissettirmelerini dinlemek.

Deneyimlemeyi ve cinselliğini keşfetmeyi tamamen destekliyorum ve kendini açıklamamanın birçok nedeni olabilir. Hepsi geçerli nedenler ve ben de bunu anlıyorum... ama nedenin utanç olması hariç, çünkü bu benim tahammül edemediğim tek neden.

Erkeklerden hoşlanmaktan utandığını söyleseydi, yine de onu açığa çıkmaya zorlamazdım, ama kesinlikle tüm bu durumu yeniden değerlendirirdim. Bu Nick'e pek uymuyor, bu yüzden olumsuz düşünceleri bir kenara bırakıp kilitliyorum.

Hepimiz duş alıp giyindikten sonra, akşam yemeği vakti geldi ve Nick ile ben doğrudan öğrenci hizmetleri binasındaki yemek salonuna gitmeye karar verdik. Arabama bindik ve ben tam çalıştırmak üzereydim ki arka koltuk kapıları açıldı ve Rhys ile Schultz arabaya bindi.

"Hey!" diye bağıyorum.

"Bizi getirdiğin için teşekkürler," diyor Schultz ve ben aynadan ona ters ters bakıyorum. "Buraya Walters'la birlikte geldik ama o bir yere gidiyor, hain herif."

Gülümseyerek Nick dirseğine hafifçe vurarak beni sakinleştirmeye çalışır. "Yemekhaneye gidiyoruz."

Rhys kemerini takar. "Harika, açlıktan ölüyorum."

Kendi kendime homurdanıyorum ama pes edip park yerimden çıkıyorum. Ben sürerken Rhys ve Nick sohbet ediyorlar, Schultz ise eğilmiş telefonuyla mesajlaşıyor. Nick, çok tanıdık gelen bir bildirim sesi duyana kadar cümlesini bitirmiyor.

"Bu hangi uygulama?" diye sorar Nick. "Bu bildirimi daha önce duymuştum." "Flair," der Schultz, başını kaldırmadan. "Eşcinsel sosyal ağ uygulaması."

"Eşcinsel buluşma uygulaması," diye düzeltiyorum. "Hayır dostum! Ondan çok daha fazlası."

Burnumdan soluyorum ve Schultz, uygulamanın kullanıcılarının özelliklerinin yarısını bile bilmediklerini ve ne kadar güçlü olduğunu falan anlatmaya başlıyor. Bilemem. Benim için, onu sikimi ıslatmak için kullanıyorum.

En azından eskiden öyleydi.

Yemekhaneye yaklaşana kadar Nick'in sessizleştiğini fark etmedim. Rhys onun ruh halindeki değişikliği fark etmiş gibi görünüyor ve koltuğuna yerleşiyor. Nick'e baktığımda, çenesini eline dayamış pencereden dışarı bakıyor. Pencerede onun yansıması görünüyor: kaşları çatılmış, gözleri kısılmış, çenesi sıkılmış.

Schultz ve Rhys, yemekhaneye yakın bir yere park eder etmez arabadan atladılar. Bana teşekkür ettiklerinde homurdandım ve Nick hala somurtarak tek kelime etmeden arabadan indiğinde kaşlarımı çattım.

Yemekhane a   niversite öğrencileriyle dolup taşıyor ve dördümüz doğrudan yemek seçeneklerine yöneliyoruz. Yemek almak için sırada beklediğimiz süre boyunca Nick bana bir kez bile bakmıyor.

 kimiz takım arkadaşlarımızdan önce bir masa kaparız ve Nick, yanıma değil, karşıma oturur.

Onun ayak bileğine hafifçe tekme atarım. "Senin sorunun ne?"

Nick'in omuzları gerginleşir ve kızarmış patateslerini karıştırır. " nemli değil."

Bu cevabı için onu azarlamadan önce, Rhys ve Schultz gelirler. Schultz yanıma oturur ve dirseğiyle bana dokunarak, "Bu arada, neden artık Flair kullanmıyorsun?" der.

"Artık ihtiyacım olmadığı için birkaç hafta önce uygulamayı sildim." Bunu söyler söylemez Nick gözle görülür şekilde rahatlar. Yemeğine eğilmiş olsa da dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrıldığını görebiliyorum.

Ohhh. Uygulama yüzünden surat mı aşıyor? Gülmemek için  ks rd m, çünkü bu çok sevimli değil mi?

"Aww," diye sızlanıyor Schultz. "O zaman sana nasıl ulaşacağım?"

"Numaramdan mı?" diye inanamadan soruyorum. "Kim normal konuşmalar için Flair kullanır ki?"

normal konuşmalar için Flair'i kullanan var ki?"

Bir kaşık dolusu yemeği ağzına tıkıştırıp kıkırdar. "Sürekli ekranlar arasında geçiş yapmaktan çok daha kolay."

"Dur... dur, dur. Geri al." Rhys, Schultz'a endişeyle bakar. "Siz ikiniz queer bir flört uygulamasında eşleştiniz mi?"

"Evet," diyorum. "Ama sadece profil fotoğrafındaki dövmesinin ne kadar aptalca göründüğünü söylemek için."

"Piercinglerini tanıdım." Schultz  ğ r yormuş gibi yaptı. "Merak etme, o benim tipim değil ve bunu çok net bir şekilde belirttik."

"Aynı şekilde."

Rhys kıkırdar. "Bir tipin olduğunu bilmiyordum, Schultz."

"Tipim var. Güzel açık kahverengi saçlar, kocaman ela gözler, gözlük, çiller... çok kendinden emin bir şekilde yürüyen ve çok zeki görünen biri."

Bu pislik Maddox'u mu tarif ediyor? Ona inanamadan bakıyorum.

"Beni Maddox ile tanıştı," diyor Schultz açıkça, ve evet, kesinlikle öyle.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

"Neden!?"

"Çünkü varsayılan mesajlaşma uygulaman olarak bir flört uygulamasını kullanıyorsun." Ağzı açık kalır. "Beni fahişe gibi mi damgalıyorsun?"

"Hayır." Omzuna en küçümseyici şekilde vuruyorum. Tabii ki, ben, tüm insanlar arasında, onun geçici ilişkileri tercih etmesinden rahatsız olmazdım... ama Maddox'un ilgilendiği şey bu değil. Bunu açıkça söylemiyor, ama en iyi arkadaşım romantik jestlere, ciddi ilişkilere ve tüm bunlara ilgi duyuyor. Ayrıca, beni dava et, ama ona karşı aşırı koruyucuyum. "Sürtük dönemine girdiğine sevindim dostum, bunu senin için çok seviyorum. Kendin ol, sadece Maddox'tan uzak dur."

"Hey!"

Rhys, şükürler olsun ki, konuyu değiştiriyor. Schultz'a, "Her zaman kullandığın uygulamanın bu olduğunu hiç fark etmemiştim," diyor.

"Evet... tamam, ama gerçekçi olursak, onu sadece flört etmek için kullanmıyorum. O gerçekten bir sosyal ağ uygulaması ve orada bazı iyi arkadaşlar edindim."

Rhys sırtıyor. "Arkadaşlık ve fayda mı?"

"Evet, en iyi türden arkadaşlar. Ah, ama sanırım bunu satmaya çalışmayı bırakmalıyım... zaten hiçbiriniz gerçekten ilgilenmeyeceksiniz."

Nick aniden geriye yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Hayır, lütfen, bize Flair hakkında daha fazla bilgi ver. Caleb'in telefonundan sürekli bu bildirimi duyuyordum, o yüzden oldukça ilginç olmalı."

Schulz, Nick'in sesindeki kuru alaycılığı fark etmez ve uygulamanın özellikleri hakkında heyecanla uzun bir konuşma yapar. Uygulama hakkında bu kadar coşkuyla konuşması, sanki uygulamanın yaratıcısıymış gibi hissettirir, hatta rahatsız edici kişileri kolayca şikayet edip yasaklabileceğinizi bile anlatır. Ayrıca, Instagram'daki gibi bir hikaye özelliği olduğunu ve eşleştirdiği kişilerin günlerini takip etmenin eğlenceli olduğunu da anlatır.

Rhys'e hakkını vermeliyim, başını sallayarak tüm bunları dinlemek istiyormuş gibi yapıyor. Nick de başını sallıyor, ancak Schultz konuşurken bana sürekli somurtkan bakıyor.

Sırıtarak telefonumu çıkarıyorum. Nick'e bir mesaj gönderiyorum ve o da göz teması kurmayı bırakıp kendi telefonunu çıkarıyor, mesajın benden geldiğini görünce dudakları aralanıyor.

Ben: Sahiplenici tavırların ortaya çıkıyor. Rahat ol, dediğim gibi, uygulamayı haftalar önce sildim.

Nicky: Sen öyle diyorsan. Ben: Çok mu kıskançsın?

Nicky: Hayır.

Ben: Ne yapmam gerekiyor? Zamanı geri mi alayım?

Nicky: Hayır. Boş ver. Neyse ne. Beni ilgilendirmez.

Ben: Ama yine de burada somurtuyorsun.

Nicky: Somurtmuyorum.

Ben: Bu gece senin sikini yalamam yardımcı olur mu?

Nick'in boğuk bir ses çıkarmasıyla burnumdan soluyorum ve o da telefonu sert bir hareketle cebine koyuyor.

Schultz ona bir bakış attı. "Ne var, Sandoval?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Nick.

"Uygulamayı indirecek misin? Orada muhtemelen birini bulabilirsin... ah." Sesi azalır ve yüzü solarak bana panik bir bakış atar. "Oh. Ah. Yani."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Şey, uh. Bilirsin. Senin... müttefikin olabilecek bir erkek," diye bitirir

Schultz. Rhys burun kıvrır. "İyi kurtardın."

Oh. Ohhh. O anda anlıyorum — Schultz, Nick'in biseksüel olduğunu bildiğimi bilmiyor. Açıkçası, Schultz'un bunu bildiği benim için de yeni bir haber. Bu konuyu konuşmuşlar mı?

Nick hala kızarıyor. "Sorun değil, Schultz. Caleb benim biseksüel olduğumu biliyor."

"Oh, şükürler olsun." Schultz dramatik bir şekilde göğsünü tutar ve derin bir nefes alır. "Yanlışlıkla seni ifşa ettiğimi sandım dostum. Üzgünüm, takımda bir queer erkek daha olduğu için çok heyecanlandım galiba."

"Hepinizin bildiğini bilmiyordum." Sesimdeki şoku gizleyemiyorum.

"Geçen hafta bize söyledi," diyor Rhys. "Senin eski takımına karşı oynadığımız deplasman maçına gitmeden hemen önce."

Kafamda biraz araştırma yapıyorum. Vay canına. Bu, öpüştüğümüz geceden ve otelde oynadığımız günden sonraydı.

Onlara bu kadar erken mi söyledi? Kahkaha atıp ellerimi yüzüme gömüyorum. Daha önce ne diye endişeleniyordum ki, Nick arkadaşlarına açılmayabilir diye?

? İlk kez öpüştükten birkaç saat sonra söylemiş. "Neden gülüyorsun?" diye soruyor Schultz ve ben onu susturmak için ona vuruyorum. Ama bu, Nick'e karşı savunma moduna geçmesine neden oluyor. çünkü o, "Bu ahmağı boş ver, Sandoval. Uygulamayı kullanıp biriyle tanış" diyor. "Ben iyiyim, ama teşekkürler," diyor Nick mırıldanarak, ve ben parmaklarımın arasından ona baktığımda parmaklarımın arasından ona baktığımda yüzü kıpkırmızıdır. Yanında, Rhys avuçlarını gözlerine bastırmış, geriye yaslanarak gülmemeye çalışmaktadır, muhtemelen tüm bu konuşmanın saçmalığına gülmemek için. Ya da belki bizi anladığı için gülüyordur. Kim bilir?

Nick ve ben yurt odamıza vardığımızda, onu kapıya doğru itiyorum. Şaşkınlıkla homurdanıyor, elleri saçlarıma uzanıyor. Ama elimde değil. Onu yerinde tutuyorum ve alt dudağını emiyorum, çıkardığı yumuşak seslerin tadını çıkarıyorum. "Arkadaşlarına açıldın," diyorum ondan uzaklaştığımda. "Öpüştükten birkaç saat sonra, hemen onlara açıldın."

"Öyle mi? Yapmamalı mıydım?" Kafasını eğdi, tepkimden şaşırmış gibi görünüyordu. "Çok mu hızlı davrandım...? Daha önce hiç bir erkeğe ilgi duymamış değilim ve... tavsiye istedim ve Schultz'un da erkeklerden hoşlandığını biliyordum."

"Tavsiye mi?"

Nick bana titrek bir gülümseme atıyor. "Kötü olmaktan korkuyordum... bilirsin, eğer sevişirsek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Schultz'dan seks tavsiyesi mi istedin?"

"Ah, evet. Özel bir şey sormadım, o da bana birlikte olduğum kişiye karşı dürüst olmamı ve çoğu erkeğin öğretme işine meraklı olduğunu söyledi."

Şey... evet. Bu doğru. Şaşkınlıkla ellerim yanlarıma düşer ve ona hesaplayıcı bir bakış atarım. Nick, bir şey söylemek için kendini zorlar gibi alt dudağını ısırır ve ben beklerim.

"Sanırım biraz güvensizdim çünkü senin çok deneyimin var ve benim... yok?" diye mırıldanır.

"Bunu düşünmene bile gerek yok. Ayrıca seks de akıllara durgunluk veriyor."

"C-Caleb!" diye kekeledi.

"Bir şey denemek istersen, bana söyle yeter." Kötü bir şekilde sırtıyorum. "Eğer istersen, sana öğretirim."

Yine dudaklarını ısırır ve bakışlarını kaçıır. Nick, duyamadığım bir şey mırıldanır, ben de eğilip çenesini tutup bana bakmasını sağlarım.

"Tekrar söyle," dedim.

Nick yutkunur. Artık daha net bir şekilde tekrarlar, "Senin bu gece bana oral seks yapman yerine... bana nasıl yapılacağını öğret. Öğrenmek istiyorum."

Siktir. Bu adam. Yemin ederim, neredeyse o anda boşalacaktım.

"Evet." Sesim kısık çıkıyor. "Ben... Evet. Tamam."

Nick'in gözleri parlar ve sanki tamamen başka bir şeye evet demişim gibi sırıtar, sanki ona oral seks yapmak istediğimi söylemişim gibi, tersi değil. Birisi sadece *öğrenmek* istediği için oral seks yapmaya nasıl bu kadar hevesli olabilir? Ne salak herif.

İlk kez değil, Nick Sandoval'ın benim sonum olacağına dair çok gerçekçi bir sonuca varıyorum.

Nick

ARALIK

Tatil öncesi son maçımız ve tüm takım heyecanlı. Sezonun ortasındayız ve şu anki sıralamamız harika. Maçın bitmesine beş dakika kala, bunun da bir galibiyet olacağından eminim.

Caleb'in bu yıl gerçekten ilerlemek için ihtiyacımız olan şey olduğunu söylediğimde yanılmamışım. Bizi daha iyi bir takım yapan sadece yetenekleri değil, aynı zamanda rekabetçiliği ve tutkusu da. Takım kendi yöntemleriyle ona ısındıktan sonra, sanki içimizde bir ateş yaktı ve neden kazanmamız gerektiğini hatırlattı.

"Aferin," diyor koç, sıra değişimi sırasında bana, Rhys'e ve Caleb'e başını sallayarak. Gülümsemeden edemiyorum ve Rhys de en az benim kadar mutlu görünüyor. Caleb de amcasına kendini beğenmiş bir şekilde sırtlıyor.

Sonunda kendimizi aştık. Artık çok daha uyumlu çalışıyoruz ve Caleb ile Rhys bile her fırsatta birbirlerinin boğazına sarılmıyorlar. Koç, anlaşmaya başlamazsak hepimizi yedek kulübesine göndereceğini söyleyerek sürekli tehdit ediyordu ve bu işe yaradı.

En azından o ve ekibi böyle düşünüyor.

Caleb ve ben flört etmeye başladığımızdan beri, sorunlarımız da sanki yatışmış gibi. Artık çok daha iyi anlaşıyoruz. Artık fazla düşünmediğim için kontrolümü geri kazandım. Buzda olmak, sanki her zaman olduğu gibi, yeniden ikinci doğam gibi geliyor.

Peki ya Caleb? Belki de onun düşmanca tavırlarının çözümü seksti, çünkü artık Rhys'i kızdırmak için özel bir çaba göstermiyor. Onları arkadaş olarak nitelendirebilir miyim emin değilim, ama geçen hafta Caleb'in Rhys'i kenara çekip bazı oyunlar hakkında konuştuklarını gördüm.

Ve belki de Rhys, Caleb'i gösterdiğimden çok daha fazla sevdiğimi fark etti, çünkü o da gardını indirdi. Artık eskisi kadar koruyucu değil ve Caleb herhangi bir nedenle bana yaklaştığında eskisi kadar ters davranmıyor.

Bir süre, Caleb ve benim ne yaptığımızı biliyor mu diye merak ettim, ama sanırım Rhys, sonunda oda arkadaşım ile iyi geçindiğim ve bunun takımımızın uyumuna da yansıdığı için mutlu.

Ya da biliyor ve sormuyor. Benim de onun kardeşinin en iyi arkadaşına uzun zamandır aşık olduğunu sormadığım gibi.

Saatın bitmesine otuz saniye kala, Rhys puck'ı Caleb'e geçirir ve o da gol atar. Kalabalık coşar ve Caleb sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakar, sonra gözleri bana takılır.

Onun aradığı kişinin ben olduğumu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, o oyunda hiçbir şey yapmamış olsam da.

"Harika! Hat trick!" diye bağırır Rhys ve o anda Caleb'in bu maçtaki üçüncü golünü attığını ve bu sezon ve takımımız için ilk hat trick'ini yaptığını anlarım.

Hala galibiyetin coşkusunu yaşarken, koç Caleb'i yanına çağırır ve medyadan bazı kişilerin onunla röportaj yapmak istediğini söyler. Gazetecilerin belirli oyuncularla konuşmak istemesi, özellikle de maçta başarılı olmuşlarsa, alışılmadık bir durum değildir.

"Gerekli mi?" diye sorar Caleb.

Schultz ona sırtına sertçe vurur, onu sendeletir ve ben içgüdüsel olarak Caleb'i kolundan tutarım. Schultz kıkırdarak, "Bugünün yıldızı sensin, aptal, ve buna alışsan iyi olur, çünkü yakında NHL'ye gideceksin," der.

Caleb terli saçlarını eliyle düzeltir ve bana "Beni bekle" der.

"Tabii."

O, küçük bir grup gazetecinin yanına çekilir ve ben bir saniye onu sevgiyle izlerim, sonra arkasını dönerim.

Takımın geri kalanını tünele doğru takip etmek üzereyim ki, tanıdık olmayan bir ses adımı çağırır. Stadyum hala gürültülüdür ve birkaç isim ortalıkta dolaşmaktadır, ama beni çağıran kişi — tünelin girişinde duran, çizgili takım elbiseli orta yaşlı bir adam — hemen dikkatimi çeken otoriter bir ses tonuna sahiptir.

"Evet?" diyorum.

"Aleks Polinski," diyor ve elini uzatıyor. Elini sıkarken, isminin neden tanıdık geldiğini merak ediyorum.

Koç aniden yanımda belirir ve kaşlarını kaldırır. Bizi tünelde ilerletirken dudaklarında hafif bir gülümseme vardır. Diğer oyuncular bize bakarlar ama mesafelerini korurlar. Koçun öncülüğünde takımın soyunma odasının hemen önünde dururuz.

Aleks utangaç bir şekilde ensesini ovuşturur ve koça, "Önce sizin işaretinizi beklememi söylediğinizi biliyorum, ama o zaten yanımdan geçiyordu," der.

Boğazını temizleyen Koç bana dönerek, "Bay Polinski eski bir arkadaşım ve NHL menajeri. Ondan daha önce bahsetmiştim. Seninle konuşmak istedi, ama görünüşe göre, önce sana sormamı beklemesi gerektiğini söylediğimde beni dinlememiş."

Koçun sesi hafif ve gözlerinde bir parça eğlence var. Genelde hoş bir tavır olsa da, onu bu kadar sıcak görmek alışılmadık bir durum. Genelde bu sıcaklığı sadece Caleb'e gösterir.

O ve Aleks iyi arkadaş olmalılar.

Geniş bir gülümsemeyle Aleks omuzlarını silkiyor. "Peki, Nicholas..." "Nick," diye düzeltiyor koç.

"Nick. Tek istediğim seninle konuşmak ve beni dinlemendir. Seni temsil etmekle çok ilgileniyorum."

Üniversiteden sonra hokeyi bırakacağım. Söylemem gereken bu, ama şu anda bunu söyleyecek cesareti bulamıyorum. Bu ana kadar, bu ezberlediğim sözleri söylemekte hiç zorlanmamıştım.

Maçtan sonra beni yakalamak için bu kadar ısrarcı olan gerçek bir menajerin karşısında, ilgilenmediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Sandoval," diyor koç, ses tonu dikkatli. "Baskı yapmıyorum. Bir şey söyle, o da gider."

"Söz veriyorum," diyor Aleks.

Gölerek, ilgilenmediğimi söylemek üzereyim, ama Caleb'in yüzü zihnimde beliriyor — üniversiteden sonra Buffalo'ya transfer olmaktan, idolleriyle ve onlara karşı oynamaktan heyecanla bahsettiği ve kendini kanıtlamak için sabırsızlandığı anlar.

Aleks ve Koç bana bakarak cevabımı bekliyorlar. Ve kendimi bile şaşırtarak, "Konusmak isterim" diyorum.

On beş dakika sonra, öncekinden daha da karışık duygular içindeyim. Aleks, bunun sadece tanışma amaçlı sıradan bir sohbet olduğunu, ancak beni kesinlikle müşterisi olarak görmek istediğini tekrarlıyor. Görünüşe göre, adım çok konuşuluyor ve birkaç takım da beni denemek istiyor. Birkaç yıl önce draft'a katılmadığım için hayal kırıklığına uğrayan takımlar.

Bu benim için pek de sürpriz değil, ancak bu zor gerçekleri görmezden gelmek için çok uğraşıyordum.

Aleks, o zamanlar Coach'un menajeri olduğunu ve hala iletişim halinde olduklarını söylüyor. Coach, herkese ilgilenmediğimi ısrarla söylemesine rağmen, bana ulaşmaya çalışan tek menajer olmadığını söylüyor. Aleks diğerlerinden çok daha ısrarcı ve o anda, bunun için hayal kırıklığına uğramıyorum.

Aleks bana zaman ayırdığım için teşekkür edip ayrıldıktan sonra, Koç bana dönüp "Özür dilerim. Umarım haddimi aşmamışımdır" diyor.

Başımı sallarım, çünkü bu zamana kadar kararımı saygı duymak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Hayır. Zaten sadece konuştuk. Henüz kesinleşen bir şey yok."

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Caleb, geleceğini yeniden düşünmeye başladığını söylemişti, ama ben onun ciddi olduğunu düşünmemiştim. Aleks'in seninle görüşmek için bu kadar ısrarcı olması beni rahatlatmalı mı? Bu konuyu açmışken, seninle görüşmek isteyen diğer menajerlere, şu anda seçeneklere açık olduğunu söylemeli miyim?"

Dur. Kahretsin. Az önce ne yaptığımı fark edince boğazımda panik yükselir. Endişeyi uzaklaştırarak mırıldanırım, "Dürüst olmak gerekirse, Koç, hala tüm bu olayı kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Anladım. O zaman git düşün. Belki yeğenimle konuşabilirsin. O çocuk bir baş belasıdır, ama göründüğünden daha akıllıdır... ve ikinizin yılın başlangıcına göre çok daha yakın olduğunuz izlenimini ediniyorum."

izlenimini ediniyorum."

Elimle sırtışıımı gizledim. *Hiç bilmiyorsunuz.*

Soyunma odasına girdiğimde, yüksek sesle müzik çalıyor. Çoğu oyuncu duşunu almış ve takım elbisesini giymiş, ama Caleb hala iç çamaşırlarıyla ortalıkta dolaşıyor.

O, Schultz ve Vega, tüm güçleriyle bağıyor ve sıraların üzerinde duruyorlar. Rhys, kaptan moduna geçip onlara kesmelerini söylemeyecek kadar iyi bir ruh halinde — Vega geçen yıl da aynı şeyi yaptığı için sıradan düşmüş olsa bile.

Caleb benim geldiğimi fark ediyor ve gülümsüyor, içim ısınır. Bankın üzerinden atlayıp bana doğru büyük adımlarla geliyor. "Nereye gitmiştin?"

"Koç benimle konuşmak istedi." "Gerçekten mi? Ne hakkında?" "Şey... önemli bir şey değil."

Henüz Aleks Polinski'den bahsetmek istemiyorum. Belki bir dahaki sefere. Caleb'in ruh hali düşündüğümde daha iyi olmalı ki, cevabımı önemsemiyor.

"Hey, bu gece içkiler Jennings'ten!" Schultz bağırır ve odada kahkahalar ve tezahüratlar yankılanır.

"Ne!?" Caleb onlara döner, ama o kadar geniş gülümsüyor ki, umursamadığını anlayabiliyorum. "Siktir git!"

"Sen benim tipim değilsin, bebeğim!" Schultz kahkahalarla güler. "Bu arada, Maddox'u da getirebilir misin?"

"Sana onun sporculardan hoşlanmadığını söylemiştim!"

Caleb, Schultz'un arkasından seslenmesini görmezden gelir ve duşlara doğru yürür, ben de gülerek onu takip ederim.

Duşlar boş ve Caleb gömleğini çıkarıp bir kenara atıyor. Dar belini görünce yüzüm kızarıyor. Kalçalarının hemen üzerinde gamzeleri var, daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

Sanki beni izlediğimi hissetmiş gibi, Caleb arkasını dönüp bana gülümsüyor. "Bana öyle bakmayı kes, yoksa dizlerimin üzerine çöküp istediğini verebilirim."

Yüzüm kızarıyor. "Caleb!"

Caleb bana kaşlarını oynatıyor ve geri kalan kıyafetlerini çıkarıyor, ben de bakışlarımı onun penisine kaydırmaktan kendimi alamıyorum. Elimi boğazıma koyup

boğazıma koyup yutkunuyorum ve gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, pislik bana sırtıyor.

"Duş boş, bence bunu yapabiliriz," diyor ve odanın en uzak köşesine doğru geriye doğru yürüyor.

Sesim gergin. "Olmaz."

"Sakin ol, altın çocuk. Seninle dalga geçiyorum." En uzak kabine girmeden önce bana son bir kez kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor.

Elimi yüzüme sürerim ve aptal gibi sırtmakta olduğumu fark etmem çok uzun sürer. Su sesi başlar ve Caleb dışarıdan gelen hafif müziğe eşlik eder. Sırıtışım daha da büyür.

O sadece... inanılmaz. Bir süre önce ona tahammül edemiyordum. Şimdi, benimle dalga geçtiğinde aptalca bir gülümseme takınıyorum ve onun takımın geri kalanıyla iyi geçindiğini görmek göğsümü kıpır kıpır ediyor. Hala her fırsatta onları kızdırıyor, ama artık çok daha neşeli.

Benim gibi, takımın geri kalanı da Caleb'in sevilmesi çok kolay bir versiyonunu görüyor.

Günün olayları ve Caleb'in iyi ruh hali beni cesaretlendiriyor, duş odasına bakıp gerçekten boş olduğunu doğruluyorum. Etrafta kimse yok ve Caleb'e doğru ilerlerken yürürken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Kendimi vazgeçirmeden önce, Caleb'in kabininin perdesini açtım. O şaşırdı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde arkasını döndü. Su etrafına dökülürken ağzı açık kaldı, ama o bir şey söylemeden önce içeri girip ona yaklaştım.

Caleb'in şoku azalır ve bana kötücül bir şekilde sırıtarak çıplak göğsüme sertçe elini koyar. "Vay vay. Bugün maceracı hissediyorsun galiba."

"Dalga geçmeyi bırak." Saçlarını yumruklayıp onu öpmek için kendime doğru çekerim, diğer tüm azarlamalarını yutarım ve Caleb de benim yaptığım gibi karşılık verir. Dudaklarını benimkilere sürter ve bana karşı gülümsediğini hissedebilirim. Gözlerime su kaçır, bu yüzden gözlerimi kapatır ve ellerimi kullanarak yolumu bulmaya çalışırım. Caleb'in saçlarına şampuan sürmüştür ve cildi köpüklerle kaygandır.

Onu fayansa bastırduğimde inliyor, penisi benimkine sertçe baskı yapıyor.

"Şikayet ettiğimden değil," diyor boğuk bir sesle, çenemi öperek. "Ama nedeni ne?"

"Sadece keyfim yerinde."

Yavaşça bana doğru sallanarak, Caleb çenemden tutuyor. Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Kazanmak seni heyecanlandırıyor, ha?"

"Sanki seni heyecanlandırmıyor gibi. Sessiz ol. Yakalanamayız."

"Emredersiniz," diye alay ediyor.

Gölerek, Caleb benden uzaklaşıp şampuanı alır. Avucuna biraz sıkar ve sonra ellerini saçlarıma geçirir, parmakları kafa derimi kazır ve onun dokunuşuyla gevşediğimi hissederim.

Beni öpüyor, ağzı ıslak ve sıcak, ben de onun dolaşan ellerinin altında uysal davranıyorum. Saçlarımı okşarken sırtımı ılık su okşuyor, sonra sabunu alıp ellerini tüm vücudumda gezdiriyor. Bu kadar tuhaf bir şekilde şefkatli ve nazik davranması kalbimi çarpıtıyor — buraya eğlenmek için gelmişim, onun da bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Gerçekten duş alacağımızı düşünmemişim.

Onun temizliğe olan takıntısına gülümsememeye çalışırken, aramıza uzanıp kaygan parmaklarıyla ikimizin de uzunluğunu kavrar. Şaşkınlıktan nefesim kesilir ve neredeyse tökezlerim.

Boğuk bir inilti çıkarır ve yüzümü omzuna gömerim.

O gülerek mırıldanıyor, "Sessiz olmaktan ne oldu?"

Boynundaki bir noktayı emerek kokusunu içime çekerim. Caleb iç çeker ve başını yana çevirerek bana daha fazla erişim sağlar. Bir eliyle ikimizi de okşar ve ben onun kalçalarını sıkıca kavrarım. Şaşkınlıkla tıslar ve intikam almak için benim penisimin başının altındaki hassas damarla oynar.

Siktir. Çok iyi geliyor ve ona karşı sallanıyorum. Ellerim aşağıya kayıyor ve kıcını avuçluyorum. Cesur hissederek, parmağımı kıvrımının arasına kaydırıp deliğine bastırıyorum.

Caleb küfür eder ve bükülür, penislerimizi saran eli en lezzetli şekilde sıkılaştır.

Hayatımda hiç kimseye böyle dokunmamışım ve kalbim göğsümde çarparak bir kez daha ona doğru bastırıyorum.

"Beni sikmek mi istiyorsun?" Caleb kulağıma fısıldıyor.

Evet. Bu düşünceyle sikim seğirir ve Caleb şakağıma gülümser.

"Burada olmaz," der.

"Ben... ben öyle demek istemedim..."

"Seni sikmeme izin verdiğimde, acele etmeyeceğiz," diyor. "Dünyadaki tüm zaman bizim olacak ve ben yavaşça seni sikeceğim. Sonra, tam da doruğa ulaştığın anda, seni tutacağım ve tamamen hareketsiz kalacağım, böylece boşalamayacaksın."

İnlerim. "Caleb."

"Bütün gece seni süreceğim. Ya da dizlerimin üzerine çöküp, istersen beni arkadan sikebilirsin. Umurumda değil. Beni istediğin gibi sik, Nicky."

Tanrım. Nefesim kesiliyor ve boynunu ısıyorum, eline doğru ittiğimde omurgamdan elektrik akımı geçiyor. İkimizi aynı anda mastürbasyon yaparken onun penisinin benimkine sürtünmesi bu dünyadan değilmiş gibi hissettiriyor ve müstehcen sözleri beni daha da çıldırtıyor.

"Sen de benimle sevişmeme izin verecek misin?" diye soruyor, umutlu bir ses tonuyla.

"Evet."

"Bebeğim..." Tanrım. Caleb ve onun takma isimleri. Bu takma ismi ilk kez kullanıyor ve kalbim bir an duruyor. "Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor.

"Caleb, bana ne istersen yapabilirsin."

Keskin bir nefes alır ve tüm vücudu kaskatı kesilir, sonra aramıza boşalır. Hareketleri yavaşlar ve ben boşalmak için kontrolü ele almak üzereyken, elimi iter ve uzun parmaklarını etrafıma dolayarak çeker.

Gözlerimi sıkıca kapatıp inleyerek başımı geriye atıyorum ve doruğa ulaşıyorum. Doruğa ulaştığımda içimde bir sıcaklık hissediyorum ve nefesim boğazımda takılıyor. Caleb, kendi orgazmından dolayı yorgun olmasına rağmen beni tatmin etmeye devam ediyor.

Nefes nefese kalıyorum ve yüzümü bir kez daha omzuna gömüyorum, Caleb sessizce kıkırdıyor ve saçlarımı okşuyor.

"İyi misin?" diye sorar
yumuşak bir sesle. "Çok,
çok iyiyim."

"Nick!" Rhys'in gürleyen sesi ikimizi de donduracak kadar korkutur ve panikle Caleb'den uzaklaşıyorum. O ise bana geniş bir gülümsemeyle bakar. Yanakları kızarmış, dudakları şişmiştir ve eminim ki ben de en az onun kadar bitkin görünüyorsunuzdur.

Rhys bize bir bakışta ne yaptığımızı anlayabilirdi. Gerçi bizi bir kabinde çıplak bulması daha büyük bir ipucu olurdu.

"Ne?" diye bağırırım. Duş hala çalışıyor ve muhtemelen sesimi bastırıyor, bu yüzden Rhys'in yaklaşmasından korkarak onu kapatırım.

"Barda buluşalım mı?" diye bağırıyor.

"Evet!"

"Harika. Sen de, Jennings. Hepimize birer içki ısmarlamalısın."

Kapı kapanır ve sessizlik başlar. Caleb'in yüzüne baktığımda, sırtıyor.

"Bizim dalga geçtiğimizi biliyor," diyor Caleb. "Sadece bir duş çalışıyordu, sen onu kapattın ve durumu daha da belirgin hale getirdin."

Oh. Kahretsin.

"Bilmiyor," diyorum, ona son bir kez öpüp uzaklaşıyorum ve duşu bitirmek için suyu tekrar açıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, evet, bu Rhys'in bildiğine dair şüphelerimi doğruluyor.

Bu konuda yaygara yapmaması ve benden cevap almaya çalışmaması beni güldürüyor. Hazır olduğumda ve tüm bunların ne anlama geldiğini tam olarak anladığımda onunla konuşacağım - biseksüel olduğumdan değil, oda arkadaşına o kadar aşık olduğumdan davranışlarımı unuttuğumdan.

Caleb bana gülümsediğinde göğsümde yayılan sıcaklıktan, bunu *yakında* çözmem gerektiğini biliyorum.

Caleb

Yakındaki bir barda takımın geri kalanıyla buluştuğumuzda, kimse bize neden bu kadar geç kaldığımızı sormadı.

"Sekiz kişilik içki lütfen!" diyor Schultz.

"Sadece sekiz kişi mi?" Etrafıma bakıyorum, kesinlikle daha fazlayız. Ekibin çoğu burada, ancak gençler zaten gazoz içiyorlar.

"Diğerleri henüz içki içemez," diyor Rhys. Reşit olmayan takım arkadaşlarımıza sert bir bakış atıyor, muhtemelen alkol sipariş etmemelerini sağlamak için. Burun kıvrarak, bunun benim için iyi olduğunu biliyorum — zaten zavallı cüzdanım için fatura çok da acı verici olmayacak.

Nick bana ihtiyatlı bir bakış atıyor, ben de onu görmezden geliyorum. Sanırım son zamanlarda fazla mesai yaparak kendimi yıprattığımı fark etti, çünkü Penny'ye Noel için güzel bir şey almak istedim. Nick'in erkeklere içki ısmarlamama yardım etmeyi teklif etmemesine sevindim, ancak çatık kaşları bunun onu rahatsız ettiğini gösteriyor.

Siparişlerimizi aldıktan sonra masamıza geri dönüyorum ve erkeklerin yaklaşan tatil hakkında konuştuklarını fark ediyorum.

Rhys bana bakarak, "Nick, tatil için eve gidiyor musun?"

Peki ya doğum günün?"

Gözlerimi kırıpıyorum. "Nick'in doğum günü yaklaşıyor mu?"

"31 Aralık'ta," diye Nick'in yerine Rhys cevap verir. Nick ona kaşlarını çatarak bakar. Vega güler. "Harika. Doğum gününde havai fişek gösterisi olacak."

Kaşlarım birbirine yaklaşır. Nick'in bunu benden saklamasına izin veriyorum - ve Rhys'in bunu böyle gündeme getirdiğinden eminim, böylece öğreneyim diye. Bana bakışından bu çok açık.

Ama anlıyorum. Görüştüğüm adam hakkında muhtemelen bilmem gereken şeyler bunlar.

Bir dakika, ne oluyor?

Biz çıkıyor muyuz?

Ve Rhys bunu kabul ediyor mu? Nick mırıldanır, "Benim için endişelenme."

Rhys yüksek sesle iç çeker. "Genelde tatilleri benim ailemle geçirirsin, tabii ki endişeleniyorum. Özellikle de bugün senin doğum günün. Hala bizimle gelebilirsin, biliyorsun."

"Rhys, Maldivler'deki aile tatilinizi mahvetmeyeceğim."

"Maldivler mi?" Schultz tekrarlar. "Ne kadar lüks. Bekle, Sandoval, neden tatili ailenle geçiremiyorsun?"

"Gidiyorum. Rhys gibi lüks bir yere gitmiyoruz, ama babam evden çalışacağını söyledi, yani tatil boyunca yalnız kalmayacağım."

Rhys gözlerini devirdi. "Şükran Günü için de aynı şeyi söylemiştin, ama o son anda eyaleti terk etti ve ben fark etmeseydim, tatili yurtta tek başına geçirecektin."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika, ne?"

Cidden mi? Eve gitmeden önce öyle söylediği için babasıyla birlikte olduğunu sanmıştım. Rhys'in onu evine götürdüğünü bile bilmiyordum.

"Tatili yalnız geçiremezsin," diye tekrarlar Rhys ve bunu söylerken bakışları yine bana kayar. Somurtarak gözlerimi kısarım. Lafı dolandırıp duran erkekler beni sinirlendirir. Nick'i de yanımda getirmemi istiyorsa, bu akıl oyunları yerine açıkça söylemelidir.

Yine de Rhys'in açıkça ima ettiği şeyi anlıyorum ve ona katılıyorum.

Bu yüzden, daha sonra, yurtlara geri dönerken, bu konuyu hala kafamdan atamadığım için, Nick'in kolunu tutup dikkatini çekiyorum.

"Nicky," diyorum. "Bir saniye."

Yürümekten vazgeçip bana dönüyor. Diğerleri önümüzde yürüyorlar. Yerde ince bir kar tabakası var ve Schultz ile Vega şakalaşıp güreşiyorlar, Rhys de onlara dikkatli olmaları için bağıyor.

Nick'in yanakları içtiği birkaç içkiden dolayı kızarmış ve bana tembel bir gülümseme atıyor, bu da beni bir an durduruyor. Onu yanaklarından tutup

yüzünün iki yanından tutup onu deli gibi öpmek istiyorum.

Caleb. Odaklan.

Boğazımı temizliyorum. "Tatili benimle ve ailemle geçirmek ister misin?"

Gülerek, gözleri parıldayarak, "Tabii ki hayır" diyor.

"Ne?"

Göğsüm sıkışıyor ve ona kızgın bir bakış atıyorum, ama daha fazla sinirlenmeden önce, "Kız kardeşin benim orada olmamı istemez. Onun zamanını senden çalmak istemem. Teklifin için gerçekten minnettarım, ama ben iyiyim. Ayrıca, babam çoğunlukla birlikte geçirebileceğimizi söylüyor."

"Neredeyse emin," diyorum kuru bir şekilde. "Peki. Neyse. Ama o burada olmazsa, bana söylemelisin. Tatili yurttan tek başına geçirmeni istemiyorum. Ve neden doğum gününün yaklaştığını bana söylemedin?"

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"Bana bu tür şeyleri söyle lan."

Nick'in gülümsemesi genişler ve bana yavaşça göz kırpar, bakışları bir anlığına dudaklarıma kayar. "Çok tatlısın."

"Kapa çeneni. Değilim."

"Öylesin." Nick, saçlarını gözlerimden çekmek istercesine elini kaldırır, sonra son anda elini indirir. Muhtemelen etrafımızda başkaları olduğunu hatırlamıştır. "Senin bu yanını gerçekten çok seviyorum."

Damarlarım titriyor. "Yine sarhoş musun? Neredeyse hiç içmedin ki."

Kafasını sallar. "Hayır. Sarhoş değilim. Ama ciddiğim. Sert bir görünüşün arkasına saklamaya çalışsan da inanılmaz tatlısın. Kimseye göstermediğin bir yanını bana gösterdiğinde çok hoşuma gidiyor."

"Tanrım, Nicky." Yüzüm kızarır ve yine somurturum. "Kes şunu yoksa sana yumruk atarım."

Nick başını geriye atıp güler, sonra Schultz bizi çağırır ve Rhys ile başladığı bir tartışmayı çözmemiz için bizi çağırır — bu, anlamak bile istemediğim aptalca bir şeydir. Nick, takım arkadaşlarımızın yanına koşmadan önce bana bir saniye daha gülümser.

Noel sabahı evimiz sanki Noel Baba'nın elfleri tarafından dekore edilmiş gibidir, ama annem Penny'nin hatırı için tatillerde her zaman elinden geleni yapardı

Penny'nin en sevdiği bayramdı, bu yüzden çok erken kalkıp birbirimize hediyeler veriyoruz.

"Teşekkürler!" Penny, hediyelerimi ona verdiğim anda açarak sevinç çığlığı atıyor. eBay'de bir şekilde bulabildiğim sınırlı sayıda basılmış kitapları görünce yüzü aydınlanıyor, ama bence küçük kardeşim her şeye sevinirdi. "Bu sana çok pahalıya mal olmuş olmalı!"

"Hayır, hiç de değil."

Kafede ekstra mesai yaptığımı ona söylememe gerek yoktu, böylece ona bunları alabilirdim. Annemin bana verdiği sıcak çikolata fincanıyla hafif gülümsememi saklıyorum. "Mutlu görünüyorsun." Annem başını omzuma yaslıyor. "Biriyle

Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Anne," diye inledim, çünkü neden hemen bu sonuca vardın? "Sadece söylüyorum, Caleb," dedi annem. "Gerçekten iyi görünüyorsun. Mutlu iyi görünüyorsun."

"Senin varsayımın, benim biriyle görüştüğüm mü?"

"Yanılıyor muyum?"

Penny'ye bakıyorum. Halının üzerinde karnı üstüne yatmış, yeni kitaplarını karıştırıyor, bizim konuşmamızdan habersiz gibi görünüyor.

"Yanılmıyorsun, sanırım," diye

mırıldanıyorum anneme. "Bana ondan bahset."

Annem, ona dik dik bakmamdan hiç rahatsız görünmüyor. Korkunç bir şekilde, yanaklarımın ısındığını fark ediyorum. Hiç kızaran biri olmadım, ama görünüşe göre Nicholas Sandoval bunu bende ortaya çıkarabiliyor. *Ugh.*

"Aynı takımdayız," diyorum ona. "İkimiz de kanat oyuncusuyuz ve o okulun yıldız oyuncusu... Yani, ben gelene kadar öyleydi."

"Ahh, Nicholas Sandoval mı?" Annem, ben sıcak çikolatadan bir yudum alırken soruyor.

İçkimi neredeyse tükürüyordum, çünkü annem elbette kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. O, tüm maçlarımı saat gibi izliyordu.

Penny aniden bize dönerek yüzünü buruşturur. "Nick mi? O çok sinir bozucu." Annem şaşkınlıkla sorar, "Onunla tanıştın mı?"

"Onunla hastanede tanıştım... Caleb, Nick onun yatağında yatarken beni görüntülü arayıp ona selam vermeme zorluyor."

"Yatağında mı?"

"Gerçekten yatağında demek istiyor. Biz oda arkadaşız," diye hızlıca açıklıyorum, annem başka bir şey düşünmeden önce. Muhtemelen oda arkadaşımın daha önce bahsetmeliydim, ama onlardan hiçbirine yakın olmadığım için

bu yüzden annem de sormadı. "O benimle aynı odada olduğunda, yani *kendi* yatağında, Pen'e ona selam vermesi için zorluyorum. Hastanede tesadüfen tanıştılar çünkü o da ailesiyle oradaydı. Babası orada bir klinik kurmuş."

Annem bunu sindirmek için bana çok uzun süre bakıyor ve ben anlıyorum. Sanırım bu, ona bir erkek hakkında söylediğim en uzun cümle.

"O senin oda arkadaşın," diye hafifçe gülerek tekrarlar, görünüşe göre o küçük ayrıntıya odaklanıyor.

"Evet. Ayrıca, açıkça söylemek gerekirse... biz çıkmıyoruz. Tam olarak değil. Bilmiyorum. Aslında bu konuyu hiç konuşmadık."

"Eh, onu çok seviyor gibisin." Annem saçımı sanki çocukmuşum gibi karıştırır ve ben ona homurdanırım. Kıkırdayarak ayağa kalkar ve yerdeki atılmış ambalajları toplamaya başlar. Ben de o anı fırsat bilip odadan çıkarım, mutfığa gider ve telefonumu çıkarırım.

Nick'i kontrol etmeliyim.

Bu adam beynimin her köşesini işgal etmiş durumda. Bu gerçeğin beni olması gerektiği kadar rahatsız etmemesi, ona mesaj yazarken gülümsememe neden oluyor.

Ben: Mutlu Noeller, Altın Çocuk.

Nicky: Mutlu Noeller. Lütfen bana öyle deme. Ben:

Ailenle hediye alışverişini yaptın mı?

Yazma balonu belirip kayboluyor ve Nick cevap vermekte zorlanırken ben ekrana bakıyorum. Bugün önce ona bir bakmalıydım, ama ilişkimizin ne durumda olduğundan tam emin olmadığım için yapışkan bir pislik gibi görünmek istemedim.

Nicky bir dakika boyunca hiçbir şey göndermeyince, gözlerimi devirdim ve durumu anladım.

Ben: Yurtta mısın? Eve gitmedin mi?

Nicky: Hayır. Babamın New York'ta acil toplantıları vardı. Ama sorun yok.

Ben: Peki ne zaman görüşeceksin onlarla? En azından Yeni Yıl'da? Bu arada, senin doğum günün ne zaman?

Nicky: Belki. Neden kızgınsın?

Ben: Çünkü böyle bir şey olursa bana söylemeni özellikle istemiştim.

Nicky: Üzgünüm.

Gözlerimi kapatıp yüzümü ovuşturarak kendime sakinleşmemi söylüyorum. Bu Nick'in tipik bir davranışı, bunu beklemeliydim. Babası ve üvey annesi

tanıştığım da iyi insanlara benziyorlardı ve babasının yoğun programına rağmen olabildiğince yanında olmaya çalıştığını biliyorum, ama Rhys'in pek de ince olmayan imalarından Nick'in tatillerinin çoğunu yalnız geçirdiğini de biliyorum.

Nick'e neden babasıyla birlikte New York'a gidemediğini sormak üzereydim, ama kendimi durdurdum. Nick'in yük olmak istememesi ve bir şey istemekten çekinmesi konusunda tuhaf bir takıntısı olduğu sır değil.

Nicky: Kızma.

Hemen cevap vermiyorum, çünkü kızgıyım. Ve kısmen de kafamda tüm bunları anlamaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Penny ve neredeyse sıçrayacağım. Yaklaştığını fark etmemişim bile. Mutfak tezgahına yaslanıyor ve uzun kollu gömleğinin kolları çok ince bileklerinden aşağı kayıyor. Kaşlarımı çatıyorum, kilo almasının daha kolay olmasını diliyorum.

"Nick tatili yurttan yalnız geçireceğini bana söylememişti ve doğum günü de yılbaşı günü."

Nick'in adı geçtiğinde her zamanki gibi yüzü buruşuyor. "Neden onu buraya getirmedin?"

Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, ondan böyle bir şey beklemiyordum. "Sordum.

Kimseyi rahatsız etmek istememesi konusunda tuhaf bir takıntısı var."

Penny öğürme sesi çıkarır ve arkasını dönerek buzdolabına doğru yürür. Buzdolabını karıştırırken sessizdir ve sonra bir karton sütle çıkar. "Sen kötü bir erkek arkadaşsın."

O benim erkek arkadaşım değil.

"Onu şaşırtmalısın, dün izlediğimiz filmdeki gibi."

Küçük kız kardeşime çok uzun süre bakıyorum. Nick'ten hoşlanmadığını saklamayan biri için, Nick'in yalnız kalmamasını gerçekten önemsiyor gibi görünüyor.

"Yılbaşında benim olmamamın bir sakıncası yok mu?" diye soruyorum. Penny omuz silkiyor. "Onun yerine Nick'i rahatsız edebilirsin."

Kahkahayı patlatıp onu yakaladım, itirazlarını görmezden gelerek onu olabildiğince sıkı kucakladım. Çığlık atıp kurtulmaya çalıştı, muhtemelen büyük ağabeyinden kucaklanmak için çok büyük olduğunu düşünüyordu ama şanssızlık, ben öyle kolay kolay vazgeçmeyecektim.

Nick

Baba: Gününün tadını çıkar, Nicholas. Doğum günün kutlu olsun. Seninle birlikte olamadığım için üzgünüm, ama yakında telafi edeceğim.

Dianne: Doğum günün kutlu olsun. :)

Rhys: Doğum günün kutlu olsun. Umarım babanla iyi vakit geçiriyorsundur.

Schultz: MUTLU YILLAR! SENİ SEVİYORUM, DOSTUM!!!

Jessie: Doğum günün kutlu olsun, Nick. İyi bir yıl geçir.

Takım arkadaşlarımdan, sınıf arkadaşlarımdan, eski dostlarımdan ve koçumdan birkaç mesaj daha var. Jessie'nin bana gönderdiği mesaj beni şaşkına çeviriyor, ama diğer bildirimleri kaydırıp Caleb'in hiçbir şey göndermediğini görünce bunu tamamen unutuyorum.

Dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıktığını söylemişti, acaba akşamdan kalma mı diye merak ediyorum. Ondan bir mesaj alsaydım günüm güzelleşirdi, ama ona kızmıyorum.

Caleb, yılbaşı gecesini ve doğum günümü yalnız geçireceğim için üzgündü, ama o kadar da kötü değil. İstedğim kadar müziğin sesini açabilirim ve bunun için kendimi kötü hissetmem, ayrıca Stella Café her zamanki gibi müşteri kuyruğu olmadan açık.

Eve gitmeyen birkaç kişi daha var ve koridorun sonundaki bir adam, geçen dönem dersime birlikte girdiğim biri, dün gece beni arkadaşlarıyla dışarı davet etti ve çok eğlendik. Onlar benim her zamanki arkadaşlarım değil,

ama sabaha kadar karaoke yaptık ve inanılmaz miktarda abur cubur yedik.

Bugün spor salonunda bir iki saat geçirmem gerek, ama odamda dizilerimi izlemeyi tercih ederim.

Boş odamda.

Caleb olmadan çok yalnız hissediyorum, birkaç ay önce yeni bir oda arkadaşım olduğu için zihnimde şikayet etmeme rağmen.

Hayır. Kes şunu Nick.

Yalnız kalmaya alışkınım. Babam benimle birlikte New York'a gelmemi istedi, ama benimle vakit geçirmek için yoğun programını değiştirmesini istemedim. Bu yüzden ona yalan söyledim ve sorun olmadığını, Rhys'le kalacağımı söyledim.

Sonra Rhys'e babamla birlikte olduğumu söyledim.

Caleb, tüm bu yalanları anlayan tek kişiydi ve bundan hiç memnun değildi. Telefonun diğer ucunda onun huysuzluğunu neredeyse hissedebiliyordum. Huysuz olmasına rağmen, onu özlediğimi inkar edemem. Birkaç kez onu aramayı veya FaceTime'da görüşmeyi düşündüm, ama kendimi durdurdum. O ailesiyle vakit geçiriyor ve ben bunu bozamam.

Esneyerek pencereden dışarı baktım. Bu sabah kar yağmıştı ve avlu beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Güneş muhtemelen yakında batacağı ve eminim ki insanlar bu geceki kutlamalar için hazırlanıyorlardı. Harekete geçersen, muhtemelen şehrin yıllık balo etkinliğine yetişebilirim. Kalabalığın içinden geçmek için biraz uğraşmam gerekebilir, ama başka ne yapabilirim ki?

Telefonumda ayrıntıları ararken kapı birden açılır.

"Kahretsin!" Tüm vücudum sarsıldı ve şaşkınlıkla telefonumu düşürdüm. Elimi kolumu sallayarak dik oturdum ve Caleb'e bakakaldım.

Yanakları pembe ve kulaklarına kadar indirilmiş çok sevimli koyu mavi bir bere takmış. Bu, gözlerindeki yeşili daha da öne çıkardığı için bir an için dikkatim dağılıyor.

Caleb bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor, sanki zihnim hala sersemlemiş değilmiş gibi, onun bir hayalet olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ciyaklarım, giydiğim eski tişörtümü utangaçça aşağı çekerek.

"Doğum günün için sana sürpriz yaptım. En azından mutlu görün." Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Hadi ama Nicky," diyor Caleb, bana doğru büyük adımlarla yaklaşıp beni kaldırıyor. Çılgılık atıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum, ama Caleb ısrarcı ve ben titrek ayaklarımla ayağa kalkıyorum

titrek ayaklarımla ayağa kalktım. "Hadi bir şeyler yapalım. Doğum gününde gerçekten evde mi kalacaksın?"

"Balo düşüşüne gidecektim," diyorum savunmacı bir tavırla, sanki bunu beş dakika önce düşünmemişim gibi.

"Tamam, o zaman birlikte gidelim. Uslu durursan, saat on ikiyi gösterdiğinde beni öpmana bile izin veririm."

Yüzüm kızardı. "Caleb!"

O kıkırdar ve beni dolabıma doğru iter, ben de avucumu göğsüme bastırarak, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırım.

Caleb arkamda konuşmaya devam ediyor. "Keşke daha kalın bir şey giyseydim. Tam da daha fazla soğuyamaz diye düşünürken, evren benimle dalga geçiyor."

Burun kıvırırım. Bütün yılı buz üzerinde geçiren biri için Caleb, soğuk konusunda düşündüğümünden daha fazla mızızlanıyor. Eğilip dolabımın altından sarılmış bir hediyeyi alıp ona fırlatırım.

"Bu ne?" diye soruyor.

"Noel hediyen."

Yüzü düşüyor. "Oh, lanet olsun. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Sana Noel için ya da bugün için bir şey almadım..."

"Sorun değil." Dolabımdan kıyafetlerimi alıp dik durarak onu izliyorum. Benim yanımda açmasını istiyorum ve sonunda ipucumu anlıyor ve ambalajı yırtıyor. İçinde, bereyle aynı renkte kalın bir atkı var. "O rengi çok sık giydiğini fark ettim."

Ve gözlerine çok yakıştığını düşünüyorum.

"Ah, Nicky, teşekkür ederim." Atkayı sıkıca boynuna doluyor ve bana şimdiye kadarki en sıcak gülümsemesini gösteriyor, kalbim bir kez daha hızla atmaya başlıyor.

Kahretsin. Sakinleşmiş sanıyordum. Hazırlanmam boyunca beni izliyor ve kalbim susmak bilmediği için ben de bu duyguya kapılıyorum. Caleb'in gözleri, boynunun arkasına ellerimi koyup onu öptüğümde büyür ve ben uzaklaştığımda başını bana doğru eğip gülümser.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Tabii ki, altın çocuk. Şimdi acele et."

Giyinip hazır olduktan sonra, arabasıyla Roosevelt Plaza'ya olabildiğince yaklaşıyoruz ve geri kalan yolu yürüyerek gidiyoruz. Beklendiği gibi, kalabalık var ve canlı müzik çalıyor. Caleb'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Hediyemi giymesi beni çok mutlu ediyor.

Kalabalık nedeniyle istediğim kadar yaklaşamıyoruz, ama en azından kuleyi iyi görebiliyoruz. Buradan havai fişekleri izleyebileceğimizden eminim ve dürüst olmak gerekirse, Caleb'in benimle olması beni çok mutlu ediyor.

"Kız kardeşin bu konuda gerçekten sorun yaşamadı mı?" diye soruyorum ona. "Evet. Bu onun fikriydi."

"Cidden mi?"

Caleb bana başını sallar ve omzunu omzuma dayar, ben de otomatik olarak kolumu onun omzuna atarım. Bir anlığına yüzümdeki ifadeyi inceler, ne aradığını tam olarak anlayamam ama gözleri parlar ve gülümser, ben de ona eğilip onu öpmek için duyduğum dürtüye direnirim.

Onu gerçekten, gerçekten öpmek istiyorum, ama kalabalık bir yerdeyiz ve bunu daha önce hiç yapmadık.

Gece çabucak geçer. Caleb müziğe eşlik ederek yüksek sesle şarkı söyler ve etrafımızdaki yabancılarla sohbet eder. Yanımızdaki genç bir kız, başka bir çocuğu kucağında taşıyan annesine kalabalık yüzünden topu göremediğinden şikayet eder ve Caleb onu omuzlarına almayı teklif eder. Genç kız çok heyecanlanır ve onları izlemek kalbimin tekrar hızlanmasına neden olur.

Caleb ve ben insanları memnun etme konusunda benzeriz, ancak ben bunu yük olmamak için yaparken, o bunu kendisini mutlu ettiği için yapıyor. Başkaları için elinden geleni yapıyor, ama benim yaptığım gibi değil. Bu onun için doğal bir şey ve bazen biraz kaba olsa da, onun kadar özverili ve samimi birini daha önce hiç tanımadım.

O... olağanüstü biridir.

Ve o burada, benimle birlikte. Yılbaşı gecesinde.

Küçük kız tatmin olunca, Caleb onu yere indirir ve kız ona teşekkür eder. Kız çığlık atarak annesinin yanına koşar. Caleb bana döner ve bakışlarımı fark edince kaşlarını kaldırır, ben de utangaç bir gülümsemeyle çenemi göğsüme indiririm.

"Neye bakıyorsun?" diye sorar.

"Hiçbir şeye." Cevabımdan şikayet etmeden önce, parmaklarımı onun parmaklarına kenetledim. Caleb izin verdi ve elini benimkine sıkıca bastırdı. "Bana hediye almadığını söyledin, ama bence burada olman alabileceğim en güzel hediye."

O gülerek eğilir ve sıcak nefesi kulağımın kabuğuna değiyor. "Aslında sana ne verebileceğimi düşündüm. Geri döndüğümüzde, beni sikeceksin."

Ne? Penisim seğirir ve nefesim kesilir.

"C-Caleb!" diye haykırarak, gözlerimi kocaman açarak ondan uzaklaşıyorum. Caleb, sanki benim dünyamı altüst etmemiş gibi sırtıyor.

"Artık topun düşmesini beklemek istemiyorum," diye mırıldanıyorum ve o kahkahayı patlatıyor.

Ve geri sayım nihayet başladığında, Caleb tekrar elimi bulur ve parmaklarımızı birbirine geçirir. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte bağırır ama gözlerini benden ayırmaz, yumuşak ve samimi bir şekilde, ve göğsümün genişçe açılmasına ne yapacağımı bilemem.

Kalabalık "Üç... iki... bir!" diye bağırıyor.

Üzerimizde ışıklar patlar ve herkes alkışlar, ben de renklerin Caleb'in yüzünü aydınlattığını izlerim. Dayanamıyorum, boş elimle yüzünü avuçlarım ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım.

Tanrım. Halka açık bir yerde olmamız umurunda değil. Zaten herkes kendi dünyasına dalmış durumda, iki erkeğin bir yabancılar denizinde ne yaptığı onları ne ilgilendirir ki? Tek umursadığım Caleb'i öpmek ve dudaklarının sıcaklığını ve sarhoş edici hissini hissetmek.

"Mutlu Yıllar," diyorum kulağına. "Mutlu yıllar, Nicky."

"Teknik olarak artık doğum günüm değil."

"Bu, sana hediyeni vermek için çok geç olduğu anlamına mı geliyor?"

"Caleb," diye inlerim, o da güler ve elimi çeker. Havai fişek gösterisini izlemeyi bitirmez, heyecandan yurt odamızın yalnızlığına dönmek için acele ederiz. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de gösterinin izlemediğimizi düşünüyorum.

Odamıza döner dönmez, birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için acele ediyoruz. Bir sürü giysi yere atılıyor ve ben tişörtüm ve boxerımla kaldığımda, Caleb'in benden çok daha yavaş olduğunu fark ediyorum. Onu çıplak görmek için o kadar sabırsızlanıyorum ki, kot pantolonunu aşağı çekiyorum ve ayağı pantolon paçasına takılıp düşüyor. Panik içinde onu yakalamaya çalışıyorum ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Sonunda üstüme uzanıyor.

"Tanrım, Nicky, biraz yavaş ol," diyor gülerek. Saçlarımı alnımdan çekip kot pantolonunu çıkarıyor, şimdi sadece iç çamaşırlarıyla kalıyor.

Dudaklarımı büzüp elimi karın kaslarına koyuyorum ve soğuk ellerim tenine değince titriyor. Koyu renkli gözleriyle bana bakıyor ve ben elimi yukarı doğru kaydırıp keskin tırnaklarımı piercinglerine takıyorum. *Evet.* Bugün piercinglerini takmış olmasına çok seviniyorum.

Piercingleriyle oynayıp parmaklarımla çekince gözleri kapanıyor. Kasıkları benimkilere bastırıyor, sertleştiğini hissediyorum ve eğilip piercingini ısırınca nefesini içeri çekiyor. Diğer elimle diğer piercingiyle oynamaya devam ediyorum.

"Nicky," diye inler, elini saçlarıma dolayarak.

Tanrım, kokusu çok güzel. Göğsünü öpüp boynunu emiyorum, Caleb sırtını kamburlaştırıp kulağıma ağır ağır nefes veriyor.

"Bana bir saniye ver." Caleb üzerimden kalkar ve ben duyulur bir şekilde sızlanırım. Odanın loş ışığında, bana attığı şeytani gülümsemeyi görürüm. "Sabırlı ol. Ve kalk. Yerde sevişmeyeceğiz."

Anlamsız bir şeyler mırıldanıp yatağa oturuyorum ve onun masasını karıştırmasını izliyorum. Bir dakika sonra, küçük bir şişe kayganlaştırıcı ve bir prezervatif çıkarıyor. Boxerını çıkarıyor ve karnına dayanan sert penisini görünce nefesim kesiliyor. Yutkunarak, ben de geri kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Ancak şimdi aklıma geliyor, bunu nasıl yapacağımı okumalıydım. Evet, birkaç porno izledim ve internette araştırma yaptım, ama pek bir şey öğrenemedim. Her zaman Caleb'le sevişmeyi ya da onunla sevişmeyi düşünerek mastürbasyon yapıyordum ve o noktaya nasıl gelineceğine hiç odaklanmıyordum.

Caleb endişemi hissetmiş olmalı, çünkü bana sırtarak yatakta geriye doğru itti. "Merak etme. Tek yapman gereken bana seni sikmeme izin vermek."

Bacaklarımın üzerine oturur ve ben ona bakarak gözlerimi kırıştırırım. Caleb yavaşça eğilir ve ağzını sikime dayar, ben de şaşkınlıkla geri çekilirim. Birkaç kez yukarı aşağı hareket eder ve içimde bir sıcaklık hissedirim.

Göğsüm inip kalkarken, o otururken gözlerine bakıyorum. Bana yine o kendini beğenmiş sırıtışını atıyor ve prezervatif paketini yırtıp açıyor, sonra nazıkçe bana takıyor. O çok kendinden emin ve ben her zamanki gibi kendimi çok yabancı hissediyorum, özellikle de bana kayganlaştırıcı döküp yaymak için bir kez pompaladığında.

"Caleb," diye sızlanıyorum, ellerimi gözlerime bastırarak. "İçine girmek istiyorum."

"Sabır," diye hatırlatıyor bana ve parmaklarımla arasından baktığımda, arkasına uzanıyor. Boğazı titriyor ve nefesini çekiyor, ve

ancak o zaman harekete geçiyorum.

Elimi onun etrafına doladım ve parmaklarımı onun parmaklarının yanına koydum. Kr körüne dokunarak, iki parmağını içine soktuğunu anlayabiliyordum, parmak eklemlerine kadar... ve bu çok seksi. "Bana nasıl yapılacağını ğret," dedim.

Caleb ağızını açar ve sanki karar vermeye çalışır gibi bana bakar, sonra hazırlıklarını bırakır ve elimdeki kayganlaştırmayı sıkar. Sıvı cildime serin ve kaygan bir his verir ve ben de onun yaptığı gibi parmaklarımı deliğine sokarım.

Göğsü inip kalkarken bana talimatlar mırıldanıyor ve başımın yanındaki yatağı bir elini koyarak kendini dik tutuyor. Sanırım bir keresinde yanlışlıkla prostatına çarptım çünkü nefesini tutuyor ve dudağı titriyor, ama sonra o noktayı kaybediyorum ve bir daha bulamıyorum.

Bu çok sinir bozucu. Neredeyse her şeyde iyiyim ve bunda da iyi olmak istiyorum. Onun iyi hissetmesini istemek için içimde takıntılı bir ihtiyaç var, bu yüzden parmağını kıvrıp arıyorum.

"Siktir, parmakların çok büyük," diye homurdanıyor ve nefes nefese kalmış sesine gülümsemeden edemiyorum. Yine de o noktayı bulamıyorum. "Bir tane daha sok."

"Nerede?" diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kıvrarak.

"Ne yapıyorsun... Tanrım." Caleb nefesini tutar ve eğilir, alnını alnıma dayayarak bir dizi küfür savurur. *İşte.* Sonunda buldum ve acımasızca hassas noktaya saldırırım. Dişlerini sıkarak, "Lanet olsun, Nicky. Yavaşla yoksa boşalacağım," der.

"Boşal."

"Bebeğim, hayır. nce içimde olmanı istiyorum. Hazırım. Parmaklarını ıkar."

Onu dinlerim ve o bana uzun, ateşli bir öpücük verir, sonra oturur. Caleb ağıryan sikimi tutar ve deliğine yönlendirir, sonra tek bir hareketle üzerime ker.

Ellerim onun yanlarına uçar ve yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Caleb

"Siktir," diye inliyor Nick. Başını geriye atıyor ve boynuna bir damla ter düşüyor, onu yalamak için canım çok çekiyor. Beni ikiye ayırıp düşüncelerimi kısa devre yaptırmıyorsa, bunu yapardım. Birkaç saniye boyunca, sadece nefes nefese onun üzerinde oturuyorum.

Onun içimde olmasına alıştığımı düşündüğümde, biraz kıpırdanırım ve o yine küfür eder ve kalçalarımı sıkıca kavrar.

"Beni öldürüyorsun," diye sızlanıyor.

Ona olabildiğince kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak kendimi kaldırıyorum. Üzerine geri çöktüğümde Nick titriyor ve işte o anda nihayet hareket etmeye başlıyorum. İlk başta yavaşça gidip geliyorum, içimdeki kalın penisinin hissini tadını çıkarıyorum ve Nick sabırsızca kalçalarını kaldırarak beni teşvik ediyor.

Onu bu şekilde kontrolünü kaybetmesine neden olabilmek beni çılgına çeviriyor. Nicholas Sandoval, kampüsün altın çocuğu, hokey takımının yıldız oyuncusu ve inkar edilemez sabrı ve hoş tavırlarıyla tanınan bir adam. Hayatının diğer her alanında çok çekingen ve onu bu şekilde parçalamak gibi bir ayrıcalığa sahip olduğuma inanamıyorum.

Gözlerini kapatıp inliyor ve ben sert göğsüne elimi sürüyorum. Çenesini kavramadan önce boğazını nazıkçe sıkıyorum.

"Bana bak," diyorum.

Gözlerini açar ve bakışlarımla karşılaşır.

"Aferin oğlum," diye fısıldıyorum, bu lakabı duyunca nefesini tuttuğunu fark etmeden.

Her zaman çok itaatkâr, seks sırasında bile. Ona gülümserim ve onu sürmeye devam ederim, onun altında kıvranıp titremesine neden olacak bir hızda. Tam da emrettiğim gibi, gözlerini benden ayırmaz.

Nick aniden dizlerini büküyor ve ben biraz öne doğru düşüyorum. Yeni aç harika ve penisi prostatıma çarpıyor, beni inlemeye zorluyor. Nick saçlarımı yüzümden çekip gülümsüyor. Bu çok hassas ve yaptığımız şeyle çelişiyor, ki bunu sadece Nick yapabilir.

"Caleb," diye mırıldanıyor ve benim adımı söyleme şekliyle penisim seğiriyor. Nick'in gülümsemesi büyüyor ve aramıza uzanarak, hala kaygan parmaklarını penisimin etrafına dolayarak onu pompalıyor. Onu daha hızlı ve daha derine sürüyorum ve beni tutuşu bir saniye için zayıflıyor.

"İyi mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle, çünkü beni dava etsen de umurumda değil, övgüyle besleniyorum. Bu bizim ortak bir özelliğimiz.

"Çok iyi. Harika hissettiriyorsun."

Zevk içimi kaplar ve başım döner, inlemelerimiz karanlık yatakhane odamızın boşluğunu doldurur.

Nick altımda kıvranıyor ve dişlerini sıkıyor. Yakında boşalacağını anlayabiliyorum ve bu beni deli etse de, nefesimi düzenlemek için hızımı yavaşlatıp duruyorum. Küfrediyor ve bana öfkeyle bakıyor, kalçalarını hareket ettiriyor ama istediği sürtünmeyi elde edemiyor.

"Caleb," diye tıslar. "Yorgun musun?"

Ona alaycı bir şekilde gülüyorum. Ben, bunu kanıtlayacak dayanıklılığa sahip bir üniversite hokey oyuncusuyum. Tabii ki yorgun değilim.

Nick altımda gevşediğinde, tekrar hareket ediyorum.

"Evet, lütfen," diye mırıldanır, altımda titreyerek.

Onu yeterince uzun süre sikmiyorum. Tekrar boşalmak üzereyken, hareketsiz kalıyorum.

Nick inliyor ve kontrolünü kaybetmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sızlanıyor.

Gülümserim. "Evet. Sana söylemiştim, hatırladın mı? Seni sikip deliye çevireceğimi söylemiştim."

"Caleb, lütfen."

Sahte kendini beğenmişliğime rağmen, benim de sikim boşalmak istiyor ama henüz o noktaya gelmedim. Nick'i sikerken onun tamamen çıldırmasını istiyorum.

bana yalvarmasını ve içindeki çaresizliği duymak istiyorum. Bu gecenin olabildiğince uzun sürmesini istiyorum.

Onu bir sonraki sefer kenara ittiğimde, Nick hoşnutsuz bir çığlık atıyor ve kalçalarımı kavrayarak beni hareket ettirmeye çalışıyor, ama ben olabildiğince hareketsiz oturuyorum. Yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor ve içinden küfrediyor.

Daha fazla.

"Kes şunu," diyor, sesi kesik kesik.

"Boşalmak için yalvar."

"Lütfen. Bebeğim, lütfen. Boşalmak istiyorum."

O kadar kendinden geçmiş ki, dudaklarından kaçan takma adı fark etmedi bile. Kötü bir şekilde sırtarak, onu tekrar, öncekinden daha hızlı ve daha derine sürüyorum. Uyluklarım ağrıyor, ama umursamıyorum, çünkü hiçbir şey Nick'in görünüşüne denk olamaz. O sızlanıyor ve bana doğru sallanıyor, dudaklarını ısırp sırtını kavislediğini gördüğümde, tekrar hareketsiz kalıyorum.

"Siktir, Caleb!" diye bağıyor.

"İşte böyle. Biraz daha... Yapabilirsin."

Nick'in koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Yeter," diye bağırdı ve beni itti. O benim kışkımdan çıkarken ben de yanına düştüm ve birdenbire her şeyi yanlış yaptığım için paniğe kapıldım.

Siktir, her şeyi mahvettim mi?

Ve tam ona alay etmeyi bırakacağımı söylemek üzereyken, Nick oturur ve beni sertçe yatağa iter. Şaşkınlıkla inlerim ve o beni omuzlarımın arasında tutar, yüzüm yatağa çarpar ve sonra tek bir hızlı hareketle arkamdan içeri girer.

"Oh, tanrım, Nicky," diye inledim.

"Sen bir belasın," diyor, sesi öfkeli ve *ateşli*. Beni saçımdan yukarı çekiyor ve diğer eli göğsümden yukarı kayıyor ve boğazımı nazikçe sarıyor, ve benim sikim ne kadar tahrik olduğumu gösterircesine sızıyor.

İşte bu. Beklediğim Nick buydu.

Kalçalarını acımasız bir hızla bana doğru vuruyor ve ben neredeyse öne doğru eğilince, saçımı tutan eli belimi sarıyor. Beni boğazımdan ve karnımdan tutarak sırtımı terli göğsüne yapıştırıyor ve boynumu ısıyor, inlemeleri kulağıma yüksek sesle geliyor.

"Boşalmak istiyorum," diye yalvarıyorum.

Ve Tanrıya şükür Nick benim kadar acımasız değil, çünkü başını sallar ve boğazımı bırakır. Uzun parmaklarını sikime dolayarak, kendi hareketlerine uyumlu olarak beni okşar ve ben de onun elini sikerek kendimden geçerim.

"Lanet olsun, Caleb," diye tıslar. "Beni delirtiyorsun."

"Bunu seviyorsun."

Bir anlığına itişlerini durdurur ve kanım donar - ne halt ediyorum ben? Sonra nefesini alır ve beni tekrar sikmeye başlar, bu sefer daha da derinden, ve eli sikimi daha da sıkı kavrar.

"Seviyorum," diye itiraf eder ve kalbim durur.

Bağırarak boşalıyorum, eline ve çarşaflara dökülüyorum. İtmeleri düzensizleşiyor ve kısa süre sonra o da beni takip ediyor, sırtımda titriyor. Nick orgazmdan inerken boynumu ısıyor, sonra yanına yığılıyor ve beni de yanında götürüyor.

Nick içimden çıkar ve ben boşluk hissiyle inlememeye çalışırım. Uzaklaşır ve prezervatifi attığını duyarım, yüzümü yastığına bastırıp nefesimi geri kazanmaya çalışırım.

Parmakları saçlarımı okşuyor ve Nick'e bakmak için dönüyorum. Yanında yatıyor, bana dönük ve aptalca bir gülümsemeyle. "Caleb," diye mırıldanıyor.

"Selam," diyorum.

Gülümsüyor ve beni yavaşça, şefkatle öpüyor, o elini sırtıma koyup okşarken ben eriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Yine mi teşekkür ediyorsun?" diye gülerek soruyorum. "Bu sefer ne için... seks için mi?"

"Hayır," diyor, o da gülüyor. "Geri döndüğün için tekrar teşekkür ederim. Seni görene kadar sana ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. "Tanrım, Nicky. Öyle şeyler söyleyemezsin."

Bana gülümsüyor ve parmağını yanağımda gezdiriyor, sonra parmağını morarmış dudaklarıma sürüyor. Ağzım kendiliğinden açılıyor ve o da bir öpücük için eğiliyor.

İyi seksin ardından gelen haz her zaman beni sersemletir ve kendimden geçirir, ama bu seferki farklı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki Nick, varlığından haberdar olmadığım yeni hisleri bana yavaşça tanıtıyor.

Ocak

Nick'in telefonunun aralıksız bip sesi beni uyandırır, ben de inleyerek onu iterim. Tabii ki, o kıpırdamaz bile. Gözlerimi devirerek oturur ve uyuyan haline bakarım.

Dün gece çok yorgunduk, çarşaflarını değiştiremedik, bu yüzden temizlendikten sonra benim yatağıma uzandık. Şaşırtıcı bir şekilde, Nick bu sefer uykusunda bana saldırmadı. Aslında çok uslu davrandı.

Belki de Nick'in huzur içinde uyumasının sırrı iyi bir sevişmekti. Sırtarak bu düşünceyi kafamda not alırım.

Ancak telefonunu sessize almayı unutmuş ve ben de o lanet bip sesinden kurtulabilirdim. Muhtemelen yılın ilk gününde tipik olan selamlama bombardımanına uğruyor. Homurdanarak, masasından telefonunu alıp kapatmak için onun üzerinden atlıyorum.

Ancak, aldığı son mesajın önizlemesi dikkatimi çekti.

Aleks Polinski (NHL Menajeri): Mutlu Yıllar, Nick. Umarım teklifimi düşünmüşsündür.

Ha?

Gözetlememem gerektiğini biliyorum, ama ilgimi çekti. Aleks Polinski'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Amcam profesyonel olarak oynarken onun menajeri idi ve amcam Nick ve benimle ofisinde konuşurken ondan bahsetmişti. Neden Nick'e mesaj atıyor? Ve ne *teklifi*?

Nick kıpırdanıyor. Esniyor ve körü körüne benim bıraktığım yeri arıyor. Benim orada olmadığımı fark edince yavaşça oturuyor ve odaya bakıyor. "Caleb?"

"Buradayım," diyorum. "Günaydın. Nasılsın?"

"Sanki sabaha kadar sevişmişiz gibi."

Gülmekten boğuluyorum. "Sen kimsin ve benim düzgün ve terbiyeli oda arkadaşına ne yaptın?"

Nick bana gülümser ve omuz silker, bacaklarını yataktan sarkıtıp kalkar. Esner ve çıplak göğsü ve sıkı karın kasları gözüme çarpar, sikim bir tur daha atmak için seğirir.

"Spor salonuna gitmek ister misin?" diye soruyor ve kirli düşüncelerimi kesiyor. Sonra gideriz. Bütün günümüz var ve olasılıklar karşısında gülümsüyorum.

Temizlendikten ve kapıdan çıkmak üzereyken, Nick bereyi kapar ve kafama geçirir. Spor salonu, çok uzak olmayan öğrenci hizmetleri binasındadır, ama o benim soğuğa dayanamadığımı hemen fark eder. Bana yumuşak ve şefkatli bir gülümsemeyle bakar ve ben de onun ayakkabılarını giymesini izlerim.

Sonra telefonunu alır ve ben gördüğüm şeyi hatırlarım.

"Nicky?" diye sorarım.

"Evet?"

"Aleks Polinski sana neden mesaj atıyor? Mesajı yanlışlıkla gördüm."

O sertleşir. Bir an için beni görmezden geleceğini düşünürüm, ama sonra omuz silker. "Amcan beni onunla tanıştırdı ve kısa bir konuşma yaptık. Beni müşterisi olarak almak istiyor ve birçok takımın beni kadrolarına katmayı düşüneceğini söylüyor."

"Ne zaman konuştunuz?"

"Aradan hemen önce."

Göğsüm sıkışır. Bir sonraki sözlerimi söylemeye tereddüt ederim, ama bilmem gerekiyor. "Bana hiç bahsetmedin, çünkü...?"

Nick bana bakıyor, dudakları düz bir çizgi halinde. "Önemli olduğunu düşünmedim." "Bilmiyorum Nick. Bu oldukça önemli bir şey gibi görünüyor."

"Benim için değil. Bu bir seçenek değil."

"Başka biri olsa bu fırsatı hemen değerlendirirdi."

Omuz silkiyor ve kapıyı açarak beni ve konuyu etkili bir şekilde reddediyor. İç çekerek onu takip ediyorum ve birinci kata kadar en garip ve sessiz asansör yolculuğunu yapıyoruz.

Nick şimdi somurtkan, elleri cebinde ve bana bakmaktan kaçınıyor.

Spor salonuna varır varmaz, bana tek kelime etmeden tek boş koşu bandına atlar. Birçok kişi hala kampüs dışında olmasına rağmen, spor salonu her zamankinden daha kalabalıktır. Herhalde herkes yılın ilk gününde kararlarına sadık kalmaya kararlıdır.

Lanet olsun. Nick'i artık yeterince tanıyorum, duygularını bastırmada ustadır, ama bu çok saçma. Üniversiteden sonra hokey oynamak istemediğini biliyorum, çünkü babasıyla çalışmak istiyor, ama ben buna hiç ikna olmadım. Bir süredir flört ettiğimize göre, sorarsam bana bunu anlatacağını düşünmüştüm, beni böyle başından savmayacağını.

Ayrı ayrı antrenman yaparken, onun sert omuzlarını izliyorum. Birkaç kez bana bakıyor, yüzü ifadesiz ve duygusuz.

Ama tanıdığı bir kız onu selamladığında, sanki hiçbir şey olmamış gibi sahte bir gülümseme takınıyor. İşte karşınızda, bayanlar ve baylar, Nicholas Sandoval.

Egzersiz bittiğinde spor salonundan çıkıp geniş bir koridora girdiğimizde, etrafa bakınıp kimsenin olmadığını kontrol ettim. Kimsenin olmadığını gördüğümde Nick'in bileğini tuttum.

"Nick," diyorum. "Bu konuşmayı yapacağız."

Yüzü buruşur ve elini çeker. "Lütfen bırak bu konuyu."

"Yapamam. Hokeyi ne kadar sevdiğini biliyorum ve anlamıyorum. Bu hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat ve..."

"Babama yardımcı olmam
lazım." "Ne demek istiyorsun?"
diye bağırırım.

"Ona yardım etmek benim borcum." Nick'in çenesi seğirir ve elini yüzüne sürer. Uzun süre sessiz kalır, ben de beklerim. Sonunda, "Caleb, ben bir hataydım," der.

"Ne?"

"Ben... Ben aptalca, sarhoş bir gecenin sonucuyum. Babam annemi hamile bıraktığında zaten evliydi. Ben büyürken yanımda değildi, ama bunun nedeni annemin öyle olmasını tercih etmesiydi. Ancak annem çok hastalandığında, babam devreye girip tüm sağlık masraflarını üstlendi."

Nick burnunun köprüsünü sıkıştırıyor ve bu konuyu konuşmanın ona acı verdiğini anlayabiliyorum. Ama anlamam gerekiyor.

"Annem öldüğünde, babam ve Dianne beni yanlarına aldılar. Beni özel bir okula yazdırdılar, penthouse dairelerinde bana bir oda verdiler, hatta hokeyi sevdiğimi bildikleri için beni en prestijli antrenman kamplarına bile gönderdiler." Bir an durup bana boş boş baktı. "Dianne'in yerinde olsan, kocanın aldattığı kadının çocuğunu evine almak zorunda kaldığını düşün. Birdenbire hayatlarına girip her şeyi mahvettim, ama onlar bir kez bile bana kendimi kötü hissettirmediler. Tabii ki ben hala kendimi kötü hissediyorum. Bu yüzden başımı eğip beladan uzak duruyorum."

"Nicky..."

"Onlara zaten yük olduğumdan daha fazla yük olmak istemiyorum." Nick zorla gülümser. "Babamın benden tek istediği, işinde ona yardım etmemdi. Benden başka hiçbir şey istemedi. Evet, tabii ki NHL'de oynamak istiyorum. Tanrım, gerçekten çok istiyorum ve senin bunu konuşmanı izlemek beni öldürüyor. Seni çok kısıkanıyorum, ama bu kararı uzun zaman önce verdim."

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Sen bir hata değilsin. Ailenin yaptığı şeyin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hile yapmanın hiçbir iyi sonucu olmadığını kendin söyledin." Kendini işaret eder. "Haklıydım."

"Ne zaman böyle bir şey söyledim?"

"Jessie ile tekrar bir araya gelmememi söylediğinde."

Kaşlarımla çatılır ve Jessie'yi bu yüzden affetmeye bu kadar hazır olduğunu anladığımda kalbim sıkışır. "Öyle demek istemedim, biliyorsun."

Omuzlarını silkiyor.

"Sen bir hata değilsin," diyorum sert bir sesle. "Ve babanın senin profesyonel olman konusunda ne hissettiğini bilmiyorsun. Onunla bu konuyu konuşursan..."

"Bana istediğim her şeyi vereceği için bunu yapmamı söylerdi. Anlamıyorsun. O gün bana üniversiteden sonra onun için çalışmamı istediğinde çok mutlu oldum. Sadece ona bir şekilde borcumu ödemek istiyorum."

"Ama onunla çalışmak, NHL'de oynamaktan daha mı mutlu eder seni?"

Nick başını geriye atıp içini çekti. "Caleb, lütfen."

"Sadece şunu söylüyorum..."

"Lütfen benim için bir şeyleri değiştirmeye çalışmayı bırak. Her şey yolundaydı. Sonra sen geldin ve her şeyi mahvettin."

Şaşkınlıkla bir adım geri atarım. "Ne diyorsun sen?"

Nick yüzünü buruşturur ve gözlerime bakar. "Demek istediğim o değildi..." "Her şeyi mahvettim, öyle mi?"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır."

"Tanrı aşkına, Nick." Kaşlarımla çatıp ellerimi kaldırıyorum. "Umursadığım için özür dilerim, sanırım."

"Dinle..."

"Mesajı aldım. Umursamayı bırakacağım." "Caleb."

Kendi kendime homurdanarak arkanı dönerim, ama o beni aniden geri çeker. Sinirlenerek onu itmek için hareket ederim, ama o enseme avuçları ve beni sertçe öper.

Burada, öğrenci hizmetleri binasının koridorunda. Kalabalık spor salonunun hemen dışında. Herkesin görebileceği bir yerde. Öfkem ve şaşkınlığım erir ve onun kollarında yumuşarım.

"Özür dilerim," diyor ve bence yalvarıyor. "Öyle demek istemedim. Kahretsin, Caleb, özür dilerim. Benim için bir şeyleri değiştirdin, ama iyi yönde."

Yanağımı ısırp ona kaşlarımla çattım. O kadar kırılmış görünüyor ve ses tonu o kadar kırık ki, şu anda ona kızgın bile olamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Ama bu, incinmediğim anlamına gelmez. Nick'i ne kadar sevdiğim ve onu mutlu etmekten ne kadar keyif aldığımı bir sır değil. Son birkaç hafta muhteşemdi ve ikimizin ne kadar farklı olduğunu unutturdu bana.

Son birkaç hafta haftalar, aslında birbirimize çok yakıştığımızı düşünmeme neden oldu.

Ama... Onun için her şeyi mahvettim mi? Cidden mi?

Bu kadar çabuk, ilişkimizin yürüyeceğine dair hayallerim paramparça oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Nick

Her şeyi mahvettim. Hem de fena halde.

Caleb uzaklaşıyor. Yavaş yavaş ama kesin olarak uzaklaşıyor ve onu geri çekebilmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Her geçen gün daha da uzaklaşıyor, odamıza geç saatlerde dönüyor, antrenmana kendi arabasıyla gidiyor ve zamanının çoğunu kafede ya da Maddox'la geçiriyor.

Bu yüzden öfkeme kapılmaktan nefret ediyorum, en düşüncesizce şeyleri ağzımdan geçiriyorum. Neden onun benim için her şeyi mahvettiğini söyledim ki? Bu gerçeklerden çok uzak. Evet, dünyamı alt üst etti, ama en mükemmel şekilde.

Bu sabah, masamda bir sandviç ve bir kahve buldum. Genelde ben uyurken bunları getirir, ama sonra ben uyanana kadar bekler ve bana verir. Bana bıraktığı kahvaltıya bakıyorum, ama odanın onun tarafı gözle görülür şekilde boş. Nereye gittiğini söyleyen bir not ya da mesaj bile bırakmamış ve bu küçük değişiklikler beynimde yankılanıyor.

Tereddüt ederek telefonumu çıkarıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde titriyor. Kahretsin. Bana ne oluyor böyle?

Ben: Yemek için teşekkürler. Neredesin?

Caleb: Kütüphanede, ödevimi yapıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Genelde masasında, dizüstü bilgisayarında çalışır.

Ben: Öğle yemeğinden sonra dersim yok. Buluşmak ister misin?

Caleb: Hayır, bunu bitirmem lazım.

Ben: Antrenmana birlikte gidelim mi?

Caleb: Bugün olmaz. Kalıp kendi başıma antrenman yapmak istiyorum.

Göğsümde geçmeyen bir sıkışma var, uzun bir nefes verip şakaklarımı ovuyorum. Kalıp onunla birlikte antrenman yapmak istiyorum ama yalnız kalmak istediği belli.

Sabahın geri kalanında ders çalışıyorum ve sonra öğle yemeği için yemekhaneye gitmeye karar veriyorum. Hava çok soğuk, ama yemekhaneye kadar beş dakikalık yürüyüş muhtemelen zihnimi boşaltacaktır. Yurt kapısında durup telefonumu çıkarıyorum, Caleb'den mesaj gelmiş olabileceğini umuyorum. Başka bir mesaj göndermek için bir nedeni olmasa bile.

Hiçbir şey yok.

Telefonumu cebime koyarken titredi ve umutla ekranı kendime doğru çektim. Caleb'den değil, Rhys'ten geldiğini görünce dudaklarım kıvrıldı. Tek yazdığı şey "Naber?" idi.

"Vay canına," diyor Rhys arkamdan. "Benim mesajım seni bu kadar üzeceğini düşünmemiştim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Benim gibi o da dışarı çıkmak için giyinmiş, boynuna kalın bir fular dolamış ve kulaklarına kadar çekilmiş bir bere takmış.

"Bir dakika boyunca orada durup mesaj bekliyormuş gibi görünüyordun," diyor Rhys. "Ben de sana mesaj attım. Bunun seni üzeceğini düşünmemiştim ama."

"Üzgünüm. Başka birini bekliyordum, hepsi bu."

"Tabii ki bekliyordun." Sırtımı tokatlayıp beni kapıya doğru itti. "Nereye gidiyorsun?"

"Yemekhaneye."

"Tamam, ben de bir şeyler atıştırmaya gidiyordum. Hadi birlikte gidelim."

Rhys ve ben hokey nedeniyle neredeyse her gün görüşsek de, eskisine göre çok daha az vakit geçirdiğimizi şimdi fark ediyorum. Eski sevgilimle birlikteyken bile, Rhys ve ben antrenman dışında da neredeyse her gün birlikteydik. Jessie'den daha çok onunla vakit geçiriyordum.

Caleb ve ben daha fazla zaman geçirmeye başladığımızdan beri, Rhys ile geçirdiğim zaman azaldı. O hiç şikayet etmedi ama ben sadece kendimi düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. O ne yapıyordu?

Karla kaplı avludan geçerek yemekhaneye doğru ilerliyoruz. Soğuk hava nedeniyle dışarıda pek kimse yok. Rhys aldığı derslerden birinden bahsediyor ve başlamadığı bir ödevden şikayet ederken ağzından bir bulut

ağzından bir nefes çıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Rhys, iki dakikadır tek kelime etmediğim için.

Kahretsin. Bunu onunla sohbet etmek için bir fırsat olarak kullanmak istesem bile, düşüncelerim çok gürültülü.

"Evet," diye yalan söylüyorum.

"Konuş benimle, Nick."

Omuzlarım gerilir ve otomatik olarak *"önemli bir şey değil"* cevabı ağzımdan çıkmak üzere olur. Kafamı sallar ve konuyu değiştirmeye karar veririm. "Geçen hafta gittiğin kör randevuda ne oldu? Arkadaşların seni biriyle tanıştırmaya çalıştıklarını duydum."

Rhys'in yüzü buruşur. "İşe yaramadı." "Senin tipin değil miydi?"

"Hayır, şey... kız iyiydi. Güzel, eğlenceli ve akıllıydı. Tekrar çıkmak isteyip istemediğimi sordu ama ben pek istekli değildim."

Bu hikayeyi daha önce sayısız kez duyduğum için gülümsememeye çalışıyorum.

Rhys içini çeker. "Archer öğrendi ve susmak bilmedi." Kardeşinin sesini taklit ederek, *"Bir kız arkadaş bul. Biraz çaba göster. Annemle babama birini getir. Yirmi bir yaşındasın Rhys, dalga geçmeyi bırak. Sanki yirmi bir yaş o kadar da büyükmüş gibi? O pislik üç günden uzun süreli bir kız arkadaş buluyor ve birdenbire kendini bu konunun uzmanı sanıyor."*

Tamam, bu sefer gerçekten gülüyorum. "Hoşlandığın bir kız bulacaksın, merak etme."

Uzun bir süre sessiz kalır ve tek duyabildiğim, karın üzerinde çıtırdayan ayakkabılarımızın sesi olur. Ona dönüp baktığımda, gözleri yere bakıyor ve kaşlarını çatmış. Aniden üzülürüm, çünkü sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünür.

Sonunda, "Sanırım" diye mırıldanır.

Onu yeterince uzun süredir tanıyorum, kafasının içinde olduğunu biliyorum. Aslında bu çok ironik. Rhys benim duygularımı içime attığımı söylüyor, ama o da aynen öyle.

Yemek salonunun bulunduğu bina görünür hale geldiğinde, Rhys boğazını temizledi. "Isaac'in yeni işini duydun mu?" dedi.

Kardeşinin en iyi arkadaşı hakkında konuşmak her zaman hassas bir konudur ve bu konuyu açmasına şaşırdım. "Buz pistinde yeni çocukların hokey

programında koçluk yapıyor, değil mi?"

"Evet. Pazartesi ve perşembe günleri bizim antrenmanımızdan hemen sonra onların antrenmanı var ve görünüşe göre, istersek gönüllü olarak yardım edebiliriz."

"Schultz ve Vega bu konuda çok heyecanlı." "Uh-huh."

Yanağımı ısııyorum. Tereddütle soruyorum, "Sen de gönüllü olacak mısın?"

Gözümün ucuyla Rhys'in nefesini verip eldivenli eliyle yüzünü ovuşturduğunu görüyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor.

Tabii ki, çünkü Isaac söz konusu olduğunda, Rhys her fırsatta ondan kaçınacaktır. Rhys'i bu halde görmekten nefret ediyorum ve onun için daha fazlasını yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Konuşma daha yeni başlamışken bittiğini düşünürken, Rhys boğuk ve acı bir kahkaha attı.

"Rhys?"

"Siktir." Gerginliğini atmak istercesine kollarını sallıyor. Rhys dişlerini sıkarak, "Ben bir enkazım Nick. Isaac'ı asla unutamayacağım, değil mi? Bir kişi nasıl bu kadar büyük bir etki yaratabilir?" diyor.

Ağzım açık kalır ve ona bakarak gözlerimi kırıştırırım. Rhys'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum ve ortaokulda tanıştıklarından beri Isaac'a aşık olduğunu biliyorum. Hiç sormamış olsam da, bu hayatın bilinen gerçeklerinden biri. Rhys'in kardeşinin en iyi arkadaşına nasıl baktığına dikkat edin, daha açık olamazdı.

"Ne?" diye sorar Rhys. "Bu senin için sürpriz olamaz."

Yürümeyi bırakmışız, ama küçük bir öğrenci grubu yanımızdan geçip giderken, kendi aralarında konuşurken farkına bile varmadım. Onlar uzaklaşınca, kekeleyerek, "Ö-öyle değil. Şey... evet, sürpriz değil. Kardeşin... biliyor mu?" diyorum.

"Tabii ki bilmiyor. Benim en iyi arkadaşına ilgi duyacağımı düşünmez, heteroseksüel olmadığımı da bilmiyor." Rhys yenilgiye uğramış gibi çöküyor. "Ben ne olduğumu bile bilmiyorum! Kızlarla yattım ve hoşuma gitti, yani kesinlikle eşcinsel değilim. Biseksüel mi? Panseksüel mi?"

"Tamam, tamam... Rhys, nefes al. Şu anda bunu çözmen gerekmiyor." O da başını sallayarak kabul edene kadar bekledim ve sonra sordum, "Başka bilen var mı?"

"Sadece sen." Bana sabit bir bakış atar. "Senin açılman, benim kendi sorunlarımla başa çıkmam için ihtiyacım olan itici güç olmuş olabilir. Bunun için teşekkürler. Cidden."

"Rhys!" Yüzümde yayılan geniş gülümsemeye engel olamıyorum. Sonunda Rhys için bir kez olsun doğru bir şey yaptım. "Bana ne demiştin? Ah, bekle. Bana bir dakika ver. Hatırladım." Yapabileceğim en ciddi ifadeyi takınarak, onu omuzlarından tutuyorum. Uzun ve derin bir nefes alıp, "Seni seviyorum dostum. Bana güvendiğin için teşekkürler." diyorum.

O kıkırdar ve soğuk havaya rağmen yanakları kızarır. Onun bana vurmasını engellemeye çalışırım, ama yumruğu dirseğime çarpar ve ben protesto etmek için bağırırım.

"Bu arada, neredeyse tüm ilk hattımız eşcinsel." Eğlenerek sırttı. "Schultz çok sevinecek."

"Eğer ona söylersen," diye belirtiyorum.

"Bir gün. Belki otuz yıl sonra." "Tanrım, Rhys!"

"Neyse, şimdi sınıfla paylaşacak olan sen misin?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Neden moladan döndüğümüzden beri somurtuyorsun?"

"Hmm," diyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır."

"Tipik." Bana tekrar vurmaya çalışır ama bu sefer kaçarım ve gülerim. "Neyse. Birini dövmem mi gerekiyor? Takımdaki geveze kanat oyuncusu gibi mi?"

Kalbim hızla atıyor ve gözlerim büyülüyor ama hiçbir şey söylemiyorum, Rhys ise bana sadece sırtıyor.

Günün ilerleyen saatlerinde bile, Rhys'in söylediği bir şey doğru geliyor. Göğüs kemiğimi ovuştururken, Caleb'i düşünerek zihnimde bu sözleri tekrarlıyorum.

Tek bir kişi nasıl bu kadar büyük bir etki yaratabilir?

Nick

ŞUBAT

"Caleb!" Koç yedek kulübesinden sesleniyor. "Toparla kendini!"

Caleb somurtuyor. Tribünlere bakıyor ve ben de onun bakışını takip ederek Buffalo Jets'ten gelişim koçu McAvoy'un izlediği yeri görüyorum. Bugün Caleb'in formda olmamasının sebebinin o olup olmadığını bilmiyorum, ama Caleb'in onun önünde kötü görünmek istemediğini biliyorum. Bu adam, okul bittikten sonra Caleb'in sözleşmesinin nasıl olacağına karar verecek ve Caleb'in en son istediği şey, onların alt takımına gönderilmek.

"Caleb, iyi misin?" diye fısıldıyorum
ona. "Siktir git."

Rhys'in kaşları yukarı kalkar, kaskının arkasında kaybolur ve Caleb ile benim aramda bakışlarını gezdirir. Kaşlarımı çatarak Caleb'e uzun ve sert bir bakış atarım.

"Üzgünüm," Caleb hemen cevap verir, ama ne görünüşü ne de sesi pek üzgün gibi değildir. Omuzlarını silker. "İyiyim, Nicky."

Önemli bir anda iki sayı gerideyiz ve Caleb yine puck'ı elinden geçiriyor. Seyirciler onu yuh alıyor ve yüzünde öfke belirliyor. Hayal kırıklığı içinde Caleb sopasını tahtaya vurarak gürültü çıkarıyor.

"Belki bugün senin günün değildir," diye koçun ona söylediğini duyarım. Caleb homurdanır ve yüzüne su serper. "Olur böyle şeyler, Caleb. Seni yedek kulübesine alıyorum."

"Hayır. Yapma. Hallederim."

"Penny yüzünden kafan yerinde değil." "Beni kenara almayın."

Koç uzun bir nefes alır ve sonunda bunu yapmaz. Yapmadığına sevindim, çünkü Caleb'in en kötü gününde bile, takımın çoğundan daha iyidir.

Yine de... Kulak misafiri olmak istemiyorum ama elimde değil. Caleb, annesi ve kız kardeşinin bu maçı izlemeye geleceğini söylemişti, ama şimdi onların Caleb'in ayırdığı koltuklarda olmadıklarını fark ediyorum. Sadece Maddox, Caleb'in formasıyla, iki boş koltuğun yanında oturuyor.

Caleb'e bakıyorum ve gözlerimiz buluştuğu anda yüzündeki ifade sertleşiyor.

"Kız kardeşine ne oldu?" diye soruyorum, sesim alçak. "Siktir git, Nick." Bu sefer özür dilemiyor.

Sonunda, çoğunlukla savunmamız sayesinde, hücumumuzun hiçbir katkısı olmadan, bir gol farkla maçı zorla kazanıyoruz. Caleb, ona seslendiğimi umursamadan hemen uzaklaşıyor.

Soyunma odasına vardığımızda, o çoktan duşa koşuyor. "Onun sorunu ne?" diye soruyor Rhys.

"Kız kardeşi." Düşüncelerim durulmuyor ve endişe damarlarıma yayılıyor. "Bugün maça gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Sanırım başka bir acil durumu vardı."

Rhys yüzünü buruşturur. "Kahretsin."

Caleb rekor sürede duştan çıkar ve hızla takım elbisesini giyer, bu arada bu saçma kıyafetleri giymek zorunda olmanın aptalca ve gereksiz bir gelenek olduğunu mırıldanır.

"Caleb," diye sesleniyorum.

Parmağını bana doğru kaldırıyor, ama zaten benimle konuşmaya tenezzül etmeyeceğini düşünüyorum. Caleb gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve koçun yanına yürüyor. Onların odanın kenarında sessizce konuşmalarını izliyorum.

Ve tahmin ettiğim gibi, Caleb daha sonra benimle konuşmaz, sadece çantasını alır ve çıkar.

İç çekerek şakaklarımı ovuşturuyorum, Schultz'un aldığı ders hakkında nasıl şikayet ettiğini umursamadan. Ona cevap vermediğimde, vazgeçip Vega'ya yöneliyor ve soyunma odasındaki sohbetler bir uğultuya dönüşüyor.

Caleb ile konuşmam lazım.

Rhys bunu anlıyor gibi görünüyor ve şimdiye kadarki en hızlı duşumu alıp soyunma odasından çıkarken bana soru sormuyor.

Odaya vardığımda kapı aralık ve içeriden sesler geliyor. Odaya giriyorum ve Caleb çantasına eşyalarını tikiştiriyor. Maddox masasının sandalyesinde oturmuş, kaşlarını çatmış.

İçeri girdiğimde ikisi de bana bakıyor, ama Caleb hemen başka yere bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?
Eşyalarımı topluyorum." "Tanrım, nazik ol,"
diyor Maddox ona.

Orada donakalmış bir şekilde durup onu izliyorum. Ona verdiğim atkıyı alıp çantasına koyuyor ve bu küçük ayrıntı, belki de her şeyin yolunda olduğuna dair umutlanmam için yeterli oluyor — her ne kadar onun koyduğu eşyaların çoğunun farkında olmadığına emin olsam da. Hatta birbirine uymayan çorapları ve yemin ederim ki hiç giymediği bir şapkayı bile çantasına tikiştiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Caleb beni görmezden geliyor. Maddox gözlerini devirerek onun yerine cevap veriyor. "Kız kardeşine bakacak birini bulana kadar bir hafta kadar eve gidiyor."

"Penny'ye ne oldu?"

Maddox, "Yine enfeksiyon kaptı, ama bugünkü maça çok gitmek istediği için annesinden saklamaya çalışıyordu. Annesi sonunda fark ettiğinde ateşi çok yüksekti. Hastaneye yatacak kadar ciddi değil, ama evde de bırakılamaz. Caleb eve gidiyor, böylece annesi işe gidebilecek" diyor.

"Siktir." Caleb'e bakıyorum, Maddox aracılığıyla onunla konuşmakta olduğumun tamamen farkındayım. Saçma. "Derslerin ne olacak? Ayrıca bu hafta sonu maçımız var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Caleb, sonunda benim varlığımı fark ederek ters bir şekilde cevap veriyor. Maddox ayağıyla onu dürtüyor ve Caleb inliyor. "Profesörlerime e-posta attım ve amcam da bir sonraki maçı kaçıracağımı biliyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu maçları kaçıramaz. Şu anda çok önemli bir noktadayız ve

konferans şampiyonasına, bölgesel turnuvaya kadar gitme şansımız var. Caleb'in takıma katılması bunun için çok önemliydi.

Ayrıca, Buffalo onu izliyor.

"Maçta sana ihtiyacımız var," diyorum, sesim kesik kesik.

"Pfft, çok dramatiksindir." Çantasını kapatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Annen isteyken genelde kim onunla kalıyor?"

"Komşularımızdan biri emekli hemşire ve onunla kalırdı, ama yeni taşındı ve başka kimse yok."

"Belki bir ajansı ararsan..."

"Başka bir deyişle," diye tükürdü. "Başka kimseyi *karşılayamayız*. Annem tek geçim kaynağımız ve kız kardeşimin sağlık masraflarını zar zor karşılayabiliyor. Bunu çözmek için zamana ihtiyacımız var."

"O zaman... Derslerini ve hokeyi süresiz olarak kaçırarak mısınız? Bunu yapamazsınız."

"Yapmak zorundayım. Haberin olsun, herkesin senin gibi zengin bir babası yok."

Gerginleşip hiçbir şey söylemeden, bakışlarım yere kayıyor. Göğsümde donuk bir ağrı hissediyorum ve onu ovma isteğine direniyorum.

Tanrım. Caleb'in sinirleri bozuluyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Kahretsin, keşke son haftalarda bu kadar mesafeli olmasaydı. Ona uzanıp sarılmak, yüzümü saçlarına gömmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum, ama bunu bilmiyorum ve son zamanlarda öpüşmedik bile.

Nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum ve şimdi sormak için doğru zaman değil.

Caleb çantasını omzuna asıyor ve ayakkabılarını giyiyor. "Küçük kız kardeşimin lanet bir maça gitmek gibi basit bir şeyi bile yapamaması ne kadar ironik. Bir de sahip olduklarıyla çok şey yapabilecekken hiçbir şey yapmayan insanlar var."

İnleyerek başımı geriye attım. Hâlâ bana kızgın olduğunu biliyordum, ama bunu gündeme getirmek için doğru zaman mıydı?

"Ben çıkıyorum," der Caleb Maddox'a.

Maddox eliyle onu uğurlar. "Git hadi."

"Ne... Neden? Nick'le dedikodu yapmak için burada mı kalacaksın?" "Öyle de yapabilirim," diyor açıkça.

Caleb arkadaşına öfkeyle bakar ve çenesini oynatır, sonra sinirli bir şekilde saçlarını karıştırır ve beni iterek geçer. Kapıyı kapatmadan önce Maddox'a parmağını doğrultur ve bağırır, "Ona hiçbir şey söyleme!"

Beni fark etmeden kapıyı çarparak kapatır.

Duvara yaslanıp Maddox'a zayıf bir gülümseme atıyorum. O da gülümsememe karşılık veriyor ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde oturduğu yerden bana bakıyor.

Neden geride kaldığını bilmiyorum.

Caleb'in en iyi arkadaşı olması dışında, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Onu her zaman kendine güvenen, dahi olarak tanınan bir adam olarak görmüşümdür. Matematik okuyor ve öğretim asistanı, o kadar zeki biri.

"Caleb'e karşı çok sabırlı olmalısın," diyor. "Ama bu senin için zor olmamalı, değil mi? Sen klasik bir iyi adamsın."

"Daha çok paspas gibiyim."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyor. "Cidden ama. Caleb senden çok hoşlanıyor. Onu hiç kimseye bu kadar aşık görmemiştim, ama öfkesini kontrol etme şekli hep tuhaftı, bu yüzden onun adına özür diliyorum ve umarım ondan vazgeçmezsin."

"Bana bunları söylediğin için kızmayacak mı?"

"Belki, ama kimin umurunda? Arkadaşlığımız her zaman kesin bir şey olacak." Maddox sırttı. "Sen ise... ikiniz şu anda zor bir dönemden geçiyorsunuz. Ne oldu ki?"

"Benim hatam."

Bana ciddiyetle bakar. "Devam et."

Yatağıma doğru yürüdüm ve üzerine oturdum, Maddox da sandalyesini bana doğru çevirdi. Hâlâ Caleb'in forması giyiyordu, küçük vücuduna çok büyük geliyordu ve şimdi ona daha uzun uzun baktığımda, Schultz'un Maddox'un gördüğü en güzel insan olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım.

Caleb'in forması giymesi, onların arkadaşlığının nasıl olduğu hakkında çok şey anlatıyor. Bir keresinde Jessie'ye benim adımın yazılı olduğu bir forma sipariş etmemi isteyip istemediğini sormuştum, o da alaycı bir şekilde bunun çok kitsch olacağını söylemişti. Güldüğümü ve şaka yaptığımı söylediğimi hatırlıyorum, ona bunun hiç de kitsch olmadığını düşündüğümü söylemedim. Öyle olsa bile... kimin umurunda?

Maddox, Caleb'in forması giymekte hiçbir sorun yaşamıyor. Ayrıca Caleb'in öfkesine karşı bağışık gibi görünüyor, onunla iyi geçiniyor ve onu herkesten daha iyi anlıyor gibi görünüyor.

Belki de Caleb'in birlikte olması gereken kişi odur.

Kafamı sallayarak bu zehirli düşünceleri hızla kafamdan atıyorum. Bu konuyu düşünmeyi bile reddediyorum. "NHL'ye girme şansım var ama bu fırsatı değerlendirmedim için kızgın." Maddox tepki vermeden, hızla ekliyorum: "Planım

her zaman üniversiteden sonra babamla çalışmaktı ve o bunu anlamıyor. En azından babama bu konuyu açmam gerektiğini söylüyor ama... bu kesinlikle olmayacak."

"Sakıncası yoksa sorabilir miyim... neden?" "Çünkü babamla çalışmak istiyorum."

Şaşırmış görünüyor. "NHL'de oynamaktan daha mı çok?"

Kahretsin, Caleb de bana tam olarak bunu sormuştu. Cevabın kesinlikle NHL'de oynamayı daha çok istediğim olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

Cevap vermediğimde, Maddox gülmeden güldü. "O zaman Caleb'in neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Sahip olduklarını takdir etmeyen insanlara karşı çok hassastır. Bunun, daha önce pek de ince olmayan bir şekilde bahsettiği kız kardeşi ile çok ilgisi var."

"Evet, öyle görünüyor."

"Merak etme. Aşacaktır. Caleb seni gerçekten çok seviyor, Nick." Maddox ayağa kalkar ve kollarını başının üzerine uzatır. "O biraz tuhaf biridir, ama inanılmaz biridir... Gerçekten de tahammül edebildiğim tek sporcu, en aptal sporu yapıyor." Bir an durur ve kaşlarını çatır. "Üzgünüm, hokey takımındaki birine bunu söylemek çok kaba oldu."

Gülüyorum. "Sorun değil, anlıyorum. Ama sporculara neden karşı çıkıyorsun?"

"Birincisi, lisede hokey takımı bana zorbalık yapıyordu. Eşcinsel olmamdan rahatsız oluyorlardı." Maddox bana uzun uzun bakar. "Bu yüzden Caleb, biri homofobik bir tavır sergilediğinde aşırı tepki veriyor."

Caleb ve benim daha önce yaşadığımız büyük yanlış anlaşılardan bahsediyor. "Üzgünüm."

Maddox omuz silkiyor. "Neyse, yıllar önceydi... Caleb'in takım arkadaşları olduğu için ondan sakladım, ama durum o kadar kötüleşti ki ailem okulumu değiştirmemi istedi. Caleb bunu öğrendiğinde çok sinirlendi. Kendi takımındaki çocuklarla kavga etti ve içlerinden biri burnu kırık olarak çıktı. Kavga ettiği için okuldan uzaklaştırma cezası aldı, ama beni taciz etmeyi bıraktılar."

"Aslında kendi takımındaki çocuklarla kavga ettiği söylentilerini duymuştum."

"Evet. Öfkeli ve düşmanca biri olarak ün saldı ve bu durumu kabullendi."

Elimle gülümsememi saklıyorum, çünkü bu tam da Caleb'in yapacağı bir şeye benziyor.

"O, kendisi için önemli olan insanları çok fazla önemsiyor." Maddox, sanki tepkimi ölçüyormuş gibi beni izliyor.

Siktir. Caleb'in bana söylediği sözler kafamda yankılanıyor: *Mesaj alındı. Artık umursamayacağım.*

"Hey," diye mırıldanıyorum. "Caleb'in adresini biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Onu... onu alabilir miyim?"

Maddox'un kaşları birbirine yaklaşır. Belki de Caleb'in kapısına bir sapık gibi gidip gitmeyeceğimi anlamaya çalışıyordur.

"Oraya gitmeyeceğim," diyorum. "Ama kız kardeşi için birini arayarak ona yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Tamam. Telefonunu ver."

Maddox, Caleb'in adresini yazıyor. Hâlâ niyetimden şüpheleniyor gibi görünüyor, ama adresi vermeyi kabul ettiği için mutluyum.

O gittikten sonra, babamı arıyorum, umarım meşgul değildir.

Hayatım boyunca babamı sadece üç kez aradım. Caleb'e babamın beni hiç kötü hissettirmeden her şeyi verdiğini söylediğimde, bu doğrudu, ama buna rağmen onunla her zaman çok karmaşık bir ilişkim oldu.

"Nicholas?" Babamın sesi biraz panikle soruyor. "Her şey yolunda mı?" "Merhaba baba. Evet, her şey yolunda. Konuşabilir misin?"

Arka planda başka insanlar konuşuyor, sanırım bir toplantıda. Ona mesaj atmalıydım. *Kahretsin.* Babam izin isteyip kapıyı kapatıyor. Daha sessiz bir odaya geçmek için ayrıldı.

"Ne oldu?" diye soruyor

babam. "Senden bir ricam

var." "Ne istersen. Anlat

bana."

Derin bir nefes alıp ona neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

Caleb

Şu anda oynayamamak beni çok üzüyor, ama battaniyelerin altında gömülmüş küçük kız kardeşime baktığımda, doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Keşke kanepede değil, yatağında uyusa, ama ben ödevlerimi yaparken bana eşlik etmekte ısrar etti. Penny'nin ateşi hala düşük ve ilaçları onu sersemletip iştahını kaçırıyor. Ona yulaf ezmesi yaptım, üç kaşık yedikten sonra bana defolmamı söyledi.

Gerçekten hoş bir çocuk. Tıpkı benim gibi.

Annem isteyken Penny'ye bakacak yeni birini bulmaya çalışıyoruz, ama bütçemize uygun birini bulmak zor. Eski komşumuz sadece yapacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söylediği için kabul etmişti.

Düşüncesizce dizüstü bilgisayarımda tıklamalar yaparken kapı zili çaldı. Neyse ki Penny uykusundan uyanmadı. Dizüstü bilgisayarımı sehpaye koydum ve kapıya doğru yürüdüm, bugün birini bekliyor muyduk diye merak ederek.

Saçlarını topuz yapmış bir kadın beni karşılıyor. "Günaydın. Penelope Jennings burada mı oturuyor?"

"Evet...?"

"Benim adım Charlotte, Diamond Healthcare'den. Onun yeni gündüz hemşiresiyim."

"Ha?" Onu aptalca bakarak, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum. Sesi çok pahalı geliyor ve eminim annem onu işe almamıştır. "Sanırım bir yanlışlık var."

"Hata yok." Gülümsüyor ve bana bir belge uzatıyor. Üzerinde Penny'nin adı ve şirketinin bilgileri yazıyor. Belge, maaşının üç ay önceden ödendiğini de gösteriyor. "Bay Sandoval, hizmetlerime ihtiyaç duyduğunuz sürece sözleşmeyi yenileyeceğini size iletmemi istedi."

Ne oluyor lan?

"Sandoval mı?" diye
ciyakladım. "Nick mi?" "Daniel
Sandoval."

Nick'in *babası mı?* Neler oluyor? Benim nerede yaşadığımı nereden biliyor?
"İçeri girebilir miyim? Penelope ile tanışmak
isterim." "Oh, uh. Penny uyuyor... ama evet,
içeri gelin."

Onu içeriye alırken trans halindeyim ve o Penny'nin durumu hakkında bir sürü soru soruyor. Bir deftere yazıyor ve ilaçlarını, rutinini ve durumu hakkında her şeyi not alıyor. Charlotte bana Penny'nin okulu hakkında bile sorular soruyor ve Penny burada olduğu sürece derslerine iyi çalışmasını sağlayacağını söylüyor.

Annemi arayıp olanları anlatıyorum ve o kadar heyecanlanıyor ki burnu çekiyor. Penny uyanınca sersemlemiş bir halde Charlotte'a halüsinasyon görmüş gibi bakıyor ve Charlotte'un kendini tanıtmasını izliyorum. Penny temkinli görünüyor ama anında Charlotte'a ısınır ve ben rahat bir nefes alırım.

Mutfığa gidip telefonumu çıkarırım ve parmağım Nick'in numarasının üzerinde durur. Babasından bunu ayarlamasını istediğine inanamıyorum. Bu onlara bir servete mal olmuş olmalı ve başka bir durumda, onlara yük olduğum için kendimi kötü hissederdim ama bu Penny için. Ne annem ne de ben ona gerçekten ihtiyacı olan bakımı verebilecek durumda değiliz.

Ve... bu, kampüse geri dönebileceğim anlamına geliyor.

Nick'e mesaj atmam, çünkü ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Ona söylediklerim... Tanrım. Neyim var benim? Yeni yılda söyledikleri yüzünden ondan uzak durdum, sonra da sadece ona değil, her şeye kızgın olduğum için ona saldırdım.

O da öylece durup bunu kabul etti.

Ve... tüm bunlara rağmen, benim için bunu yaptı.

Siktir. Yüzümü ovuşturuyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Onu hak etmiyorum.

Ve bir anlık açıklıkla, bunu değiştirmek için her şeyi yapacağımı anlıyorum.

Annem eve gelir gelmez ve Charlotte'un yerleştiğinden emin olur olmaz, arabama binip kampüse geri dönüyorum. Biraz düşündükten sonra, Nick'i bizimle geceyi geçirmesi için evime götürmeye karar veriyorum.

Önce onu aramayı ya da en azından mesaj atmayı düşünürüm, ama sonra ona seçim şansı vermeyeceğime karar veririm. Hoşuna gitse de gitmese de benimle gelecek. Sonunda kampüse vardığımda güneş batmak üzeredir.

Odamıza geldiğimde Nick ayaklarını duvara uzatmış, başını yatağın kenarından sarkıtmış, kötü haberleri içeren haberleri kaydırarak okuyor. Bana ters bakıyor ve

baş dönmesinden yüzünü buruşturuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Penny nasıl?"

Aklımda bir konuşma hazırlamıştım. Buraya gelirken yol boyunca ne söyleyeceğimi biliyordum. Özür dileme, bolca teşekkür ve hatta ona benim için en iyi şey olduğunu söyleyeceğim bir bölüm bile vardı.

Ama şimdi karşımda dururken, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Boğazım düğümleniyor, göğsüm sıkışıyor ve tek yapabildiğim ellerimi yumruk yapıp yanına koymak. Nick endişeyle kaşlarını çatıyor.

Bunun yerine, eylemlerimin benim adıma konuşmasına izin verdim. Ona ulaşmak için sadece birkaç hızlı adım attım ve çenesini avuçlayıp eğildiğimde, Nick hemen çenesini kaldırdı ve benimle yarı yolda buluştu. Hiç tereddüt etmeden bana kapılarını açtı. Hiç soru sormadan. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, sanki içimdeki bir baraj yıkılmış gibi oldu. Duygularımın nasıl kabardığını kelimelerle ifade edemiyorum bile.

Onu öpmeyeli uzun zaman olmuştu ve neyi özlediğimi hatırladım, bu kadar uzun süre dayanabilmem bir mucizeydi.

Nick gömleğimin önünü tutuyor ve ben yüzünü incelemek için geri çekildiğimde, "Seni özledim" diyor.

"Gideli birkaç gün bile olmadı." "Demek istediğim o değil, sen de biliyorsun."

Gözlerimi kapatıp alnımı alnına yasladım. "Biliyorum."

Özür dilerim. Neredeyse bizden vazgeçtiğim için çok özür dilerim.

"Eşyalarını toplu," diyorum aniden.

Nick güler. "Ne, beni kovuyor musun?" "Hayır, bu gece benim evimde kalacaksın."

Nick bana bakar. "Ne...? Caleb, bu pazar maçımız var."

"Ne olmuş? Bugün cuma, yarın döneceğiz. Kıpırda."

Yüzü aydınlanır, gülümsemesi genişler ve kalbim sıkışır. Nick sorar, "Oynayacak mısın?"

Gülümsemeden edemiyorum. Bu adam, beni eritip bitiriyor. "Oynuyorum çünkü altın çocuk kendi işine bakamadı ve küçük kız kardeşime bakacak birini buldu."

Gülüyor. Yine de kalkmıyor. Yatağının altında tuttuğu çantayı kendim alıyorum, fermuarını açıyorum ve Nick bacağını çimdiklediğimde nihayet hareket ediyor. Bir gecelik kalmak için kıyafetlerini alırken tereddütle hareket ediyor ve ben onu yatağının kenarından izliyorum.

Boynumu ovuşturuyorum. "Teşekkürler. Babana borcumu ödeyeceğim, söz veriyorum." "Gerek yok."

"Ama ödeyeceğim. Ve mümkün olan en kısa sürede ödemeleri devralacağım." Bir süre durakladıktan sonra, alçak sesle ekliyorum, "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Önemli değil. Babamın şirketi birçok hayır kurumu işletiyor ve bu tür şeylere sık sık sponsor oluyorlar."

"Evet, ama... sen babandan nadiren bir şey istersin."

Nick arkasını dönüp dolabına bakar. Acaba yine kendini kapatacak mı diye merak ediyorum, çünkü ilişkimiz çok iyi gidiyor ve bu çok kötü olur.

Sonra çok yumuşak bir sesle mırıldanır, "Senin için her şeyi yaparım."

Boğazıma bir düğüm yerleşir ve ben orada oturup şaşkın bir sessizlik içinde hiçbir şey söylemem.

Yere çöküp çantasını kendine yaklaştırır. Nick'in yanakları kızarmış ve ellerini titretircesine çantasını toplar, ben onu izlesem de bana bakmayı reddeder. Sertçe.

Eğer istersem, babasına profesyonel olmaktan bahseder mi?

Hayır... Bu konuyu açmamalıyım.

Nick çantasını kapatır. "Uh. Sanırım hepsi bu kadar." "Tamam, gidelim."

Hala tüm bu olanlara şaşkın görünüyor, ama tipik Nick tarzında, şikayet etmiyor, sadece pes ediyor. Ama çıkmadan önce

, gömleğinin önünden onu yumrukluyorum. Gözleri büyür ve ben ona sırtarak onu kendime çekip tekrar öpüyorum.

Ondan uzaklaşıp çenesinden tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Son zamanlarda sana kötü davrandığım için özür dilerim."

"Öyle değildin."

"Gerçekten, gerçekten öyleydim."

Gülümsüyor. "Tamam, ama bu yeni bir şey değil. Ayrıca, görünüşe göre, ben pislikleri seviyorum."

Sırtarak, ona hafifçe vuruyorum. "Görünüşe göre. Cidden ama Nick. Özür dilerim. Babanla konuşmayı reddetmeni anlayamadım ve hala da anlayamıyorum, ama... bu benim kararım değildi ve yanıldım."

Boğazı titrer ve başını sallar, yine başka yere bakmak üzere olduğunu anlarım, bu yüzden çenesini daha sıkı tutarım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır. Yüzünde bir kez daha tereddüt belirir ve ben kendimi tutamam. Onu düşüncelerini söylemesi için teşvik etmem gerekir. *Yine*.

"Aklında ne var, Nicky?"

Dudaklarını ısırır. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama sanki söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum... Seni geri kazanmak için babamdan yardım istemedim. Benden bıktıysan, kendini mecbur hissetmene gerek yok..."

"Senden bıktım mı?" Şaşkın bir kahkaha kaçıyor ağzımdan.

"Evet. Öyle oluyordu, değil mi? Tek söylediğim, eğer bunu bitirmek istiyorsan" —elini ikimizin arasında salladı—"sorun değil. Hiçbir şey değişmez, Penny'nin bakacak biri olur ve ben sana kızmam."

"Bebeğim," diyorum ve o derin bir nefes alıyor. "Sen kapalı birisin, kendini savunamıyorsun ve beni çok sinirlendiren bu tuhaf mükemmel imajı sergiliyorsun."

"Lütfen devam et," diyor kuru bir gülümsemeyle.

"Ama seni seviyorum. Çok seviyorum. Çok çalışmanı, çok eğlenmeni ve gerçekten mutlu olduğunda ne kadar aptalca davrandığını seviyorum." Bir ara veriyorum. "Ve beni çok güzel sikmeni seviyorum."

O inler. "Caleb!"

Kendimi tutamıyorum, onu tekrar öpüyorum. O çok baş döndürücü ve ben onun içinde boğulmak istiyorum. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve Nick parmaklarını saçlarıma arasına geçirip beni kendine çektiğinde, içimden başka bir duygu dalgası daha yükseliyor. Cidden, benim neyim var böyle?

Ama ben akıllı biriyim. Biraz daha düşündüğümde, bu duyguya bir isim verebiliyorum.

Ona aşık oluyorum, tam hız ve tereddüt etmeden.

Nick

Caleb evine doğru yol alırken, terli ellerimi kot pantolonuma siliyorum. Neden annesiyle tanışmaktan bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyorum. Caleb onun harika bir insan olduğunu söylüyor ve eminim öyledir, ama yine de iyi bir izlenim bırakma konusunda çok güçlü bir istek duyuyorum.

"Rahat ol," diyor Caleb, elimi çekerek. Cildimin ne kadar soğuk olduğunu söylemiyor ve iki katlı rahat evine giriyoruz. Koridordan bazı sürtünme sesleri geliyor, ama onun dışında sessizlik hakim.

Caleb çantamı benden alır ve merdivenlerin dibine bırakır, sonra elimi tutar ve beni koridordan aşağı çeker. Annesi tabakları kaldırdığı mutfığa varırız ve bizi görür görmez neşelenir, tezgahın etrafında dönerek bize kocaman bir gülümseme atar.

Annesi ondan bir baş daha kısa ve aynı gözlere sahip, ancak saçları simsiyah. Acaba açık saç rengini babasından mı almış?

"Merhaba hanımefendi." Caleb hala elimi tutuyor, ben bunu unutmuşum ve bu beni utandırıyor. Elimini onun elinden çekip annesine uzatıyorum.

"Bana Naomi de." Bana sıcak bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve bir adım atarak aniden beni sıkıca kucaklıyor.

"Evet, o sarılmayı seven biridir," diyor Caleb kuru bir şekilde.

"Sus." Annesi ona bir tokat atar ve uzaklaşır. Naomi beni kollarımdan tutarak, "Penny için yaptıkların için teşekkür ederim," der.

"Önemli değil."

Caleb gülerek, "Bu onun en sevdiği kelime," diyor.

Naomi ona tekrar vurur ve gözlerini devirir. "Kes şunu. Akşam yemeğini yedin mi Nick?"

"Evet, dönüş yolunda hamburger aldık," diyorum.

"İkinizin bu kadar geç kalmasına şaşmamalı." Caleb, omzunun üzerinden bana sinsi bir gülümseme atar. Bu kadar geç kalmamızın sebebi, arabasına varmadan önce... *dikkatimizin dağılmasıydı*. Annesi, farkında olmadan konuşmaya devam eder. "Penny uyanık kalmaya çalıştı ama çok yorgun düştü, ben de onu uyumaya ikna ettim. Gel Nick. Dolaptan sana fazladan battaniye getireyim."

Caleb'in annesi kolumu tutarak beni yanına alır. Koridordan geçerken sohbet eder ve oturma odasına göz atarım. Noel ağacı hâlâ durmaktadır ve halının üzerinde kitaplar dağılmıştır. Babamın çoğunlukla boş alan ve sert köşelerden oluşan penthouse dairesine hiç benzememektedir. Naomi bana Penny'nin yeni hemşiresi Charlotte'tan bahsediyor. Hafta içi günlerinde o bakacak, hafta sonları ise başka biri gelecekmiş. Ben bunu bilmiyordum.

Babam gerçekten elinden geleni yapmış ve

her şeyi halletmiş.

Dolaptan bir battaniye alıp bana uzattı ve bakışlarım, yüzünde hafif bir gülümsemeyle arkamızdan gelen Caleb'e kaydı.

"Sabahları krep mi, waffle mı tercih edersin? Ya da başka bir şey mi?"

Naomi, beni hazırlıksız yakalayarak soruyor.

"Oh. Uh... ikisi de olur."

"Bana söyle, ben de hemen markete gidip istediğini alayım."

"Anne, bu kadar zahmete girme," diye araya girer Caleb, annesinin yanakları kızarır ve kıkırdar.

"Aşırı mı davranıyorum?" diye sorar. "Caleb ilk kez erkek arkadaşını eve getirdi ve nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Anne!" diye itiraz eder Caleb ve ona kızgın bir bakış atarken gülümsemesi kaybolur. Beni erkek arkadaşı olarak adlandırdığı için mi?

"Sizi daha fazla alıkoymayayım," der ve bizi merdivenlere doğru yönlendirir. "Caleb, Nick'e odanı göster."

Caleb anlaşılabilir bir şekilde mırıldanır, sonra annesinin yanağına bir öpücük kondurur ve iyi geceler diler. Çantamı alıp onu merdivenlerden yukarı takip ederim, omuzlarının ne kadar gergin olduğunu ve elini saçlarında gezdirdiğini fark ederim.

Odası bizim yatahanemizden çok da büyük değil ve yatağı da bizimkiler kadar küçük. Elimi yüzüme sürerek, daha önce beni nasıl kızdırdığını hatırlıyorum. Beni uyurken dövmemem için tek yolun beynimi patlatmak olduğunu söylemişti. Sonra dizlerinin üzerine çöküp bana oral seks yapmıştı.

Dikkat çekmek istemediğimden, özellikle Caleb'in alışılmadık bir şekilde sessiz olduğu için, pantolonumu dikkatlice düzeltiyorum. Bana zoraki bir gülümseme atıyor ve gömleğini çıkarıyor, bir saat önce onu çıplak görmüş olsam da, sikim hala dik duruyor.

Tanrım. Görünüşe göre, ona gelince doymak bilmiyorum.

Caleb temiz bir gömlek giyer ve ben de onun muhteşem karın kaslarını ve piercingli meme uçlarını göremeyeceğim için somurtmaya başlarım. Ben de kıyafetlerimi değiştirirken hala somurtuyorum ve Caleb, ihtiyacım olursa banyonun koridorun sonundaki kapıda olduğunu söyler. Dışlerimi fırçalamaya gideceğimi söylediğimde, birlikte gitmemiz gerektiğini söyler ve sonunda tek aynayı paylaşıyoruz. Bu çok... evcil bir durum. Hala bunun, aylardır aynı odayı paylaştığım adamla aynı kişi olduğuna inanamıyorum, ama aynı zamanda başlangıçta çok çatıştığım

Nasıl bu noktaya geldik?

Onun çok küçük yatağına yerleşiyoruz ve loş odada ona gülümsüyorum. Penceresinin hemen dışındaki bir sokak lambasından gelen ışık yüzünü görmemi sağlıyor, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve gözlerinin kırışmasını izliyorum.

"Caleb?" diye fısıldıyorum. "Az önce annen beni senin erkek arkadaşın olarak tanıttığında rahatsız oldun mu? Bundan pek memnun görünmüyordun."

Kafasını sallıyor. "Sadece hazırlıksız yakalandım çünkü bu konuyu hiç konuşmamıştık."

"Oh. Aslında ben sandım ki..." Dudaklarımı sıkıştırıyorum, çok aptalca bir şey söylemek üzere olduğumu fark ediyorum.

Caleb kulağımı çimdikledi. "Neyi düşündün?"

Sessiz kaldığımda, bana sert bir bakış atar ve kolumu çimdikler.

"Ah!" Kaşlarımı çattım, Caleb kıkırdadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Çenemi tuttu ve dilini dudaklarımin arasına soktu, ben de ona açıldım. Bunu ne kadar sık yaparsak yapalım, kalbim hala ilk seferki gibi çarpıyor.

Sırıtarak, Caleb eşofmanımın üzerinden beni okşadı ve ben şaşkınlıkla *ciyakladım*. "Burada bunu yapamayız," diye şikayet ettim.

"Hiçbir şey yapmıyoruz." Beni tembelce okşadı, penisimin başını olabildiğince yavaş ve acı verici bir şekilde parmağıyla okşadı.

Elinde sallanıyorum, daha ileri gitmeye niyeti olmadığı için sinirleniyorum. Düşüncelerim hoş bir uğultuya dönüşünce, Caleb bırakır ve ben ona kızgın bir bakış atarım. O sırtarak, "Ne sandın?" der.

Bu adam adil oynamıyor.

"Birlikte olduğumuzu sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Başlangıçta bunun geçici bir ilişki olduğunu söylemiştik, ama bir süredir öyle hissetmiyorum. Geriye dönüp bakınca, aynı fikirde olup olmadığımızı görmek için bunu çok daha önce söylemeliydim."

Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı. "Oh, bekle. Biz çıkıyor muyuz?"

"Yılbaşını benimle geçirdin." Gergin bir şekilde, onun eşofmanının bel kısmıyla oynuyorum. "Ve bu ilişkiye başladığımızda, sana paylaşmadığımı söylemiştim... Başka biriyle birlikte olmadın, değil mi?"

Caleb kötücül bir şekilde sırttı. "Öyle olsaydım?"

"Caleb," diye uyarıyorum, kalçasını tutarak. Ne kadar sahiplenici olabileceğimi biliyor. "Hayır. Tabii ki yok. Sana bunu yapmazdım. Onların güvenliğinden endişe ederdim

... ve şaka bir yana, senin kıskançlığını bilirim... ve sen yeni bir ilişkiden çıktın, o kadın..."

Sesi kesilir, ama ben anlıyorum. İkimiz de anlıyoruz. Jessie'nin bana ne yaptığını biliyor.

"Evet, yani..." Ona bakarak, neden anlamadığını merak ediyorum. "Sanırım bir süredir çıkıyoruz. Buna sıradan ama özel bir ilişki demek başından beri aptalcaydı."

"Oh, lanet olsun." Geniş bir gülümsemeyle gözleri parlıyor. "Kahretsin, haklısın.

Biz sevgiliyiz."

"Sorun yok mu?"

"Tabii ki sorun yok, aptal." Caleb gülüyor ve saçımı tutup beni kendine çekiyor. Dudaklarımı emiyor ve bir kez daha eşofmanımın içinden sikimi kavırıyor, ben de küfredip eline doğru itiyorum.

"Kes şunu," diyorum. "Kız kardeşin yan odada uyuyor."

Ve birdenbire bırakır ve somurtur. "Bu, şimdiye kadarki en büyük heyecan katili."

Dudaklarına gülüyorum. "Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Bütün zaman bizim."

"Evet, çünkü biz çıkıyoruz. Biz gerçek bir çiftiz." O, her zamanki gibi patronluk taslayarak başımı okşadı. "Neye bulaştığının farkında değilsin, bebeğim. Bekle ve gör. Ben gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşın olacağım."

Gülümseyerek ona başımı sallıyorum. Kendini beğenmişliğine rağmen, haklı olduğunu biliyorum.

Odanın sessizliği yatıştırıcı ve Caleb tırnaklarını hafifçe kafamın derisine sürüyor. Bu, gözlerimi kapatmama neden oluyor. O beni yurttan yalnız bıraktığından beri gerçekten iyi bir gece uykusu çekemedim. Kendi sesim uzak geliyor, "Bu arada, annen gerçekten çok sevimli."

"Biliyorum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "O harika bir kadın. Berbat babamız bizi terk ettikten sonra iki çocuğu tek başına büyüttü."

Caleb'in daha önce babasından bahsettiğini hatırlamıyorum. Hassas bir konu olabileceği için hiç kurcalamak istemedim, ama merakım uyandı ve ona göz kırptım. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum, konuşması zor olanları bile.

"Baban seni ne zaman terk etti?" diye fısıldadım.

"Penny beş yaşındaydı galiba. Sürekli hastaneye girip çıkıyordu ve onun teşhisini alırken, sağlık masraflarımız da artıyordu. Babamın işi yoktu ve ev işlerinde de yardım etmiyordu, sorumluluk almak yerine, o pislik bizi terk etti. Sanırım dayanamadı."

"O zamandan beri onu görmedin mi?"

"Hayır. Bizimle tekrar iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum ve umurumda da değil." Yüzündeki ifade, nasıl hissettiğini ele vermiyor, ama parmakları bir anlığına saçlarımda titriyor. "Ama böylesi daha iyi. İşe yaramaz biriydi ve annemi çok ağlatırdı. O gittiğinde hiçbir şey değişmedi, sadece onunla uğraşmak zorunda kalmadık."

"Ama sen sorumluluk aldın." Gözlerine bakıyorum. "Ailenin sana sahip olduğu için çok şanslı."

Alaycı bir şekilde güldü. "Hadi ama."

"Doğru. Geçen yılın şampiyonu olmana rağmen, onlara yakın olmak için Camrose'a transfer oldun. Zaten yoğun bir programın olmasına rağmen çalışıyorsun, böylece onlara elinden geldiğince yardım edebiliyorsun. Sen inanılmazsın."

Caleb bana eğik bir gülümseme attı ama hiçbir şey söylemedi. Bana inandığından bile emin değilim.

Ama bu gerçekten doğru. Zorlu bir çocukluk geçirdiği için sert bir görünüşü var, ama aynı zamanda inanılmaz derecede düşünceli ve tatlı biri. Beni de dahil olmak üzere çevresindeki herkese iyi bakıyor ve ben bunu asla hafife almamalıydım.

"Ben inanılmaz biri değilim. Aslında ben bir pisliğim,"

diyor bana. Alt dudağımı ısırıyorum. "Sen mi? Hayır."

Caleb kıkırdar ve burnumuz birbirine değene kadar eğilir. "Bir sır öğrenmek ister misin? Kolayca kıskançlık yaparım. Mükemmel bir hayatı olan birini gördüğümde sinirlenirim... Bunun mantıksız olduğunu biliyorum, ama elimde değil. Bu yüzden insanları kızdırmayı seviyorum. Onları sinirlendirdiğimde çok daha az mükemmel görünüyorlar."

"Caleb," diyorum, kendimi tutamayıp gülüyorum. "Bu yüzden mi... bu yüzden mi o zaman birbirimize karşı oynadığımızda beni nakavt etmekle tehdit ettin?"

"Hayır, bebeğim. O zaman gerçekten kendimi kaybettim. Gerideydik ve ben mücadele ediyor, elimden geleni yapıyordum, ama sen ter bile dökmüyordun. Sonra sanki bizi yenmiyormuşsun gibi bana gülümsemeye devam ettin."

"Seni kızdırmaya çalışmıyordum."

"Evet, şimdi biliyorum."

Bu beni güldürdü ve Caleb bana bir öpücük verdi, ben daha derinleştirmek istediğimde çekildi.

"Çocukluğun nasıldı, Nicky?" diye sorar. "Bana annenin yemeklerinden bahsetmiştin. Başka? Her şeyi bilmek istiyorum."

Bir an tereddüt ettim. Ona açılmak istesem de, bu zordu ama yine de, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorsam, ona da aynısını borçluydum.

"Annemle büyüdüm," diyorum. O bunu zaten bildiği için başını sallıyor. "O harikaydı... senin annen gibi. Bize tam uygun bir apartman dairesinde yaşıyorduk ve teyzeleri sık sık bize gelirdi."

"Hâlâ annenin ailesini görüyor musun?"

"Evet, bazen. Watertown'da yaşıyorlar ve bazen oraya gidiyorum. Seninle tanışmak isterler."

"Öyle mi?" Gülümsüyor. "Beni erkek arkadaşın olarak mı tanıtacaksın?"

"Evet," tereddüt etmeden söylüyorum, hoş bir sürprizle gözlerinin büyüdüğünü fark ediyorum. "Ama... evet. Çoğunlukla sadece ben ve annem vardık."

Sesimde bir şey olmalı ki Caleb'in gözleri yumuşadı. "Bunu konuşmak zorunda değiliz. Yani, bilmek istiyorum ama... konuşmak zorunda değiliz."

"Sana söylemek istiyorum, endişelenme." Gülümsayarak, karanlıkta elini tutuyorum. "Babamın neden bizimle yaşamadığını gerçekten anlamıyordum, ama doğum günleri ve mezuniyetler gibi önemli olaylarda hep yanımızdaydı. Bazen Dianne'i de getirirdi, ama o... bana karşı asla soğuk davranmazdı"

ama her zaman çok mesafeli ve sessizdi. Sanırım birinci sınıftaydım, anneme ailemizin diğer ailelerden neden farklı olduğunu sormuştum."

"Ve... sana her şeyi anlattı mı?"

"Evet. O ve babamın birlikte olmadıklarını, bir gece tanışıp bir hata yaptıklarını söyledi." Son kelimedede sesim kısıldı ve Caleb kaşlarını çattı, ama sessiz kaldı. Annemin aynı kelimeyi kullandığında yüzünü buruşturduğunu hatırlıyorum, ama o zamanlar yedi yaşındaydım ve yıllar sonra tam olarak anlayana kadar bunu önemsememiştım. "Dianne babamın karısıydı, annem değil, dedi bana. Annem çok hastalanıp vefat ettiğinde, babam beni yanına aldı ve utançtan Dianne ile konuşamadığımı hatırlıyorum. Sanki, onun etrafta olduğunu bilsem, kelimenin tam anlamıyla bir köşeye saklanırdım."

"Nicky..."

"Bir keresinde beni saklanırken yakaladı ve sanki bunu yaptığımı hiç fark etmemiş gibi net bir ifadeyle bana baktı. O andan itibaren bana karşı daha az mesafeli davranmaya başladı ve elinden geldiğince bana ulaşmaya çalıştı. Yine de ilişkimiz her zaman garipti."

"Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin suçun değil."

"Biliyorum, ama beyin aldatıcı bir şey. Neyse, bu..." Omuzlarımı silkiyorum. "Bu yüzden ben böyleyim."

Caleb kalçamı kavrar — elini ne zaman oraya koyduğunu bile hatırlamıyorum. Alnını alnıma dayayarak yavaşça başını sallar ve mırıldanır, "Tamam. Tamam, bebeğim."

"Üzgünüm. NHL hakkında babamla konuşmak istemediğimi anlamadığımı biliyorum, ama..."

Beni bir öpücükle susturur. "Sorun değil," der. "Bir daha bu konuyu açmayacağım."

Bu beni gülümsetir. "Teşekkür ederim."

"Ama bil ki, utanacak hiçbir şeyin yok. Hiçbir şey. O kadar kusursuzsun ki, bu bir suç olmalı. İzin verirsen, tüm dünyaya senin benim erkek arkadaşım olduğunu haykırırım." Caleb kıkırdar. "Aslında, yapabilir miyim? Bir sonraki antrenmanımızda, tüm takımın dikkatini çekip onlara birlikte olduğumuzu söyleyebilir miyim?"

Yanaklarım kızarır, inlerim ve yüzümü boynuna gömerim. "Caleb," diye sızlanırım ve o dudaklarını saçlarıma bastırır. "İnsanlara söylemene aldırmiyorum, ama böyle duyurmak mı? Bu şekilde ilgi odağı olmak nasıl bir his olur bilmiyorum."

"Tamam, o zaman istediğim zaman elini tutup seni öpeceğim, onlar da kendileri anlarlar."

Glmemi zorlukla bastırırım. "Bu olur."

Zihnim her zaman çok gürültülü olmuştur ama Caleb'le böyle konuştup kollarında erirken, dştncelerim biraz yatıştır. Buna alışabilirim.

Caleb

Kahvaltı... bir şey. Annem, ona yapmamasını söylememe rağmen elinden geleni yapıyor. Hepimiz uyurken dışarı çıkmış olmalı, çünkü birdenbire önümüze meyve kaseleri, krepler ve meyve suları kondu. Penny iştahı olmasa da heyecanlı, ama Nick'e bakınca yüzünü buruşturuyor. "Kibar ol," diyorum ona. Neden Nick'i sevmiyormuş gibi davranıyor, bilmiyorum... Onu sevdiğini biliyorum, çünkü aksi halde beni Yeni Yıl'da eve göndermezdi. Ayrıca, yeni hemşiresinin Nick sayesinde olduğunu öğrendiğinde, Penny bana sarılıp ona teşekkür etmemi söylemişti.

Ama şimdi sanki bu hiç olmamış gibi davranıyor.

Penny'ye gülümserim. "Nick'e teşekkür etmek istemiştin, değil mi?"

Penny kızarır. "Hayır! Yani... şey." Alt dudağı titreyerek Nick'e bakar ve yutar. "Teşekkür ederim. Hemşire için. Ve aptal kardeşimi mutlu ettiğin için, çünkü oyunlarını kaçırmak istemediğini biliyorum."

"Hey!"

Nick, nasıl cevap vereceğini bilemediği için, ağzına bir kaşık dolusu meyve tıktırdı.

Annemin hazırladığı ziyafetin hemen ardından, Nick ve ben kampüse geri dönüyoruz. Ayrılalı sadece birkaç gün olmuş olsa da, geri dönmekten bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım buraya alıştım. Takımın bu yılki konferans şampiyonasına kadar gitme şansı olması da bunda büyük rol oynuyor.

Yol boyunca Nick yolcu koltuğunda huzursuzca oturur. Sürekli gömleğini çekiştirir ve saçlarını okşar. Üçüncü kez ağzıma bakarken yakaladığımda, dün geceki alaylarımdan hala etkilenmiş olduğunu anlarım.

Onu suçlayamam. Ben de heyecanlıyım ve odamıza vardığımız anda, onun her santimini tadıyorum.

Odamıza girer girmez çantalarımızı yere bırakıyoruz ve kapı kapanmadan önce ona atlıyorum. Saçlarını tutuyorum ve ağzımı açarak onu öpüyorum, o da bana karşı inliyor. Nick kapıyı kapatmak için ikimizi geri çekiyor, ama dışarıdan biri ona seslenmeden önce.

"Hey! Nick!" Bir el kapıya vurur ve ikimiz de birbirimizden ayrılırız. Ben kaşlarımı çatıp pantolonumu düzeltir, ereksiyonumu gizlerim, Nick de kızarır ve aynısını yapar. Rhys içeri girer ve onunla kavga etmemek için tüm irademi kullanırım.

Rhys kaşlarını kaldırarak ikimizi birbirine bakar.

"Ne oluyor? İkiniz de suçlu görünüyorsunuz. Kavga mı ettiniz?" diye sorar. "Bir süre ortalarda olmayacağını sanıyordum, Jennings?"

"Defol git," diye
terslerim. "Çok
hoş."

Rhys'in gerçekten gitmesini çok istiyorum, ama sanırım gitmeye niyeti yok. Nick'in masa sandalyesine oturur ve Nick'le umurumda olmayan bir şey hakkında konuşur, ben de onların konuşmasını duymazdan gelirim.

Yatağıma uzanıp telefonumu çıkarırım. Maddox'tan nerede olduğumu soran bir mesaj gelmiştir ve ona Nick sayesinde kampüse geri döndüğümü söylerim. Ve ona. Çünkü Nick'e adresimi ve Penny'nin bilgilerini verenin o olduğunu biliyorum.

Rhys birkaç dakika daha gitmeyince, Nick'e bakıyorum, o da utangaç bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor. Kafasının arkasını kaşıyor ve omuz silkiyor.

Belki de işi kendi ellerime almalı ve ona, erkek arkadaşıyla sevişmek istediğim için gitmesini açıkça söylemeliyim? Ama Nick sinirden damarları patlayabilir. Sonunda onların konuşmasını dinliyorum ve görünüşe göre Rhys, Nick'i Schultz ve kendisiyle bowling oynamaya davet ediyor.

Aptal.

Rhys ayağa kalkar ve Nick'e de aynısını yapması için işaret eder. "Hadi, Schultz'un neşelenmesi lazım."

Nick bana dönüyor. "Gelmek ister misin?" "Gözümü bıçaklamayı tercih ederim." "Caleb," diyor Nick gülerek.

"Maddox'la planlarım var," diye yalan söylüyorum ve Nick'in beni anladığını biliyorum çünkü aslında planım Nick'i içime almaktı.

"O zaman onu da davet et," diye araya girer Rhys.

"Ah? Benimle vakit geçirmek mi istiyorsun, Kaptan?"

Omuz silkiyor ve Nick'e attığı bakışı kaçırmıyorum. "Tabii. Anlaşmaya çalışabiliriz, değil mi?"

Siktir. Rhys daha olgun davranıp benimle iyi geçinmeye çalışacaksa, ben de aynısını yapmalıyım, ne de olsa Nick'e en iyi erkek arkadaş olacağımı söyledim. En iyi arkadaşıyla iyi geçinmeye çalışmak bunun bir gereği olmalı.

"Tamam, Maddox'a yolda onu alacağımızı söylerim." Maddox'un artık başka seçeneği yok. Ben bu durumdan kurtulmak istiyorsam, o da gelmek zorunda.

Aşağıda Schultz ile buluşuyoruz. Her zamanki enerjik ve sinir bozucu hali yok; gözlerini örten bir beyzbol şapkası takmış ve omuzları çökmüş durumda. Rhys'e göre, derslerinden birinde sorun yaşıyor ve bursu tehlikeye girmiş.

Rhys arabasına doğru yol alıyor ve Schultz onun yanındaki yolcu koltuğuna oturuyor, Nick ve ben de arka koltuğa oturuyoruz.

"Özel öğretmen buldun mu?" diye soruyor Nick Schultz'a. "Sana yardım edebilirim."

Schultz başını sallıyor. "Hayır Nick, notların harika ama sen berbat bir özel öğretmensin. Geçen yıl denemiştik, hatırladın mı? Hiçbir şey kalmadı... *Hey!*"

"Benim hatam," derim, yanlışlıkla koltuğunun arkasına tekme attığımı taklit ederek. Araba, Maddox'un yurdunun bulunduğu sokağa doğru dönüyor.

Schultz pencereden dışarı bakar. "Bowling salonuna giden yol bu değil."

"Kısa bir sapma." Rhys'in sesinde mizah vardır. "Maddox geliyor." Bu, Schultz'u hemen neşelendirir. "Cidden mi?"

Dur. *Kahretsin.* Aşk hayatımın engellenmesi beni o kadar sinirlendirdi ki, Schultz'u Maddox'la asla tanıştırmamak gibi görevimi tamamen unuttum.

Ruh halim bir anda bozulur. Dinle, Schultz'u seviyorum, gerçekten... ama Maddox'a olan aşkını desteklemememin sebebi, kanıtların da gösterdiği gibi, onun bir dizi geçici ilişkisi olan bir playboy olması.

Bu onun için iyi bir şey.

Normalde umursamazdım ve karışmamam gerektiğini biliyorum, ama bu *Maddox*. Onunla ilgili konularda hiç mantıklı davranmadım.

Yanlış anlamayın. Tamamen pislik değilim. Aslında geçen gün Maddox'a, çok varsayımsal olarak, takım arkadaşlarımdan biri ona ilgi duyarsa bilmek ister miydi diye sordum. Çalıştığı kağıda o kadar dalmış mıydı ki soruyu algılayamadı bilmiyorum, ama dalgın dalgın başını salladı ve konu kapandı.

Schultz, "Bu dönem istatistik dersimde asistanım. Sence beni dersten tanır mı, yoksa ikinizle karşılaştığımda mı tanır?" diyor.

"Hayır. Ona asılma, Schultz. Onun ilgisini çekeceğini sanmıyorum." "Göreceğiz bakalım."

Ona bir hareket yapmaya çalışıyorum ama Nick, ben yapamadan hemen beni geri çekiyor.

Maddox yurt odasının önünde bekliyor, kapıyı açıp ona gelmesini işaret ediyorum. Yanıma oturuyor, beni Nick ile kendi arasına sıkıştırıyor.

Arabayı işaret ettim. "Nick'i zaten tanıyorsun, bu da Morgan... ve... Eyvah. Bu da Schultz."

"Bunlar gerçek isimleriniz mi, yoksa sporcu isimleriniz mi?" diye sorar Maddox ve ben hırıltılı bir ses çıkarırım.

Schultz koltuğunda dönüyor. "Ona Rhys diyebilirsin, ben de Ki..."

"Harika, teşekkürler." Onu kesip omzuna dokunarak tekrar öne bakmasını sağlıyorum. Schultz, Maddox bana kaşlarını kaldırırken, dikiz aynasından bana öfkeyle bakıyor.

Nick parmaklarını belimin alt kısmına yayar. "Kızgın bakmayı bırak. Schultz'u seviyorsun, değil mi?"

Hatta daha da sert bakıyorum. "Şu anda onu sevmiyorum."

"Maddox'la flört ettiği için mi? Bunun nesi yanlış?" "Ona uygun biri değil."

"Onunla flört ediyor Caleb, evlenme teklif etmiyor. O iyi bir adam."

"Ama Madd için yeterince iyi değil."

Arabadan indiğimizden beri Maddox'u rahat bırakmayan Schultz'a bakmaya devam ediyorum. Onlar tezgâhta bizim için oyun rezervasyonu yapıyorlar, biz ise

boş bir kulvarın yanına oturuyoruz. Etrafımızı sohbetler ve yuvarlanan topların sesi sarıyor ve birkaç kulvar ileride biri strike yapınca tezahürat ediyor.

Schultz'un ruh hali, en iyi arkadaşım ortaya çıkar çıkmaz kasvetli halinden... her neyse, bu hale dönüştü ve bu benim sınırlarımı bozuyor. Maddox'un kendini koruyabileceğini biliyorum, ama bu onun için aşırı koruyucu olmayacağım anlamına gelmez.

Bu, Rhys'in Nick'e karşı tutumu gibi bir şey.

Nick ve ben gruba yaklaşınca Schultz, "İkiye iki oynayalım," diyor. "Ben ve Maddox, Rhys ve Nick'e karşı."

Kaşlarımı çatıyorum. Kesinlikle benimle dalga geçiyor. "Ben neyim, süs mü?" Nick'e destek için bakıyorum, ama o sadece gülümsemesini bastırıyor.

Sonunda iki kulvarda oynamaya karar verdik ve takım arkadaşlarım Maddox'un bowlingde ne kadar iyi olduğuna şaşırılmış görünüyorlar. Ama bu benim için sürpriz değil. En iyi arkadaşım rekabetçilikle dolu. Bu, bizim bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri.

Nick, Schultz'a sert bakışlar atmamam için dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ve Rhys ise tüm bu olanlardan sadece eğleniyor gibi görünüyor.

Maddox, Schultz'un flörtünden tamamen habersiz görünüyor. Ya da hiç umursamıyor. Onu tanıdığım kadarıyla, ikisinden biri olabilir.

"Sen saldırgan bir köpek gibisin," diyor Rhys, oyunlar arasında Maddox'un herkesi ezip geçtiği sırada. Onun puanı hepimizin puanını gölgede bıraktı ve Rhys ile ben, diğerleri içeceklerini alırken koltuklarda bekliyoruz.

Rhys'e kaşlarımı çatıyorum. "Sanki sen daha iyisin de."

Ellerini kaldırır. "Hey, ben çok geri çekildim. Deplasman maçlarında oda atamalarında isimlerimizi kalıcı olarak değiştirdim, değil mi?"

"Vay canına, teşekkürler."

"Siz ikiniz dalga geçiyorken, diğerlerinin duşa girmesini de engelledim."

Bu itiraf başka herhangi birini utandırır, ama ben benim ve ona sadece kötücül bir gülümseme atıyorum. "Senin görüldüğünden daha akıllı olduğunu biliyordum, Kaptan. Ne zamandır bizim seviştiğimizi biliyordun?"

"Haftalar mı? İkiniz de bu konuda pek de ince davranmıyorsunuz." Çenemi kaldırıyorum. "Nick benim hakkımda konuşuyor mu?"

"Senin için somurtmadığı zamanlarda konuşuyor." "Ne diyor?"

"Sen tam bir baş belası."

"Tekrar dene. O asla böyle bir şey söylemez." Sırıtarak ekliyorum, "Ayrıca, o benim başımın belası. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

Bana bir an bakıyor, sonra anlıyor ve şaşkınlığı dehşete dönüşüyor. "Lanet olsun, Jennings. Bunu bilmeme gerek yok."

"Neyi bilmem?" Nick, bir tepsi soda ile yanımıza yaklaşır.

"Senin onu becerdiğini," der Rhys ve Nick irkilir, tepsiyi neredeyse düşürür.

Erkek arkadaşım ya buradan kaçmayı ya da parmaklarını boğazıma dolamayı düşünüyor gibi görünüyor. Umarım ikincisidir.

"Her neyse," diyorum. "Bu, bizim odamıza haber vermeden gelmeyi bırakman gerektiği anlamına geliyor. Az önce porno film izlemeye başlayacaktın, biliyor musun?"

"Caleb!" diye tısladı Nick.

Rhys titrer. "Tanrım. Tamam. Bir daha yapmayacağım."

"Neden böyle davranıyorsun?" Nick bana sert bir bakış atar.

Omuz silkiyorum. "Nicky, lütfen. Artık erkek arkadaş olduğumuz için değişeceğimi mi sandın?"

O gülerken başını sallar ve bunun ardındaki sevgiyi görebiliyorum. "Hayır."

"Bekleyin." Rhys gözlerini kocaman açarak ikimizin arasını işaret eder. "Sadece takılıyorsunuz sanıyordum. Gerçekten erkek arkadaş mısınız?"

"Evet," diye aynı anda cevap veriyoruz. Bu kadar uyumlu olmamıza şaşırarak Nick'e dönüp gülümsüyorum. Biz *mükemmeliz*.

Ne yazık ki iyi ruh halim kısa sürüyor, çünkü Maddox ve Schultz yanımıza gelir gelmez, Schultz'un Maddox'a bir bahis teklif ettiğini duyuyorum.

Kahretsin. Maddox'un her şeyi kabul etmesinin sırrını çözmüş. Garip bir şekilde rekabetçi olan en iyi arkadaşım hiçbir zaman bir meydan okumayı geri çevirmez.

"Hadi ama," diyor Schultz. "Ne? Korkuyor musun?"

Maddox kaşlarını çatıyor. "Az önce hepinizi yendim."

"O zaman kaybedecek bir şeyin yok. Bir sonraki turda ben kazanırsam, bana ders vereceksin.

Sen kazanırsan... ne istiyorsun?" "Hiçbir şey. Bu

bahis umurumda değil." "Çünkü kaybedeceğini biliyorsun, bebeğim."

Bu beni kızdırır. Nick'e öyle demesinden nefret ederim ve görünüşe göre, en iyi arkadaşıma da öyle demesinden de nefret ediyorum. Sinirlenerek, kalkıp araya girmek üzereyim ki Maddox yüksek sesle alaycı bir kahkaha atar.

Ve işte o anda, Schultz'un istediğini alacağını anladım.

"Peki," diyor Maddox. "Eğer kazanırsan, sana bir kez ders vereceğim. Eğer ben kazanırsam, bana sürekli bakmayı keseceksin."

"Beni gerçekten tanıdın mı?"

"Elbette. Bakışların dikkatimi dağıtıyor ve bunu kesmeni istiyorum." "Beni tanıdı!" Schultz yüzü ısıltı ısıltı bir şekilde bize döner.

"Sen... onun söylediği diğer her şeyi duydun, değil mi?" Rhys inanamadan sorar, Schultz onu görmezden gelir ve yumruğunu havaya kaldırır.

Nick

Caleb'in Maddox ve Schultz'a karışmamak için elinden geleni yaptığını görebiliyorum, ama Schultz bir vuruş yapıp Maddox'un önüne geçtiğinde Caleb inliyor ve yüzünü ellerine gömüyor. Onun bu koruyucu tarafı gerçekten çok sevimli ve yüzümdeki aptalca gülümsemeyi silemiyorum.

"Sakin ol." Onun bileğini sıkıyorum. "Kaybetsen bile, Maddox kendi başının çaresine bakabilir."

"Biliyorum."

"O zaman neden gerginsin?"

"Çünkü!"

Ona şüpheli bir bakış atarım. Caleb yanağını ısırır ve koltuğuna gömülür, puanlarımızı gösteren ekrana öfkeyle bakar.

"Kafamı toplamam lazım," diye mırıldanır Caleb. "Dikkatimi dağıt, Nicky." "Belki de kendi bahsimizi yapmalıyız," diye şaka yaparım.

Bu onun dikkatini çeker. "Öyle yapalım."

Skorlarımıza bakıyorum. Kazanmaya pek önem vermiyor gibi görünüyor, çünkü bu konuda fazla çaba sarf etmiyor. Maddox ve Schultz bizden çok önde, sonra Rhys, sonra Caleb ve ben geliyoruz.

Caleb elini enseme koyar ve eğilerek kulağıma fısıldar, "Kim kazanırsa bu gece üstte olacak."

Bir titreme geçiyor içimden ve pantolonumun içindeki sikim seğiriyor. Garip bir şekilde koltuğumda kıpırdanıp onu nazikçe itiyorum. "Etrafta insanlar varken beni heyecanlandırma

" diye şikayet ediyorum.

Caleb, tabii ki, umursamıyor. Bana kaşlarını oynatıyor. "Ee?" Ona boş boş bakıyorum.

Henüz benimle yatmadı. İstemediğimden değil, ama Caleb her zaman inisiyatifi eline aldı ve ben de ona bırakmaktan memnunum — tabii bu, bana hiçbir şey sormadığı anlamına da geliyor. Her zaman benimle ilgiliydi. Her zaman önce benimle ilgileniyor.

Caleb kolumu sıkarken gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Rahat ol, Nicky. Benimle sevişmek istemiyorsan, benim için sorun yok."

"Senin üstte olmana izin veririm. Bunu sana zaten söyledim." "Tamam, o zaman bahse girelim."

"Neden? Gerek yok. Ne istersen yapmana izin veririm."

Sözlerime inleyerek yüzünü ovuşturuyor, ama doğru. Tamamen yeni bir şey olduğu için beni tedirgin etse de, onu içimde istiyorum. Aptalca oyun umurumda bile değil.

"Jennings!" Rhys seslenir. "Sıra sende."

Caleb kalkar ve toplara doğru yürür. Bana tekrar sırtarak başını pinlere doğru eğerek alay eder ve ben gülmekten kendimi alamam. Muhtemelen onun bu tek taraflı meydan okuması tarafından kışkırtılan Caleb, kolayca bir strike yapar ve onun şimdiye kadar çaba göstermediğine dair teorim şimdi daha doğru geliyor.

O bitirdiğinde sıra bana gelir ve ben de bir top almak için ayağa kalkarım. O bana doğru yürür, kolumdan tutar ve beni kendine çeker.

"Görünüşe göre bu gece seninle birlikte olacağım," diye mırıldanır Caleb. "Bunun için bahse gerek olmadığını zaten söylemiştim."

"Seni çok mutlu edeceğim, bebeğim."

Elim titreyerek, neredeyse bowling topunu ayağıma düşürüyordum. Topu elimde sıkıca tutarak ona sert bir bakış attım, o da kıkırdayarak uzaklaştı.

Ve tamam, bahse gerek olmadığını söylesem bile... Ben de son derece rekabetçiyim ve sonunda ben de vuruyorum. Yüzüm aydınlanıyor ve arkama döndüğümde arkadaşlarım tezahürat yapıyor. Caleb gülüyor ve başını sallıyor, ben de ona sırtıyorum.

Oyun sona yaklaşırken, Maddox ve Schultz ilk sırada bitiriyor ve Schultz daha fazla puan alıyor. Sanki kendisi bile inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla bağırıyor ve Maddox ona kaşlarını çatıyor. Schultz bakmıyorken, Maddox'un kaşlarını çatması eğlenceli bir sırtışa dönüşüyor.

Caleb'e bakıyorum, en iyi arkadaşının kaybettiğini görüp görmediğini merak ediyorum, ama Caleb odaklanmış bir ifadeyle telefonuyla ilgileniyor.

"Jennings! Sıra sende," diyor Rhys sabırsızca. Sanırım artık oyundan sıkıldı.

"Bir saniye bekle," diyor Caleb. "Biraz meşgulüm." Kafasını kaldırmadan telefonunu kaydırıyor.

Maddox omzunun üzerinden bakıyor. "Neye bakıyorsun? Oh... kahretsin. Oh, lanet olsun!"

Herkes onlara döner. Maddox onu kollarından tutup sallar ve Caleb'in yüzünde, onda gördüğüm en geniş ve samimi gülümseme belirir.

"Başardın!" diye bağırır Maddox. "Nick, Buffalo okul biter bitmez onun için giriş seviyesi bir sözleşme hazırladığını söyledi!"

"O... ne?" Anlamam biraz zaman alır, ama anladığımda, başım dönmeye başlar. "Buffalo seninle iletişime geçti mi?"

Caleb sırtıyor. "McAvoy, hala üzerinde çalışmam gereken bazı şeyler olduğunu, ama doğrudan NHL'ye gideceğimi söylüyor. Benim için farm takımı yok."

"Tebrikler dostum!" Schultz bağırır ve yanında Rhys de gülümser.

Maçı unutup Caleb'e yaklaşıyorum ve o da seve seve bana sarılmama izin veriyor. Boynuma gülüyor ve gömleğimi tutuyor, ben de onun yanağına öpücük kondururken etrafta seyirciler olması umurunda değil.

"Oh. Ohh." Schultz gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bize işaret ediyor. Kafasında dişlilerin döndüğünü neredeyse görebiliyorum ve Caleb onun tepkisine kıkırdıyor. "Tamam. Kahretsin. Sormak istemedim ama evet, ikinizin birlikte olduğunu düşünmüştüm."

Rhys hırıltılı bir ses çıkarır.

"Çıkıyorlar." "Evet, ben de öyle dedim."

Caleb gözlerini devirerek kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Oyun," dedi, pinleri işaret ederek.

"Siktir et oyunu!" diyor Schultz ve sanırım hiçbirimiz ona karşı çıkamayız.

Caleb'in coşkusu öğleden sonra boyunca devam eder. Maddox'un Schultz'a yenilmesi ya da Maddox'un birkaç saat içinde ona karşı bir şekilde ısınmış olması artık umurunda bile değildir. Maddox'u yurda bırakırız ve

sonra bizimkine geri döndük ve Schultz tüm yol boyunca Caleb'e sorular yağdırdı.

"Bu, artık bizim için oynamayacağın anlamına mı geliyor?" diye sorar Schultz.

Arka koltukta Caleb elini elime koyar ve ben düşünmeden avucunun içinde daireler çizerim.

"Hayır, sözleşmeyi okul yılı bittikten sonra imzalayacağım. Son yılımı oynayarak bitireceğim." Caleb başını eğiyor. "Bu, bunu iyi değerlendirmemiz gerektiği anlamına geliyor, pislikler."

Caleb'in küstahlığından genellikle rahatsız olan Rhys, şaşırtıcı bir şekilde başını sallar. "Sezon sonrasına kalmalıyız."

"Frozen Four'a," diye düzeltir Caleb.

"Zor bir hedef, ama belki başarabiliriz."

Schultz yumruğunu torpido gözüne vurur ve bağırır, "İşte ruh bu!"

Yurda varırız ve Rhys arabasını park eder, Caleb beni neredeyse sürükleyerek dışarı çıkarır. Ben itiraz ederim ama o beni duymazdan gelir ve arkadaşlarıma alaycı bir selam verir. "Harika bir gündü, Beavis ve Butt-Head. Şimdi izin verin de kutlamaya gidelim."

"Biz davet edilmedik mi?" diye sorar Schultz.

Rhys yüzünü buruşturur. "Bence davet edilmek istemezsiniz."

Caleb onları görmezden gelir ve beni elinden sürükler. Boş asansöre vardığımızda, ona gülümserim ve elimi bırakıp, elimi ensesine kaydırıp sıkarım. Ben kafa derisinin tabanını ovarken o gözlerini kapatır.

"Bahsimizi kimin kazandığını hiç öğrenemedik," diye mırıldanır. "Sana söyledim, bana ne istersen yapabilirsin."

Asansör kapıları açılır ve şükürler olsun ki koridor boştur, çünkü Caleb beni yüzümden tutup başım dönene kadar öper. Birbirimize tutunarak koridora çıkarız ve kapımıza gitmek için birbirimizden ayrılırız.

O cebinden anahtarlarını çıkarırken ben sabırsızlıkla bekliyorum. Doğru anahtarı bulmak için iki deneme yapıyor ve içeri girer girmez beni duvara yapıştırıp alt dudağımı ısırtıyor.

"Caleb," diye inlerim. Bana doğru sallanır ve şehvetle görüşüm bulanıklaşır.

"Ciddi misin, Nicky? Seni becermeme izin verecek misin?"

"Evet." Sesimde sabırsızlık var, ama bunu çok uzun zamandır istiyordum. Soramadım çünkü ya bu konuda iyi değilsem, ya hoşuna gitmezse? Ama Caleb bugün bu konuyu tekrar gündeme getirdi ve beni yutacakmış gibi bakarken, artık içimde en ufak bir tereddüt kalmadı.

Onu içimde istiyorum. Vücudum bunu arzuluyor.

"Giysilerini çıkar," diye emrediyor Caleb ve ikimiz de aceleyle soyunuyoruz.

Caleb beni yatağına itti ve çekmecesinde bir şeyler aradı. Malzemeleri yatağın üzerine, başımın yanına attı, sonra alınlarımızı birbirine bastırdı ve beni öptü. Penislerimiz birbirine sertçe değiyordu ve ben hem heyecan hem de gerginlikten nefes nefeseydim. Caleb, benden uzaklaşmadan önce dudaklarıma gülümsedi.

"Eğer hoşuna gitmezse durmamı söyleyeceğine söz vermelisin," diyor bana.

"Evet. Evet, anlıyorum."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu hiç söylemiyorsun."

"Söyleyeceğim," diyorum. "Tanrım, Caleb, şu anda ihtiyacım olan şey senin içimde olman."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Caleb dizlerimi yukarı itti, beni katladı ve prezervatif ambalajını yırttığını duydum. Yağ şişesiyle uğraşırken, ben konsantre olamadığım için gözlerimi kapattım.

Daha önce biraz denemiş olabilirim, özellikle de flört etmeye başladığımızdan beri, ama Caleb'in parmaklarının içimde olması, hiç hazırlıklı olmadığım bir his. Bu yeni ve şaşırtıcı bir şey ve neler olduğunu anlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım var.

"Rahatla, bebeğim," diyor Caleb ve parmaklarını içeri dışarı pompalarken kaygan eliyle sikimi kavıyor. Bu hissin ne kadar iyi olduğuna şaşıyorum ve yüksek sesle inliyorum. "Sessiz olmalısın. Duvarlar ince."

"Deniyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Ne yaptığımı biliyor. Eminim çok tecrübelidir, ama bu konuya fazla takılmayacağım. Caleb beni nazıkçe ve özenle çalıştırıyor, rahatsız olup olmadığımı anlamak için sürekli yüzümü izliyor.

Sonra parmak eklemlerini derine sokar ve parmağını kıvrarak içimdeki bir noktaya dokunur, bu da beni nefes nefese bırakır ve onun kafasını çekmeme neden olur.

"Siktir," diye

inledim. "Yeter."

"Caleb... lütfen. Yeter," diye yalvarıyorum. Yalvarmaya başladım ve umurumda değil.

Bana sırtlıyor ve dudaklarımı emmek için yaklaşıyor, sonra geri çekiliyor ve kendini okşuyor. Nefesimi tutuyorum ve onu izliyorum, ağzım

sertleşmiş penisini görünce ağzım sulanır. Çok büyük, bana nasıl sığacak?

"Güven bana," diye mırıldanıyor, muhtemelen şüphelerimi hissederek. Caleb prezervatifi takıyor ve üzerime eğiliyor, bir eli başımın yanında, diğer eli ise kendini içeri sokuyor. Ona odaklanıyorum, sadece ona. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, ağzının nasıl açıldığını ve bana bastırıldığında gözlerinin nasıl titrediğini izliyorum.

Caleb dikkatli ve yavaş davranıyor, ve o en derin noktaya ulaştığında ben bir nefesle titriyorum. Onunla dolmuş hissediyorum ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Henüz hareket etmiyor bile, ama ben çok etkilenmiş durumdayım. Ona hızla göz kırpyorum ve o da bana titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyor, beni çok yakından izliyor ve zihnimin nerede olduğunu açıkça ölçüyor.

"İyiyim," diye söz veriyorum ve o da başını sallıyor.

Caleb alnını benim alnıma dayar ve birkaç kez hafifçe itekler. Nefes nefese, alt dudağımı ısırır ve elimi belinin alt kısmına koyarım.

"Caleb, dayanabilirim."

"Tamam," diye mırıldanır ve sadece penisinin başı içimde kalana kadar çekilir, sonra daha önce olduğundan daha derin ve daha hızlı girer ve ben içimdeki penisinin sürtünmesinin tadını çıkarırım. Caleb nazik ve dikkatli olduğunda onu seviyorum, istediğini aldığı anda ise onu daha da çok seviyorum.

Caleb'in hareketleri daha güçlü hale geldiğinde ve içimdeki o noktaya tekrar tekrar dokunduğunda, o kadar iyi hissediyorum ki, nefes almayı hatırlatmam gerekiyor.

Beni sikerken dudaklarımı emiyor, gözlerini benden ayırmıyor ve ben de alnındaki terli saçları çekiyorum. Tanrım, bu harika bir his. Etin ete çarpma sesi odayı dolduruyor, buna bizim çıkardığımız müstehcen inlemeler de eşlik ediyor.

Caleb oturur ve bacaklarımı yeniden düzenleyerek beline dolamaktadır. Bir kez daha sonuna kadar girer ve ben nefesimi tutarım, yeni açılıma daha iyi erişim sağlar. Onun altında kıvranırlım ve elektrik omurgamdan aşağıya doğru akar ve bağırsaklarımda birikir.

[illegible]

"Kendine dokun," diye emrediyor ve ben hemen itaat ediyorum. Elimi penisimin etrafına koyup kendimi okşuyorum ve Caleb beni izlerken geniş bir gülümsemeyle sırtlıyor. Caleb mırıldanıyor, "Çok yaklaştım, Nicky."

Nefes nefese, ona sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben de."

Tırnakları uyluklarıma batıyor ve Caleb'in kaşları, itişleri daha düzensiz hale geldikçe birbirine çarpıyor. Ağzı açılıyor ve titriyor, boşalırken sikişinin attığını hissediyorum. Çılgınca sırtına tırmanıyorum ve boşalmış olsa bile beni sikmeye devam ediyor. Caleb elimi sikimden çekip parmaklarını etrafına doluyor ve mengene gibi sıkıyor.

"Nicky," diyor boğuk bir sesle ve adımını söyleme şekli benim için yeterli. "Benim için boşal."

"Siktir..." Titreyerek, elinin üzerine boşalıyorum.

Caleb uzun bir süre hareketsiz kalır, her derin nefes alışında göğsü genişler. Dizimi kavrayan eli gevşer ve dikkatini bana çevirir — bakışları, kendime yaptığım pisliğe takılır. Sırtarak ağzını uyluğuma bastırır ve ben bacaklarımı onun etrafından çözerim.

Yüksekten inmek biraz zamanımı alıyor. Caleb prezervatifi çıkarıp çöp kutusuna atmak için üzerime eğiliyor, sonra gömleğini alıp temizlenmeme yardım ediyor. Cildimde yapışkan bir kalıntı bırakıyor ama umurumda değil çünkü ikimiz de kalkıp duşa girmek istemiyoruz.

"Tanrım," diye mırıldanır Caleb. Dudaklarını şakağıma bastırır ve sonra yanıma yığılır. Yatağa uzanırım ve o benim yüzümü buruşturmamı fark eder. Kışım ağlıyor. Caleb bana sorar. "İyi misin?"

"Evet."

"Huh... ilk seferin muhtemelen maçtan önceki gece olmamalıydı."

Gülüyorum. "Ben iyiyim."

Caleb bana doğru yan dönüp gözlerini kapatır, ben de battaniyesini alıp ikimizin üzerine örterim. Gülümsayarak yüzünü çıplak omzuma sürter.

Caleb gibi birinin sarılmayı sevmesi benim için hala sürpriz ve bazen bunun soğuğa karşı nefretinden kaynaklandığını düşünüyorum. Beni insan fırını olduğum için taklit ediyor ama sonunda yine de ısınmak için beni kullanıyor.

Bir dakika sonra nefesleri düzelir ve onun yarı uykuda olduğunu anlarım. Parmaklarımı saçlarında gezdiririm ve o elime doğru eğilir. Caleb böyle rahat ve mutlu görünür ve ona eğilip onu öpmek için tüm gücümü kullanırım. Belki bir tur daha istemek için.

Belki de ona takıntılıyım.

"Nicky," Caleb omzuma doğru mırıldanıyor, sesi yorgun ve zar zor duyuluyor. "Uyu, aşkım."

Kalbim hızla atıyor ve parmaklarım saçlarında donuyor, ama o farkında değil gibi görünüyor. Bana ne dediğinin farkında mı acaba diye merak ediyorum — tanıştığımız günden beri bana sürekli yeni takma isimler buluyor.

Bu, en sevdiğim takma ad olabilir.

Caleb

Zamanlayıcı yüksek sesle çaldığında, evimizdeki buz pistindeki tezahüratlar kulakları sağır ediyor.

Yine kazandık.

Bir sonraki maçı da kazanırsak, sıralamamız bizi doğrudan çeyrek finallere taşıyacak.

Siktir, sanırım bu yıl şampiyonluğa kadar gideceğiz. Kimse uğursuzluk getirmek istemediği için kimse bunu yüksek sesle söylemiyor - bu yıl iyi bir şansımız olduğunu - ama soyunma odasındaki enerji hissedilebilir.

Nick, boğazı hareket ederken suyu yudumlarken geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben dilimi onun cildinin her yerine sürmek istiyorum - ama bu pisliklerin ortasında bunu yapamam, bu yüzden ona sadece bir gülümseme atıyorum.

Altın çocuğum bugün galibiyet golünü attı ve ben o kadar mutlu oldum ki ona tackledim. Diğer çocuklar üzerimize çullanmasaydı onu öpebilirdim bile.

Çocuklar kutlama yaparken, telefonuma bakıyorum ve McAvoy'dan bir mesaj geldiğini görüyorum. Buffalo'nun gelişim koçu bugün maçı izlemiş ve gerginliğime rağmen kazandığımız için çok mutluyum. McAvoy'un mesajını okurken Nick'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Koç McAvoy: İyi maçı. Sana bazı tavsiyelerim var ama bunları buz üzerinde çalışsak daha kolay olur diye düşünüyorum. Yarın müsait olursan bana haber ver, ev sahasında buluşabiliriz.

Kahretsin. Heyecandan damarlarım titriyor.

Biri omzuna omzumu çarptı. Nick. Bana nazıkçe gülümsedi ve "Ne haber?" diye sordu.

Ekranımı ona doğru çeviriyorum. Mesajı okuyor ve her zamanki gibi, NHL kariyerimle ilgili haberler verdiğimde yüzü hemen aydınlanıyor. Nick, bana sarılacakmış gibi elini kaldırıyor ama son anda duruyor. Siktir et, gerçekten. Ona yaslanıyorum ve bu, onu elini belime dolamaya zorluyor, her ne kadar çekinerek de olsa.

Kimin umrunda? Etrafımızdaki herkes kutlama yapıyor ve bizi sarılırken gören olsa bile, bununla bir sorunu olanlar siktirip gidebilir.

Tabii, kelimenin tam anlamıyla değil. Bunu sadece Nick yapabilir. "Bu harika," diyor Nick, sesi alçak.

"Benimle gel."

"McAvoy ile antrenmanına mı?"

"Evet. Kalabalık olmadan onların ev sahasının nasıl olduğunu görmeni istiyorum."

Nick gülüyor ve belimden bırakıp elini yanıma kaydırarak boynumu sıkıyor. "Heyecan verici görünüyor."

Onu bırakıp kapının yanında durup takımı izleyen amcamla konuşmaya gidiyorum. Bana şüpheyile bakıyor, şüphesiz Nick ile ne kadar yakınlaştığımızı merak ediyor. Ama şikayet edecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Takıma katıldığım Nick'ten bana bakıcılık yapmasını istememiş miydi?

McAvoy ile yapacağım antrenman hakkında ona bilgi verirken, o daha çok Nick ve benimle ilgileniyor gibi görünüyor.

"Sen ve Sandoval çok iyi anlaşıyorsunuz galiba," diyor, kaşlarını kaldırarak.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. *İyi anlaşıyoruz* demek yetersiz kalır. Nick'in, amcama bizim görüştüğümüzü söylememin sorun olup olmayacağından emin değilim, ancak akıllı başında herhangi bir kişi bunu muhtemelen anlayabilir.

Bu arada, Nick'in ailesine söylemeyi düşündüğünü merak ediyorum. Muhtemelen sormalıyım.

Sonra, pistten ayrılırken, bu konuyu nasıl açacağımı hala düşünüyorum. Maç bir süre önce bitmiş olsa da, hala etrafta dolaşan insanlar var, bazıları bizi alkışlıyor ve galibiyetimiz için tebrik ediyor. Açıkçası, bu biraz garip geliyor ve Nick, tanımadığım insanlar tarafından sürekli kenara çekiliyor.

Bazıları bana da sesleniyor, ben de onlara başımı sallayıp zoraki bir gülümseme takınıyorum. Sanırım Nick'ten öğreniyorum.

Sonunda arabasına bindiğimizde biraz sessizlik oluyor ve Rhys'in Schultz'la birlikte gittiği için rahatlıyorum, bu sayede biraz yalnız kalabiliyoruz.

"Sanırım amcam bizim... görüşüğümüzü biliyor," diyorum ona. Bu doğru olsa bile, bunu söylemek yine de tuhaf geliyor. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi, çok uzun zamandır erkek arkadaşım yok. "Sorun değil, değil mi?"

"Evet. Kimse öğrenirse sorun olmaz demiştim."

Yüzüme yayılan kendini beğenmiş gülümsemeyi saklamaya bile çalışmıyorum. "Ama sanırım şaşırmış. Sana, kişiliği olmayan sahte bir altın çocuk olduğunu söylediğimde pek de çekinmedim."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım!" diye inliyor. "Caleb, neden *koçuma* böyle bir şey söyledin?"

"Dürüst olmak gerekirse, koçumuzla değil, amcamla konuşuyordum." "Peki," diye homurdanır.

Hiçbir şey olmayacak. "Ayrıca, baskı yapmak istemem ama ailene bizden bahsedecek misin?"

Sessizleşir ve kalbim sıkışır.

"Onlara söyleyebilirim," diye cevaplar, çok uzun bir sessizlikten sonra. "Vay canına, daha da emin değilmiş gibi konuş, lütfen."

Ağzının köşesi sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirir. "Erkeklerden hoşlandığımı bile bilmiyorlar. Sadece ne diyeceklerini düşünüyordum... ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Bilmiyorum, Nicky. Sen büyük bir holdingin tek varisisin. Belki de onlar eski kafalıdır ve senin sevimli bir kızla evlenip, majesteleri onlara torunlar vermeni isterler."

"Benimle dalga geçmeyi bırak. Ayrıca, torunlar neden sorun olsun ki? Her zaman bir taşıyıcı anne bulabiliriz ya da evlat edinebiliriz."

Alarm verici bir şekilde hırıltıyla nefes alıyorum ve Nick, yan aynasını kontrol ederken söylediklerinin ciddiyetinin farkında bile değil gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diyorum. "Şimdiden çocukları mı düşünüyorsun? Daha hiç çıkmadık ki."

O gülererek, "Tabii ki çıktık," diyor.

"Ne zaman?"

"En sevdiğim yemek kamyonuna gittiğimizde, Mario Party oynadığımız her seferinde..."

"Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum." Bunların hepsini birbirimizden hoşlandığımızı fark etmeden önce yaptık. Bunların randevu olduğunu düşündüğünü sanmıyorum.

"Yılbaşını birlikte geçirdik."

Bu tartışmayı o kazanıyor ve ben bunu kabul edemem. "Ben romantik bir akşam yemeği falan demek istedim," diye şaka yapıyorum.

"Bunu yapabiliriz. Yarın. Güzel bir şeyler giy."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Siktir git."

"Ciddiyim. Şehir merkezinde The Cedar Room adında güzel bir restoran var. Babam oraya bayılıyor. McAvoy'la işin bittiğinde oraya gidebiliriz."

"Pahalı gibi."

"Ben ısmarlıyorum. Antrenmandan sonra giyebileceğin güzel bir şeyler getir, tamam mı?"

Nick o kadar hevesli ki, bir saniye boyunca ona bakıyorum ve onun çok, çok ciddi olduğunu anlıyorum. Gerçekten benimle, güzel kıyafetler giyip, lüks bir restorana çıkmak istiyor. Yüzüm kızarıyor — kimse beni hiç böyle dışarı çıkarmak istememişti. Tanrım, bu beni... özel hissettiriyor. Benim neyim var böyle?

"Lütfen?" diye soruyor Nick.

"Tamam," diyorum, o anda gerçekten çok istediğimi fark etsem de.

"Daha hızlı, Jennings!" diye bağırır McAvoy, ben de içimden küfürler eder ve hızımı artırırım.

Bizim dışımızda pist boş, ancak takımın normal antrenmanı bizim seansımızdan hemen önce bitmiş ve bazı oyuncular tribünden bizi izliyor. Harika. Sanki zaten yeterince baskı hissetmiyormuşum gibi.

Nick de tribünde, bana sürekli gülümsüyor. Randevumuz için düğmeli gömlek ve takım elbise giymesi dikkatimi dağıtır.

McAvoy'a göre, isabetim ve hızım iyi ve hücumda çok tehlikeliyim, ama zayıflığım savunma bölgesinde. Kendi başıma düzeltemediğim için tatmin olamıyor ve beni antrenmanlarla öldürüyor.

Onun geri bildirimlerine rağmen, bire bir antrenmanımızı bana kocaman bir gülümsemeyle bitiriyoruz.

"Bunun üzerinde daha fazla çalışacağız," diyor bana. "Sana güncellenmiş bir plan göndereceğim.

Bu arada, şuradaki Nicholas Sandoval mı?"

"Evet, onu da yanımda getirdim."

McAvoy, Nick'e anlamlı bir bakış atıyor. "Görünüşe göre takım onu tanımaya başlıyor."

O haklı. Geride kalan birkaç kişinin şimdi Nick ile konuşup elini sıkıldığını görmek beni pek şaşırtmadı. Erkek arkadaşım gülüyor ve onlarla sohbet ediyor, ama nasıl davranması gerektiğini bilmediğini anlayabiliyorum.

Onu kurtarma zamanı geldi galiba. McAvoy'u buz pistinden takip edip konuşmalarını dinliyorum.

"Hey, Jennings!" diye sesleniyor Cruz, daha önce tanıştığım forvetlerden biri. "Sandoval, onu izlemeye getirdiğini söylüyor. Camrose'un yıldızını bize katılmaya ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"O draft'a bile katılmadı!" diyor başka biri, kalecileri Langdon.

"Kahretsin, neden katılmadı?" Cruz Nick'e döner. "O zaman serbest oyuncu olmayı mı planlıyorsun?"

Nick garip bir kahkaha atar ve başını sallar, ve birdenbire gelecekteki takımından ona sorular yağmaya başlar. Nick'in yanakları kızarır ve garip bir şekilde hareket ederken çenesini göğsüne gömer.

"Hey! Bekleyin! Ben Camrose'un yıldız forvetiyim," diyorum ve bu sözümle birkaç kahkaha alıyorum — en azından Nick'i sorularla bombardımana tutmayı bırakıyorlar.

"Bu arada, iyi iş çıkardın," diyor Langdon, Cruz da ona katılıyor ve sonra yoluna devam ediyorlar.

"Sana yakında e-posta atarım," diyor McAvoy. "Seni de görmek güzeldi, Sandoval."

Nick kızarır. "Seni görmek güzeldi."

Takım ve McAvoy gittikten sonra, Nick ve ben yalnız kalırız. Nick bana dönüp gözlerini kocaman açar.

"Onlar beni tanıyorlar," diye ciyaklar.

Ben gülerek "Tabii ki tanıyorlar. Ne kadar önemli biri olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diyorum.

"Ben önemli biri değilim."

"Bebeğim, istediğin herhangi bir takıma girebilirsin."

O başını sallar ve arkasını döner, ben de yaklaşan randevumuzu mahvetmek istemediğim için konuyu kapatırım.

"Duş almaya gidiyorum," diyorum ona, arkasını dönerek. "Beni burada mı yoksa dışarıda mı bekleyeceksin?"

Cevap alamayınca Nick'e bakarım.

Ellerini cebine sokmuş, buz pistine odaklanmış, gözleri sanki transa geçmiş gibi kısılmış.

"Nicky," diye sesleniyorum.

O da trans halinden çıkar ve bana döner. "Üzgünüm. Seni burada bekleyeceğim."

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyorum, ama sonra dudakları sıcak bir gülümsemeye yayılır ve ıslıl ıslıl parlar, kalbim birden hızla atmaya başlar.

Lanet olsun, kalbim neden böyle davranıyor? Bunu bir kontrol ettirmeliyim.

Nick

Garip bir şekilde gergin hissederek bizi restorana götürüyorum. Bu, randevu için lüks bir restorana ilk kez gittiğim anlamına gelmiyor, ancak Caleb ile ilk kez yapıyorum. O da benim kadar gergin görünüyor, ellerini uyluklarının altına koymuş, öne doğru eğilmiş ve ben The Cedar Room'un önüne park ederken boş boş bakıyor.

Caleb küçük mekanı incelerken başını eğerek etrafı süzer. Evet, burası cüzdanı ağırlaştıran, absürt derecede lüks bir yer, ama bu gece hiçbir sınır tanımayacağım. Onu romantik bir yere götürmek istiyorum ve burası canlı müzik, mum ışığı ve herkesin alçak sesle konuştuğu türden bir yer.

"Buraya başka birini getirdin mi hiç?" Caleb, ben kontağı kapatırken sorar. "Evet."

Kaşlarını çatar. "Kim? Jessie mi?"

"Evet," diyorum ve o arabadan inip beni arabanın önünde bekliyor. Dışarıdan bana bakıyor, kaşları çatılmış. Onu takip edip yanına geldiğimde, gülümsemeden edemiyorum. "Senin Jessie ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Ayrıca, kıskanç olanın ben olduğumu sanıyordum?"

"Eh, o fena değil," diye mırıldanır. "Artık aynı vardiyada çalışmıyoruz, ki bu muhtemelen en iyisi."

"Demek sen de kıskanç birisin."

Bana kızgın bir bakış attı. "Kendini beğenmişlik yapma, Nicky."

Gülüyorum. Düşünmeden elini tutuyorum ve gözleri büyüdükten sonra parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor. Halka açık yerlerde yüksek sesle sevgimizi göstermiyoruz ama etrafta kimse yok ve ayrıca ona dokunmazsam sinirlerim beni öldürecek gibi hissediyorum.

"Burası babanın en sevdiği yer mi?" diye sorar.

"Evet. Şehre her geldiğinde buraya uğrar." Gözlerimi kırıştırdım. "Oh, lanet olsun." "Ne?"

"Seninle ilgilenirken beni aradı, ama ben geri aramayı unuttum."

"O zaman şimdi geri ara."

"Önemli değil. Sonra ona mesaj atıp neden aradığını sorarım."

Arkamızda bir şey Caleb'in dikkatini çeker. "Ya da ona şimdi sorabilirsin," diye mırıldanır.

"Ha?"

"Nicholas!" diye çok tanıdık bir ses duyulur ve ben hızla arkamı dönerim. Babam, kolunda Dianne ile bize doğru yürür. "Az önce seni aradım çünkü yakınlarda ani bir toplantım çıktı ve seni dışarı çıkarmak istedim. Cevap vermedin, meşgul olduğunu düşündüm." Dikkatini, Caleb'in elini tutan elim çekiyor ve Caleb hemen elini bırakıyor. Babam Dianne ile bakışıyor, sonra bize dönüyor. "Planın olduğunu bilmiyordum. Caleb, değil mi?"

"Evet, efendim," diyor Caleb ve ben onun alışılmadık nezaketinden gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Birlikte bir masa tutalım mı?" diye önerir babam.

"Canım." Dianne babamın kolunu çeker. "Rahatsızlık vermemeliyiz."

Babam ona döner, kaşlarını çatarak, Dianne ise ona hafifçe gülümser. Bir an sonra, babam kızarır ve garip bir kahkaha atar. "Oh. Haklısın, haklısın. Özür dilerim."

"Aynı masada oturmalıyız," diyor Caleb ve ben geriliyorum. Ona bakıyorum, endişe içimi kaplıyor çünkü sırf ailemin önünde olduğumuz için kendini nezaket göstermeye zorlamasını istemiyorum. Ama Caleb geniş bir gülümsemeyle dirseğini benimkine çarpıyor. "Hey, Nicky, sorun yok, değil mi?"

"E-evet. Tabii ki." Boğazımı temizlerim ve babama dönerim. "Aramanızı kaçırdığım için özür dilerim. Hadi birlikte akşam yemeği yiyelim baba."

Babam hemen neşelenir ve Dianne başını eğerek gülümsemesini saklar. İçeriye doğru yol gösteren babam, hemen resepsiyon görevlisine yaklaşır ve dört kişilik bir masa istediğimizi söyler. Resepsiyon görevlisi onu tanıyarak adıyla selamlar

ve hepimiz restoranın uzak köşesindeki bir masaya götürülürüz. Masadan liman manzarası vardır ve piyanistten yeterince uzaktayız, bu yüzden müzik hoş ama yumuşaktır.

Caleb yanıma oturur, babam ve Dianne ise karşımıza oturur. Dianne, muhtemelen sessizliği doldurmak için hemen Caleb ile sohbet etmeye başlar ve ben kalbimin çarpışını belli etmemek için kendimi zor tutarım.

Neden böyle bir yerde olduğumuzu sormadılar ama en bilgisiz kişi bile bunu anlayabilirdi. Arkadaşlar cumartesi gecesi şık giyinip mum ışığında akşam yemeği yemezler. Böyle bir şey olmaz. Ya da belki olur, ama babam ellerimizi tuttuğumuzu gördü ve bu her şeyi açıklıyordu.

Yakamı çekiştirip koltuğuma gömüldüm, ta ki babam gözlerimi yakalayana kadar. O bana hatırlatmadan önce dikleştim.

Babamın bir erkekle çıkmamda bir sorun görmeyeceğinden emin olduğumu söylediğimde ciddiydim, ama hayatımdaki tüm önemli şeyler gibi, bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyorum.

Keşke Caleb benim için her şeyi açıkça söylese, ama söylemeyeceğini biliyorum. Dinliyorum ve babama Penny'ye yardım ettiği için teşekkür ediyor, küçük kız kardeşinin ne kadar iyi olduğunu anlatırken yüzü gülüyor. Caleb gerçekten minnettar görünüyor ve babam bana gülümseyerek bakıp başını sallıyor.

"Teşekkür etmene gerek yok. Her şeyi Nicholas yaptı," diyor babam. Caleb bana gülümsüyor ve kalbim bir an duruyor.

Garson siparişlerimizi almaya geliyor. Babam ve Dianne menüye bakmadan siparişlerini veriyorlar, Caleb ise yüksek fiyatları gördükten sonra ne istediğini söylemekte tereddüt ediyor. Başparmağımı dizine sürüyorum, o da başını sallıyor ve sonunda siparişini veriyor.

Garson uzaklaşınca, babam hafif bir gülümsemeyle bize döner. Babam, "Neler yapıyorsunuz çocuklar?" diye sorar.

Ben cevap vermediğimde, Caleb öne eğilir ve gülümser. "Bugün Buffalo ile antrenman yapıyordum ve Nick izlemeye geldi."

"Anlıyorum." Babam şaşkın görünüyor. "Buffalo ile antrenman yapmak ne demek...?"

"Oh! Camrose ile işim biter bitmez, gelecek sezon NHL takımlarıyla sözleşme imzalayacağım. Bu yüzden, onların umut vadeden oyuncusu olarak, benim için belirledikleri antrenman hedeflerine uygun şekilde ilerlediğimden emin olmak için benimle sürekli iletişim halindeler. Nadiren buz üzerinde antrenman yapıyoruz, çoğunlukla maçlarımızı izledikten sonra bana tavsiyelerde bulunuyorlar

ama yakında sözleşme imzalayacağım için gelişimime daha agresif yaklaşıyorlar."

"Bu harika, Caleb," diyor babam, Caleb'in söylediklerinin yarısını bile anlamadığını bilsem de. "Tebrikler."

"Teşekkürler! Onların ev sahasına gittik ve yer çok büyük. En az on beş bin koltuk ve harika tesisleri var. Nick de çok beğendi." Caleb dirseğiyle beni dürter ve bu beni hayallerimden uyandırır. "Değil mi, Nick?"

"Evet," diye fısıldarım.

Caleb konuşurken hareketli bir şekilde el kol hareketleri yapıyor. "Bu devasa stadyumlarda oynamak her zaman hayalim olmuştur. Amcam beni çocukken bu maçlara götürürdü ve gürültü kulakları sağır ederdi, özellikle de biri gol attığında." Caleb'in konuşmasını dinlerken kalbim hızla atıyor. Tutkusu çok açık ve bu beni de canlı hissettiriyor. Buz pistine asla ayak basmayacak olsam bile.

Aynı şekilde, en azından onun aracılığıyla bunu deneyimleyebileceğim.

Beni dirsekler. "Hey, ilk golümü attığımda, en yüksek sesle tezahürat yapman gerek."

Gülerek başımı sallarım. "Tamam."

"Peki ya sen, Nick?" Dianne aniden araya girer. "Hokeyin senin tek gerçek aşkın olduğunu biliyoruz. Neden sen de profesyonel olmuyorsun?"

Ona boş boş bakıyorum ve babam başını eğip bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"O kadar kolay değil," diyorum yumuşak bir sesle.

"Neden?" diye sorar Dianne. "Herkes sana Camrose'un yıldız oyuncusu olduğunu ve konferansta en iyi istatistiklere sahip oyunculardan biri olduğunu söylüyor."

"Öyle," diyor Caleb. "Benden daha iyi, ama ona söylemeyin, yoksa kibirlenir. Açıkçası, Camrose'un yıldız oyuncusu hala benim."

Dianne hafifçe güler. Caleb'in dikkatleri benden uzaklaştırmaya çalıştığını anlıyorum, ama bunun işe yarayacağından emin değilim, özellikle de babamın bana bu kadar yoğun bir şekilde baktığı düşünülürse.

"Aslında ona bunu birkaç kez sordum, ama her seferinde konuyu değiştiriyor," diyor babam. "Bir kez olsun bana gerçek bir cevap vermeye ne dersin?"

Boğazıma bir yumru oturur ve çenemi göğsüme gömerim, hızla gözlerimi kırıştırırım. Masanın altında Caleb dizimi sıkar.

"Şey... çünkü mezun olduktan sonra senin için çalışmak istediğimi söylemiştim" diye mırıldanıyorum.

"Nicholas, daha yüksek sesle," diyor babam.

Dik oturup gözlerine bakıyorum. "Çünkü mezun olduktan sonra senin için çalışacağım, senin istediğin gibi."

Babamın gözleri büyür ve geriye yaslanır, yanakları kızarır. Sanırım bu konuda ortak bir yanımız var: kolayca kızarırız. Dianne de şaşırılmış görünüyor, babamla benim aramda bakışlarını gezdiriyor.

Babam emin olamadan sorar, "Ama hokey oynamak isteseydin, sana karşı çıkmazdım. Bunu biliyorsun, değil mi Nicholas?"

"Sorun değil," diyorum.

"Sana birçok kez söyledim. Kendini savunmalısın. Kendi avukatın olmalısın."

Siktir, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Bu konuşmadan nefret ediyorum, kendimi küçük ve zavallı hissettiriyor — ne kadar aptalım, babam bana her şeyi yapmama izin verirken, ona gerçekte ne istediğimi söyleyemiyorum.

Ama sorun da bu. Ben onun hayatındaki bir hatayım, benim boş boş dolaşmama izin vermemeli. Benden olabildiğince faydalanmak için ısrarcı olmalı. Ve ben sadece kendimi düşünürsem, peki ya o ne olacak?

"Nicky." Caleb yine dizimi sıkıyor. "Nefes al."

Babam ellerini masanın üzerine koyar ve bana sabit bir bakış atar. Yanında duran Dianne sessizdir, ama bana cesaret verici bir şekilde gülümser. Babam der ki, "Sen her zaman bizim... geçmişimiz yüzünden yolumuza çıkmamak için çok uğraştın. Kör değilim. Neden böyle davrandığını biliyorum. Tabii ki benim için çalışırsan çok sevinirim, çünkü sen benim oğlumsun ve yanımda olmanı istiyorum. Ama beni dikkatlice dinle, ne istediğini dürüstçe söylersen daha da sevinirim. Sana açıkça soracağım ve tam gerçeği duymak istiyorum. Hokey oynamaya devam etmek istiyor musun?"

Evet.

Evet, Caleb'in sahip olduğu şeyi istiyorum. Büyük, gürültülü stadyumlarda oynamak istiyorum. Yıllardır hayran olduğum isimlerle ve onlara karşı oynamak istiyorum, bu sporda başarılı olmak ve kendime bir isim yapmak istiyorum.

Ama konuşamıyorum, ona bakamıyorum bile, bu yüzden bir kez başımı sallıyorum. Caleb dizimi okşuyor.

"O zaman oyna!" diyor babam, sesinde öfke var. Birden irkiliyor ve Dianne'e kızgın bir bakış atıyor, acaba Dianne masanın altında onu çimdiklemiş olabilir mi diye düşünüyorum. Boğazını temizleyen babam, bu sefer çok daha yumuşak bir sesle bana "O zaman oyna" diyor.

"Senin için sorun olmaz mı?"

"Dediğim gibi, benim için çalışmaya gelmeni gerçekten çok isterdim, ama senin istediğin şeyi yapmanı tercih ederim."

"Ayrıca, çoğu hokey oyuncusu erken emekli oluyor," diye Caleb cıvıltıyor. "Nick daha sonra her zaman senin şirketinde çalışabilir."

"Evet." Babam, Caleb'i sanki en akıllıca şeyi söylemiş gibi işaret eder. "Gelecekte benimle çalışmanı her zaman yeniden değerlendirebiliriz."

Gözlerim yanıyor ve zorla gülümsüyorum, yüzümü ovuşturuyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve tamamen durmadan önce sakinleşmesi gerekiyor. Koltuğuma eğiliyorum, kendimi çılgın gibi hissediyorum ve bu sefer babam bana dik oturmamı söylemiyor.

"Bu kesin bir anlaşma değil," diyorum. "Bir takımın serbest bir oyuncuyla sözleşme imzalama şansı o kadar da büyük değil."

"Nicky," diyor Caleb. "En iyi istatistiklere sahipsin. Bir daha söylemeyeceğim, ama sen Camrose'un yıldız oyuncususun. Acenteler aylardır seninle iletişime geçmeye çalışıyor. Bugün adamlar senin onlarla sözleşme imzalayacağını varsaydılar. Kendini küçümseme."

Babam Caleb konuşurken ona bakıyor. Babamın yüzünde gurur gibi görünen bir ifade beliriyor ve göğsüm kabarıyor.

"Peki, bundan sonraki adımların ne olacak?" diye sorar Dianne.

Cevabı Caleb verir. "Aleks Polinski ile iletişime geçmesi gerekiyor!"

"O kim?"

"Bir süredir onunla sözleşme imzalamaya çalışan büyük bir menajer."

Babam öne doğru eğilir. "Hemen onu ara. Ve herhangi bir sözleşmeyi imzalamadan önce bana gönder. Önce hukuk ekibime inceletmeliyiz."

"Hayır." Şaşkınlıkla başımı sallarım. "Bekle, özür dilerim. Yani... teşekkürler baba. Ama... yavaş ol lütfen. Bu çok fazla."

"Tamam," der babam gülerek. Caleb'e, "Her şeyi halletmesini sağla," der.

Caleb gülümser. "Tabii ki!"

Tanrım. Kafam zonkluyor, kısmen sinirlerden, çoğunlukla heyecandan. Bu konuşmanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi ki? Kendimi ön plana koyduğumu bilmek hala çok kötü hissettiriyor, ama babam gerçeği öğrendiğine göre artık bunu görmezden gelmeyeceğini düşünüyorum.

Caleb beni bu konuda çok zorladı ve bunun planlı bir şey olmadığını biliyorum, ama onun yanımda olması ve bana yardım etmesi sayesinde her şeyin bu şekilde sonuçlanmasına çok memnunum.

bana yardım ederek.

Kalbimdeki ağırlık tamamen gitmedi, ama babamın bana ne kadar geniş gülümsediğini görünce, başaracağımı biliyorum. Başarmak zorundayım.

"Peki." Dianne'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı, Nicholas?"

Masa sessiz ve ben etrafa bakıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Caleb koltuğunda kıpırdanıyor ve boğuk bir kahkaha atıyor, Dianne ise ikimizi sırayla bakıyor.

O anda onun aslında ne sorduğunu anlıyorum.

"Tamam." Yüzüm kızarır ve Caleb ile uzun uzun bakışırız, sonra babama ve Dianne'e dönerim. "Baba. Dianne. Eminim anlamışsınızdır, ama Caleb ve ben çıkıyoruz."

Babam burnunu çeker. Onun burnunu çektiğini daha önce hiç duymamıştım. "Evet, Nicholas. Anlamıştık."

"Yani, dışarıda elimi çok sıkı tutuyordun dostum," diye Caleb alay eder ve ben ona vururum.

"Nick'in hiçbir şey istemeyen biri olduğunu söylerken şaka yapmıyordum," diyor babam Caleb'e. "Ailen için benden bir iyilik istediğinde, senin onun için söylediğinden daha önemli olduğun çok açıktı."

Yüzüm daha da kızardı. Utanarak suyumu alıp bir dikişte içtim, babamın beni anlamlı bir şekilde izlemesini ve Caleb'in bana kaşlarını kaldırmasını görmezden gelmeye çalışarak.

Yemeğimiz getirildi ve utançtan kurtulmak için çabalarken kurtuldum. Caleb konuyu değiştirip babamla enerjik bir sohbete girdi ve annesinin bir gün babama yardımları için şahsen teşekkür etmek istediğini söyledi.

Onları sessizce izlerim ve Caleb'i öpmek için güçlü bir dürtüye direnirim. Yurda döner dönmez, ellerimi onun her santimetresine koyarım.

Akşam yemeğinden sonra, babam ve Dianne vedalaşıp arabalarına doğru yönelirler. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Caleb derin bir nefes alır ve ben de aynı şekilde hissederim. Çok yoğun bir yemekti.

Arabama doğru yol alıyorum ve arabaya binip oturduğumuz anda Caleb bana dönüyor. "Kızgın mısın?" diye mırıldanıyor.

"Hayır? Neden kızayım ki?"

"O ifşanın olmasını istemedim. O konuşmayı yapmak istemediğini biliyorum."

"Oh..." Kahretsin, her zamanki gibi çok düşünceli. O kadar sevimli ki, yanaklarını sıkamak istiyorum, ama muhtemelen boğazımı yumruklamakla tehdit eder. "Senin suçun değildi."

"Evet, ama antrenman hakkında durmadan konuşmasaydım..."

"Caleb, bunun olacağını hiç beklemiyordum. Ve onlara hokey oynamaya devam etmek istediğimi söyleyeceğimi de beklemiyordum... ama mutluyum ve bunun için sadece sana teşekkür etmeliyim."

Caleb uzun bir süre bana baktı, sonra geriye yaslandı ve gülümsemesini bastırdı. "Ne için teşekkür ediyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Oynamayı bu kadar sevmeni seviyorum. Heyecanlanmanı, coşmanı ve gülünç derecede rekabetçi olmanı seviyorum... ve beni zorlamayı seviyorum. Geri çekilip babamla konuşmam için beni zorlamayacağını söylediğinde, öyle yaptın... ama sonunda, sanırım buna gerek kalmadı, çünkü onunla gerçekten konuşmam gerekiyordu."

"Sen... sen gerçekten mutlu musun?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Korkuyorum da, bencilim de, ama çoğunlukla mutluyum." "Bencil olmak sorun değil."

"Bunu hak etmiyorum."

"Evet, tabii ki öyle. Her zaman kendini ön planda tutuyorsun ve baban bunu talep etmese bile onun için her şeyi bırakman gerektiğini hissettiğini anlıyorum, ama aynı zamanda senin için iyi olanı da yapman gerekiyor." Caleb, ben başka yere baktığımda kaşlarını çatıyor ve uzanıp çenemi tutuyor. Elini sıkılaştırıyor ve bana bakmamı zorluyor. "Yaptığın her şeyde harikasın ve bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun. Akıllısın, çok çalışıyorsun ve mükemmelsin... ama kendini düşünmüyorsun. Bunun değişmesi gerekiyor."

"Caleb," diye mırıldandım.

"Anladın mı?"

Başımı sallarım ve sonunda beni bırakır. Hızla gözlerimi kırıştırarak anahtarlarımla oynarım ve Caleb telefonunu çıkarır. Ona baktığımda, birine mesaj yazıyor ve artık bana dikkatini vermiyor.

Bir dakika boyunca kıpırdamadan onu inceledikten sonra, Caleb kaşlarını çatarak bana bakar. "Neden gitmiyoruz?" diye sorar.

"Sana aşık oluyorum," diye patladım.

Caleb şaşkınlıkla telefonunu bacaklarının arasına düşürür. Onun telefonunu aramaya çalışması ve kulaklarına kadar yayılan nadir görülen kızarıklığını saklamaya çalışması bana komik gelmeseydi, ani patlamam beni utandırırdı.

"Beni duydun mu?" diye soruyorum.

"Duydum." Elini yüzüne götürür ve koltuğa yaslanır.

Başka bir şey söylemeyince kalbim sıkışır ve aceleci davrandığımı, onun da aynı şekilde hissetmediğini anlarım. Sinirlerimi yatıştırıp devam etmeye karar veririm, ama arabayı çalıştırmak üzereyken Caleb bir kahkaha atar.

Harika, sanki göğsümdeki acı beni öldürmeye yetmiyormuş gibi, bunu çok komik buluyor.

"Açıkça söyleyeyim, sana gülmüyorum," der, kolumu tutup sıkar. "Kendime gülüyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum ve sana söylemeli miyim diye düşünüyordum, ama senin önce söyleyeceğini düşünmemiştim."

"Sen... sen aşık..."

"Evet." Yüzü daha da kızardı. "Evet, Nicky. Hiç şüphe yok."

İnanamadan nefesimi tutuyorum ve başka bir şey söyleyemediğimi itiyor.

"Arabayı çalıştır, bebeğim," diyor. "Seni içimde istiyorum ve kamuya açık bir yerde ahlaksızlık yapmaktan tutuklanmak istemiyorum."

"Caleb!" Gülerek, ama onun istediği gibi, arabayı hemen çalıştırırım.

Caleb

Birbirimize aşık olmamız çok doğal. Bu gece neyin değiştiğini bilmiyorum ama farklı bir şey var. Acele etmiyoruz ve onun tadını, çıkardığı her sesi tadını çıkarıyorum. Küçük yurt odamızda sadece ikimiz varız ve başka hiçbir şey önemli değil.

"Aferin oğlum," diye alay ediyorum, o beni omuzlarımın arasına ittiğinde. Nick gülerek homurdanıyor, muhtemelen beni istediği yere götürmek için zorla itip kakarken ona böyle seslenmemin saçmalığı yüzünden.

O içime girdiğinde alaycılığım yumuşak inlemelere dönüşüyor. Yanağımı yastığa bastırarak, onun adını tekrar tekrar mırıldanıyorum ve o bana karşı titriyor.

Ve sonra, nefes nefese kalıp heyecandan sakinleşirken, kolumu beline doladım. Her yaptığımızda yaptığım gibi şakağına öpücük kondurdum ve sonra yanağına anlamsız sözler fısıldadım.

"Ne dedin?" diye
soruyor. "Morgan'a
ihtiyacımız var."

Nick hırıltılı nefes alır. "O kadar maceracı olduğumu sanmıyorum. Sana söylemiştim, paylaşmam... Rhys'le bile."

"Ha?" Onu çimdiklerim ve başımı kaldırıp ona kızgın bir bakış atarım. "Tamam, komik adam. Demek istediğim, serbest oyuncu olacaksın. Bir plana ihtiyacın var ve o adam mikro yönetimci..."

"O organize biri," diye düzeltir.

"Doğru, o da var. İkimizden de çok daha organize. Sana yardım edebilir." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirir. "Tamam, ama bu gece olmaz."

"Tabii ki hayır." Masamın üzerine attığım telefonumu almak için onun üzerinden uzanıyorum ve Rhys'e kısa bir mesaj gönderirken ekran aydınlanıyor. Telefonumu cebime koyduğumda, onu çenesinden tutup öpüyorum. İkimiz de nefes nefese kalana kadar durmuyorum ve o çekildiğinde tekrar dalıyorum.

Ondan asla doyamayacağımı düşünüyorum.

"Ciddi misin?" Rhys'in not aldığı isimlerin listesini dürttüm. Öğleden sonraki antrenman yarım saat önce bitti ve biz Stella'nın yerinde Nick için bir oyun planı yapmaya çalışıyoruz. Kafe çok kalabalık ve ben vardiyada olmasam da yardım edemediğim için kendimi kötü hissediyorum, ama şu anda Nick'in ihtiyaçlarına daha çok odaklanmış durumdayım.

"Evet, koça göre, bunlar Nick'le iletişime geçmeye çalışan üç menajer," diyor Rhys. Listeyi geri vermem için işaret ediyor ve ben de masanın üzerinden ona uzatıyorum. Yanımda Nick sessiz.

Ağzım açık kalıyor. Üç. Muhteşem erkek arkadaşım bu kadar rağbet görüyor ve onun bunca zamandır fırsatlarını küçümsediğini anlıyorum. Ya da belki de hak etmediğini düşündüğü için tamamen görmezden geliyordu.

Listenin en başında, Rhys'in iki kez altını çizdiği Aleks Polinski'nin adı var. Nick'e göre, en çok sevdiği kişi o. O aynı zamanda amcamın ajanıydı, bu yüzden iyi bir seçim olduğunu biliyorum.

"Biraz araştırma yaptım, ama Jennings muhtemelen benden daha fazla şey biliyor," diyor Rhys. "Ama seni transfer etmek isteyen takımlar muhtemelen önce profesyonel bir deneme yapmanı veya bu yaz antrenman kampına katılmanı isteyecekler. Ama seni gerçekten çok beğenirlerse, hemen bir sözleşme teklif edecekler. Jennings ile Buffalo'da oynamak istiyorsun, değil mi?"

Nick ona boş boş bakıyor. Bütün bunlar onu çok zorladığını anlayabiliyorum, uzanıp dizini çimdikliyorum, o da bağırıp bana vuruyor.

"Odaklan," diyorum ona.

"Evet, Buffalo'da oynamak istiyorum. Caleb'le birlikte," diye mırıldanır ve ben gülümser, göğsümü şişiririm. *Evet.* "Aleks beni isteyeceklerini söyledi, ama kim bilir?"

"Koç'tan hemen onunla bir görüşme ayarlamasını iste," diyor Rhys, ardından isim listesinin hemen altına yapılacaklar listesini yazıyor. Hatta listenin yanına tarihleri de ekliyor.

Rhys'e kaşlarını kaldırarak bakıyorum. Onu mikro yönetici olarak nitelendirdiğimde ciddiydim. Kaptan olarak ne kadar kontrollü olduğu ve her şeyin doğru yerde olmasında ısrarcı olduğu için ondan hep bu izlenimi almıştım. Bir keresinde spor içeceği yerinde değildi ve neredeyse çıldırıyordu.

Belki de bu yüzden Nick ile çok iyi anlaşıyorlar — ikisi de kontrol delisi. Nick kendi hayatının her yönünü kontrol ederken, Rhys diğer her şeyi kontrol etmeyi seviyor.

Tuhaf tipler.

Nick kendini cep telefonuna gömer ve amcam mesajına hemen cevap verir. Sanki Nick'in mesajını bekliyormuş gibidir.

"Bu hafta Aleks ile bir toplantı ayarlayacak," diye mırıldanır Nick.

"Al." Rhys, üzerinde çalıştığı yapılacaklar listesini ona verir. Kapsamlı ve devasa listeye bakarım ve Rhys'i bu işe dahil etmekle doğru karar verdiğimi anlarım. Nick'i benden daha iyi tanıyor ve hatta babasını aramayı hatırlatmak için bir not bile eklemiş.

Vay canına.

"Hey!" Schultz aniden masamızın yanında belirir, Rhys'i koltuğa iter ve yanına oturur. "Yarınki maça hazır mısınız?"

"Tabii ki," diyorum. "Savunmanı güçlendirsene iyi olur. Falcons'ın forvetleri deli gibi."

"Sen kadar çılgın değiller,
Jennings." Haklı olduğu için
gülümsüyorum.

Masamız kaosa dönüşür, Rhys ve Schultz yarınki strateji hakkında tartışır, Rhys, Schultz'un amcamın öğleden sonraki brifingini tamamen yanlış anladığını söyler.

Sonunda Schultz, Vega ve Walters'ı da tartışmaya dahil eder ve Nick bile tartışma sırasında sinirlenir. Görünüşe göre herkes amcamın bugün söylediği birçok şeyi kendi anlayışı ile yorumlamış ve ben gülmemeye çalışıyorum çünkü ortalık tam bir karmaşa.

Onları suçlayamam, yarın kazanırsak çeyrek finale çıkacağımız kesin.

Tabii ki kimse bunu açıkça söylemiyor. Kimse uğursuzluk getirmek istemez. Bu karmaşık konuşma devam ederken, Nick'in eli bacağıma konuyor

uyluklarının üzerine konar ve dalgın dalgın başparmağını üzerimde gezdirir. Elimi arayıp parmaklarımızı birbirine doladığında bile ona karışmam.

"Hayır, lanet olsun, dinle," diyor Schultz, telefonunu çıkarıp notlar uygulamasını açarak. Uygulamaya bir oyun yazıyor ve Falcons'ın hücum oyunlarının ne kadar tahmin edilebilir olduğunu kimsenin fark etmediğinden şikayet ediyor. "Sandoval, bak, onların merkezi genellikle bu tarafa gidiyor, değil mi?"

Nick başını sallayarak tam olarak neresi olduğunu göstermek için hareket eder, ama elimi tuttuğunu unutmuş gibi görünüyor. Elimi masanın altından çeker ve sadece Schultz'un ekranına dokunmak için bırakır.

Etrafımızdaki herkesin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Dur, dur, bekle," Vega Nick ile benim aramda el hareketi yapar. "Bu ne demek oluyor?"

"Ne?" diye sorar Schultz.

"Bu ikisi şimdi el ele mi tutuşuyor? Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Nick irkilir. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık bir şekilde bana döner, ben de gülmek için kendimi zor tutarım. Cesaretleterek, elini tekrar tutar ve omzumu omzuna yaslarım.

Bunu konuşmuştuk. Takımın geri kalanının öğrenmesinin sorun olmadığını söyledi, yani sorun yok. Ayrıca, bizi ifşa eden oydu.

"Evet," diyorum açıkça. Schultz gururluymuş gibi dik oturur ve Rhys'in ağzının köşesi yarı gülümsemeyle yukarı kalkar.

Bana hiç ısınmayan pislik Walters, yüzünü buruşturur. "Ciddi misin, Sandoval? Ciddi misin!? Bu adam mı?"

Hemen sinirlerim gerildi. "Ne? İki erkeğin çıkması senin için sorun mu?"

Walters hiç tereddüt etmeden beni eliyle uzaklaştırır. "Kendine gel, Jennings. İkinizin de erkeklerden hoşlanması umurumda değil. Bizim koçumuz da eşcinsel. Beni sinirlendiren şey, Sandoval'ın özellikle seninle çıkmaya karar vermesi. Sandoval, emin misin? Seninle iyi anlaşacağını düşündüğüm bir kardeşlik üyem var."

Ben... şey. Tamam, bu beni de kızdırmalı, ama bunun yerine omuzlarımı gevşetip sırtıyorum. Bu komik ve roller tersine dönseydi, onun görüştüğü birine söyleyeceğim bir şey gibi geliyor.

"Onları rahat bırak." Vega, Walters'a dirsek atar, Walters homurdanır ama kabul eder. Walters sertçe başını sallar ve geriye yaslanır. Vega sırtarak ekler, "Bence bu çok tatlı. Beklemiyordum ama ikiniz için mutluyum."

Nick o aptalca gülümsemesini takınır ve elimi daha sıkı tutar. Çenesini göğsüne doğru eğip kıkırdar ve bu onun yaptığı bir şey olmasına rağmen, yine de ilgi odağı olmaktan utandığını anlayabiliyorum.

Ve ona asla huzur vermeyecek sevgi dolu erkek arkadaşı olarak, eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Gerçekten çok tatlıyız, bebeğim."

Schultz hariç, herkes onaylamayan bir şekilde homurdanıyor.

Nick'in kızarmasının daha da derinleştiğini fark ederek sırtıyorum. Bir an için onu daha da kötü bir duruma soktuğum için içimden bir parça kötü hissediyorum, ama sonra o da dönüp beni taklit ederek dudaklarını saçlarıma bastırıyor. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, neredeyse endişeleniyorum.

Rhys ona topaklanmış bir peçete fırlatır ve ciddi bir ifadeyle "Booo" der.

Bu, Nick'in sadece gülümsemesine neden olur ve bir kez olsun, yüzümü ovuşturup şaşkın bir kahkaha atarken, konuşamayan ben olurum.

Nick

Beklemek beni zorluyor.

Serbest oyuncu olacağım açıklandığından beri, her şey çılgınca gidiyor. Rhys, adımı Google'da aratıp bazı spor hesaplarının benden bahsettiğini ve istatistiklerimi yayınladığını söylüyor ve bu beni delirtiyor, çünkü şimdi ne olacak?

Kontrole takıntılı olmamın bir nedeni de bu olabilir, çünkü ne olacağını bildiğimde hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz. Hokeydeki son yılım olacağını ve babamın yanında çalışmaya başlayacağımı öğrendiğimde, başka bir şey beklemiyordum. Bunu kabullenmek kolaydı.

Ama şimdi...

Siktir.

"Sakin ol!" Schultz beni omuzlarımdan tutup salladı. Etrafımızda kalabalık bağılıyor ve başım dönüyor. Normal sezonun sonuna yaklaştıkça, daha fazla insan maçlara daha fazla heyecanlanıyor ve bu maç konferansın çeyrek finallerine doğrudan çıkıp çıkmayacağımızı belirleyeceği için, sanki tüm kampüs izliyor gibi hissediyorum.

Buffalo koç ekibi de öyle.

Şu anda tribünde oturuyorlar ve ben düzgün düşünemiyorum. Artık Caleb'in neden her seferinde heyecanlandığını anlıyorum. Baskı çok yoğun.

Bakışlarım, bizim yedek kulübesinin hemen yanındaki koltuk sırasına kayıyor ve sinirlenmemin ikinci nedeni de bu.

Babam orada, yanında Dianne var.

Bu, benim oynadığım ilk maçlarını izledikleri maç.

Ve birkaç sıra arkalarında, Maddox, Caleb'in annesi ve kız kardeşi var. Caleb bana bu maça geleceklerini söylemişti, ama babam ve Dianne'in yanına bu kadar yakın oturacaklarını bilmiyordum. Eğer bilseydim, onları önceden tanıştırdırdım. Maç başlamadan hemen önce Caleb, maçtan sonra iki ailenin birlikte akşam yemeğine çıkacağını söyledi. Maddox'un hepsinin burada olduğunu fark edince, annesinin bunu istediğini söyleyerek Maddox'a ayarlamasını istemiş.

Caleb, Schultz'u kenara itip beni kaskımdan tuttu. Kalabalığın gürültüsünün üstüne bağırarak, "Başını dik tut, bebeğim!" dedi.

"Gol atamıyorum," diye

mırıldandım. "Kimin umurunda?

İki sayı öndeyiz."

Tribünlere bakıyorum. "Onlar umursuyor."

"Onları takma. Aptal sahte gülümsemeni tak ve her zamanki gibi oyna."

"Sen benim aptal sahte gülümsememi sevmezsin."

"Evet, ama seni seviyorum ve bunu başarabileceğini biliyorum," der ve kalbim küt küt atmaya başlar. Şaşkınlıkla ona bakarım.

Rhys omzuma dokunur. "Siz ikiniz flört etmeyi bitirdiyseniz, maçımız var."

Caleb ona alaycı bir selam verir. "Emredersiniz, Kaptan."

Nasıl yaptı bilmiyorum, ama Caleb'in sözleri beni içinde bulunduğum bunalımdan başarıyla çıkardı.

Seni seviyorum, dedi, sanki bana hava durumunu anlatır gibi. Caleb bunu bir hokey maçının ortasında, bu sezonun en gürültülü seyircisinin önünde ve ailelerimizin de orada olduğu bir anda açıkça söyledi. Tabii ki onlar onun söylediklerini duymadılar. Bu sözler sadece bana yönelikti ve şimdi kalbim kendini toparlayamıyor.

Aslında bu iyi bir şey, çünkü henüz gol atamadığım gerçeğine takılmadığımda, her zamanki gibi oynamam daha kolay oluyor.

Her zamanki gibi oynamamın bir fark yaratacağı da yok. Hala gol atamıyorum. Maçın sonuna yaklaşırken rakip takım bizimle berabere kaldığında

içimde bir hayal kırıklığı yükseliyor. Uzatmaya gidemeyiz. Bu maçı hemen bitirmeliyiz.

Tanrım. Berbat durumdayım. Profesyonel olma hayallerim, kendim tarafından yok edilmeden önce yaklaşık beş saniye sürdü. Yine.

Oyun durduğunda, Rhys, Caleb ve ben yedek kulübesine doğru ilerliyoruz. Caleb bana yaklaşır soruyor, "Gol atamamak seni gerçekten bu kadar rahatsız mı ediyor?"

Kaşlarımı çatıp sert bir cevap vermekten alıkoyuyorum kendimi. "Evet."

"Tamam." Beni uzun bir süre inceler. Sonunda, "Morgan ve ben bir sonraki oyunda sana puck'ı vereceğiz ve sen gol atacaksın. Yoksa bir daha asla sikini emmeyeceğim." der.

Şaşkın bir kahkaha atarak boğulurum ve çılgınca etrafa bakınırım. Neyse ki kimse onu duymamıştır. "Caleb!"

"Ciddiyim. Değil mi, Morgan?"

Maçı dikkatle izleyen Rhys, ona boş boş bakar. "Ne dedin?"

"Evet de yoksa seninle kavga ederim."

Kaşlarını çatıyor, tartışacakmış gibi görünüyor, sonra bunun zahmete değmeyeceğine karar veriyor gibi. "Evet."

Erkek arkadaşımın ne kadar saçma olduğunu görünce gülmekten kendimi alamıyorum, ama yine de bana olan güveni bana yardımcı oluyor. Bir an için, Caleb kadar bana güvenen başka kimse olmadığını fark ediyorum.

Koç, saatte sadece bir dakika kalmışken bizi buz pistine gönderir ve skor hala berabere.

Takım kötü görünüyor.

Vega tüm maç boyunca kaleyi korudu ve yorgun olduğu belli. Yavaşlıyor, uzatmaya gidersek muhtemelen kaybederiz.

Schultz ikinci periyotta sert bir darbe aldı. Omzunun ne kadar kötü yaralandığını ve savunmasının zayıfladığını önemsemiyor gibi görünüyor.

İç çekerek, gerginliğimi bastırıp puck drop için pozisyonumu alıyorum.

Caleb her zamanki gibi önündeki kanat oyuncusuna laf atıyor ve birkaç kişinin ona doğru döndüğünü görüyorum. Bütün gece boyunca rakip takımı tahrik ediyor. Her zamanki gibi, onların sinirlerini bozarak hayatının en güzel anlarını yaşıyor ve bu işe yarıyor gibi görünüyor.

Rhys yüzleşmeyi kazanıyor, sonra bir sonraki gol için yarış başlıyor. Diğer takımın da uzatmaya gitmek istediğini sanmıyorum. Caleb, söylediği gibi puck'ı bana ulaştırmakta zorlanıyor, çünkü diğer takımın savunması sadece ona odaklanmış görünüyor, ki bu durumun önemi düşünüldüğünde aptalca bir şey, ama bence bunun nedeni bütün gece onların kafasını karıştırması.

O, sert bir şekilde tahtaya çarpıldığında bağıriyorum, ama o bana puck'ı geçmeden önce. Onun saçma tehdidi aklımdan geçiyor ve

kalecinin ve benim aramda hiçbir engel kalmadığında, puck'ı ağılara gönderiyorum.

Siktir.

Zamanlayıcı çalar ve kalabalık alkışlar, ama ben kutlamam çünkü Caleb'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ayağa kalktığı yere koşarım ve başlığını çıkarınca bana kötü bir sırtış atar.

Neyse ki iyi görünüyor. Gergin, ama iyi.

"Söylemiştim," diyor bana, ve ben gülümsemeden edemiyorum. Caleb'in saçları yüzüne yapışmış, yanakları kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış, ve ben kendime burada, yüzlerce insanın ortasında onu öpememem gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Bu dürtüyü kontrol etmek zor ve takım kutlama yaparken ben de heyecanla titriyorum.

Çeyrek finallere doğrudan yükseliyoruz. Bu yıl şampiyonluğa kadar gidebiliriz.

Caleb'in bizi oraya götürecek anahtar olduğunu söylediğimde *haklıydım*.

"Sandoval," diyor koç ve ben bana medyaya konuşmamı istemesin diye dua ediyorum. "Tebrikler."

Ona göz kırpiyorum. "Bu bir takım çalışmasıydı."

O sırtarak omzunun üzerinden başparmağını işaret ediyor ve ben de arkasına bakıyorum. Aleks kalabalığın içinde ve onu ayırt etmek çok kolay. Kalbim bir an duruyor, çünkü koçun beni tebrik edip Aleks'i işaret etmesi tek bir anlama gelebilir.

"Maçtan önce sana bu iyi haberi vermeyi tartışıyorduk," diyor koç. "Ama Aleks dikkatini dağıtmak istemedi."

Caleb, ki hala yanımda olduğunu fark etmemiştim, amcasına uzun uzun bakar. "Zaten dikkati dağılmıştı."

Koç onu görmezden gelir. "Ayrıca, sen ve Caleb bugün basınla konuşacaksınız. Bana öyle bakma Caleb. Buna alışsan iyi olur, ikiniz de. Profesyonel olduktan sonra ne olacağını sanıyordunuz ki?"

Caleb, ukala davranmaya hazırlandığında yaptığı bakışı takınır ve ben, koça bir şey söylemeden önce onu basının olduğu yöne doğru iteklerim.

Takım arkadaşlarımla kutlama yapmayı tercih etsem de kamera önünde olmaktan hoşlanmıyorum, ama bu bize umarım geleceğimiz olacak olanı gösterir.

Caleb ve ben röportajcılarla tamamen farklı şekillerde başa çıkıyoruz. O cevaplarında çok daha dürtüsel ve aklına gelen her şeyi söylüyor, ben ise çok daha dikkatliyim. Yine de karizması inanılmaz ve röportajcılar onun cevaplarından çok eğleniyor gibi görünüyor.

Ben bile eğleniyorum. O konuşurken ona bakıp gülümsüyorum ve bana da soru sorulduğunu neredeyse fark etmiyorum.

"Nicholas Sandoval." Bir bayan mikrofonunu bana uzatıyor. "Aleks Polinski'yi menajer olarak imzaladığınız doğru mu?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"Aleks'in size girmenize yardımcı olmasını umduğunuz herhangi bir takım var mı?"

"Şey..." Boynumun arkasını kaşıyıp gülüyorum. Kahretsin, kendimi fazla kaptırmak istemiyorum.

"Hangi takımda oynamak istersiniz?" diye ısrar ediyor.

Caleb aniden önüme geçer. Mikrofonuna, "Buffalo! Başka hiçbir takım onu alamaz." der.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Caleb!" "Ne?"

Birlikte oynamamız lazım."

Bazı muhabirler eğlenceli bakışlar atırlar. İçlerinden biri güler ve mikrofonu Caleb'e yöneltir, o da kameraya geniş bir gülümsemeyle bakar ve saçlarını geriye doğru tarar. Kahretsin, çok yakışıklı görünüyor. İlk kez değil, onun yakışıklılığı beni yine hazırlıksız yakaladı.

"Peki," diyor bir muhabir. "Hedefin, Jennings gibi Buffalo, Sandoval için oynamak mı?"

Güvenli bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Şu anda hedefim, Ram olarak oynadığım son maçları anlamlı kılmak."

"Rams yıllardır şampiyonluğa ulaşamadı."

"Bu sefer durum değişecek," diye düşünmeden söylüyorum. Beynim durumu kavradığında, alışılmadık özgüvenime yüzümü buruşturuyorum, ama Caleb sadece kahkahayı patlatıyor ve dirseğiyle benimkine çarpıyor.

Muhabir gülümser. "Son zamanlarda çok daha tutkulu ve kendinden emin görünüyorsun. Bu değişimi beğendim, Sandoval. Peki bu değişime ne ya da kim ilham verdi?"

Gülümseyerek, bakışlarım Caleb'e kayar. O da benim cevabımı merak etmiş gibi başını bana doğru eğir.

"Benim için önemli biri," derim belirsiz bir şekilde ve Caleb'e anlamlı bir bakış attığımda ne demek istediğimi anladığından eminim.

Caleb

Nick, gazetecilere kesinlikle Buffalo için oynayacağını söylediğim için bana kızsada da, ben haklıyım.

Çok, *çok* haklıyım.

Aleks röportajların hemen ardından onu yakalar ve ben de etrafta kalıp ne haberleri olduğunu öğrenmek isterim ve dediğim gibi, Buffalo onunla ilgileniyormuş. Ona giriş seviyesi bir sözleşme teklif ediyorlar ve bu haber karşısında neredeyse aklımı kaçıyorum, önce deneme oynamasını bile istememelerine şaşıyorum. Nick orada şaşkın bir şekilde sessizce duruyor ve ben onu kendine getirmek için omzuna yumruk atıyorum.

Aleks gülüyor ve ona haberi sindirmesi için biraz zaman veriyor ve sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Nick boğuk bir kahkaha atıyor ve ellerini gözlerine gömüyor.

"Nicky?" diye soruyorum.

"İnanamıyorum," diyor. "Teşekkürler."

"Seninle iletişime geçeceğim," diyor Aleks. "Şimdilik, Rams'la geçireceğin son sezona odaklan. Bu sezonu anlamlı kılın, çocuklar."

Soyunma odasına vardığımızda, Nick için alkışlar yükseliyor, ve bunun sebebi sadece bugünkü galibiyet golünü atmış olması değil. Aleks'in orada olması nedeniyle onlar da durumu anlamış olmalılar, ve Vega Nick'in gerçekten Buffalo için oynadığını kesin olarak onaylar onaylamaz, soyunma odası sevinç çılgınlıklarıyla doluyor.

"Nick," diyor Rhys ve yemin ederim ki ağlamak üzere. Nick'i sıkıca kucaklıyor ve saçlarını okşuyor. "Senin için çok mutluyum."

Nick kızarır. "Teşekkürler."

Rhys ondan uzaklaşır ve evet, gözleri yaşarır. Yüzünü öfkeyle ovuşturur ve arkasını döner, ama benim onu sırtımdan izlediğimi fark edince durur.

"Çok duygusal, Kaptan," diyorum ona.

Bana somurtarak bakar. "Nick'i tanıdığımından beri bu onun hayaliydi, beni dava et."

"Onun hayali olduğunu biliyorsan, neden bir şey söylemedin?"

"İnan bana, denedim. O bunu kabul etmedi bile, ayrıca benim karışmamdan hoşlanmaz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne, ben mi

karıştım?" "Aynen öyle."

Nick bize kaşlarını çatıyor. "Kavga etmeyin."

"Kavga etmiyoruz," diye Rhys onu sakinleştirir, ama Nick arkasını döner dönmez, sevgili kaptanımız yine bana kaşlarını çatıyor. Nick duşa gider ve Rhys gömleğimin önünden tutup beni kendine doğru çeker. Bu beni şaşırtır ve kavga etmeye hazırlanırım, ama sonra yüzünde bir gülümseme belirir. "O kadar da kötü değilsin, Jennings. Nick'i zorladığın için teşekkürler."

"Çok duygusal," diye tekrar alay ediyorum, ama yüzümde bir gülümseme belirliyor. Rhys bana sırtımdan bırakıyor, benden uzaklaşıyor ve aklıma bir fikir geliyor. "Bize katılmak ister misin? Nick ve ben ailelerimizle birlikte büyük bir akşam yemeği vereceğiz. Maddox da gelecek," diyorum.

Şu ana kadar ağrıyan omzunu ovuşturduğu için sessiz kalan Schultz, hızla bize döner. "Ben de gelebilir miyim?"

Onu görmezden gelip Rhys'e odaklanıyorum. "Ne? Sen de geliyor musun?" O da başını sallıyor. "Tabii."

Schultz arkamdan seslenir, ama duymamış gibi davranırım. Hepimiz duş alıp giyinince, Rhys ve Nick ile birlikte dışarı çıkarım. Nick yakasını çekip durur ve onun, ailemle tanıştırlacağı için heyecanlı olduğunu anlarım. Bu annem için, onlara yardımları için teşekkür etmek istiyor ama Nick hala babası ve üvey annesiyle ilgili her şeyden endişe duyuyor.

Bu yüzden Rhys'i de getirmek istedim, çünkü onun varlığı yardımcı olur diye düşündüm. Maddox da geliyor, çünkü o da ailemin bir parçası sayılır.

Elimi Nick'in sırtına koyuyorum. "Sakin ol, bebeğim." Rhys bu takma ada yüzünü buruşturuyor. "Iyy."

Maddox da dahil olmak üzere ailelerimiz, hala azalmaya devam eden kalabalığın ortasında, stadyumun otoparkında bizi bekliyor. Penny beni görür görmez çılgık atıyor ve bana sıkıca sarılıyor, annem de yanağıma öpücük konduruyor. Gözümün ucuyla Nick'in tereddütle babasına ve üvey annesine yaklaştığını görüyorum. Rhys de onlara selam veriyor.

Gözlerim Maddox'un giydiği forma takılır.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum, Maddox'un kolunu hafifçe iterek. Sırtındaki isim ve numaraya sert bir bakış atıyorum. "Neden Schultz'un forması giyiyorsun?"

"Caleb, diline dikkat et!" Annem azarlar.

Maddox başka yere bakar. "Killian'a bahsi kaybettim." "Killian da kim lan?"

Nefes nefese kalan annemin yüzü kızarır. "Caleb! Lütfen."

"Üzgünüm," derim, ama aslında pek de üzgün değilim. Nick'in babası benim patlamamdan eğlenmiş görünüyor ve Nick'in omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor.

"Killian, Schultz'dur," diyor Rhys. "Bilmiyor muydun?"

Tabii ki biliyordum, ama bu konuda zorluk çıkarmayacağım anlamına gelmez. Aniden ortaya çıkmasından korkmuş gibi otoparkta etrafa bakınıyorum. "Bahsin ona ders vermektir, onun forması giymek değil, değil mi?"

Maddox dudaklarını büküyor. "Bu başka bir bahis için."

Ona bakıyorum. Ne oluyor böyle? Maddox'u sorguya çekmek üzereyim, ama Nick bana gülümser ve başını sallar, ben de vazgeçerim.

Bu adamın bana olan ilgisi saçma sapan. Şikayet edemem tabii.

Görünüşe göre, bizim çıkmamızı beklerken ailelerimiz birbirlerini tanımışlar. Annemin Nick'in ailesine durmadan teşekkür ettiğinden eminim ve Nick'in üvey annesi ona Buffalo'daki deneyimlerimi soruyormuş.

Dürüst olmak gerekirse, Nick'in ailesi harika. Ayakları yere basan ve nazik insanlar. Kız kardeşimle nasıl konuştuklarını izlemekten kendimi alamıyorum, kız kardeşim onlara hemen ısınmış. Rhys'in onlarla konuşma şekli bile Nick'inkinden daha samimi ve umarım Nick de onlarla daha rahat olmayı öğrenir.

"Akşam yemeği için nereye gidelim?" diye soruyor Nick'in babası ve ben bir an durup burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Biz büyük bir grubuz, bir otoparkın ortasındayız ve benim ve Nick'in hayatındaki önemli insanlar burada.

Ve d nyalarımızın çarpışması beni mutlu ediyor. Bir ilişki içinde olmak böyle bir şey mi?

"Caleb'in bana bahsettiği Meksika yemekleri satan kamyonete gitmek istiyorum," diyor Penny.

Annem gülümser. "Biz bir restoran düşünmüştük, tatlım."

"Ama Caleb, buranın Nick'in en sevdiği yer olduğunu söyledi ve ben de burayı neden bu kadar sevdiğini görmek istiyorum."

Nick kızarır. "Caleb benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Sürekli," der Penny ve annesinin yüzü yine kızarır. "Diline dikkat et," der ona. "Ona ne öğrettiğini görüyor musun, Caleb?"

Nick'in babası güler. "Bu Meksika yemek kamyonuna gitmek bana uyar." Nick'e anlamlı bir bakış atar ve nazik bir sesle, "Sana anneni hatırlatıyor, değil mi?" der.

Erkek arkadaşım bu soruya şaşkın bir ifadeyle bakar, ama yavaşça başını sallar. "O zaman karar verildi,"  vey annesi Nick'i inceledikten sonra der. Ses tonunda mutlu olduğunu gösteren hiçbir şey yoktur. "Bize adresini gönder adresini gönder, orada buluşalım." "Tamam," diyor Nick.

Hepimiz kendi arabalarımıza biniyoruz. Maddox Rhys'le, Penny de mutlu bir şekilde annesiyle gidiyor. Bu sayede Nick'le baş başa kalabiliyorum. Ben yolcu koltuğuna oturur oturmaz Nick arabayı çalıştırıyor.

Adrenalinle dolu bir şekilde, aniden yumruklarımı  n panele vuruyorum ve aptal erkek arkadaşım koltuğunda ciyaklayarak zıplıyor.

"Caleb, ne oldu?" diye sorar, sesi tizleşir.

"Hiçbir şey, bebeğim," diyorum. "Sadece olacak her şey için çok heyecanlıyım."

Bana uzun bir saniye boyunca bakakaldı, elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Sonra ifadesi yumuşadı ve kahkahaya boğuldu. "Aynı takımda oynayacağız," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet. Evet, lanet olsun. NHL'ye gidiyoruz, ikimiz de. Lanet olası NHL." Ona gülümserim. " lk kez sopayı elime aldığımdan beri bu benim hayalimdi ve bunu seninle birlikte gerçekleştireceğim, bu gerçek olamaz."

Yanakları kızardı. "Henüz benim için kesinleşen bir şey yok. Aleks, beni çiftlik takımlarına g nderebileceklerini söyledi, ya da..."

Elimi ağzına kapatıyorum ve o benim tutuşumun altında kıvranıyor. "Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Birlikte buzda olacağız, Nicky. Başka türlü olamaz."

Gölümsüyor ve bunu avucumun altında hissedebiliyorum, bana başını salladığında onu bırakıyorum.

"Birlikte buzda olacağız," diye yavaşça tekrarlar, sanki kendisi bile inanamıyormuş gibi.

"Tabii ki evet," diye onaylıyorum ve ona öpmek için eğildiğimde Nick de bana karşılık veriyor.

Nick

EKİM - SEKİZ AY SONRA

Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu sanmıyorum. Soyunma odasına bakıyorum, yeni takım arkadaşlarımı ve raflarda asılı duran kırmızı ve siyah formaları inceliyorum. Biri yüksek sesle müzik çalıyor ve takım da ona eşlik ediyor. Röportajlarda defalarca bahsettiklerinden, bunun maç öncesi ritüellerinden biri olduğunu biliyorum, ama ben katılmak için çok utangaçım. Ayrıca, yüksek sesle şarkı söylemek pek benim uzmanlık alanım değil.

Caleb ise takıma kolayca uyum sağlamıştı. Erkek arkadaşım odanın diğer tarafında, birinci sıra forvetlerle şakalaşıyor ve yakında onların yerini alacağı konusunda onlarla dalga geçiyordu. Onlar da bunu sakinlikle karşılayıp havlularla ona vuruyorlardı.

Caleb'in alaycı tavırlarına rağmen, Camrose'da oynadığımız zamana kıyasla alaylarını biraz yumuşattı ve bana bunun nedeninin buradaki oyuncuların tam anlamıyla bambaşka bir ligde olmaları olduğunu itiraf etti. Henüz büyük ligde kendini kanıtlamamış olduğu için kendini çok fazla aptal durumuna düşürmek istemiyor.

Ona, kısa sürede kendini kanıtlayacağından hiç şüphem olmadığını söylediğimde, Caleb kalbimi biraz hoplatan bir şekilde bana gülümsedi ve benim için de aynı şeyin geçerli olacağını bildiğini söyledi.

Çılgın bir yıl oldu ve Buffalo Jets için oynayacağımız ilk maça hazırlanırken burada olduğuma inanamıyorum. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim, hem de Caleb ile birlikte. Bir erkek arkadaşım olacağını ve her gün ona karşı daha da güçlü hislerle uyanacağımı hiç düşünmemiştim.

Bu çok heyecan verici, ama aynı zamanda mükemmel.

Caleb, benim oturduğum yere doğru büyük adımlarla geliyor ve onları izliyor. O da benim gibi henüz kıyafetini giymemiş. Takımın geri kalanı gibi, biz de çoğunlukla dinleniyor ve sezonun ilk maçı için kendimizi hazırlıyoruz.

Saçımı karıştırıyor ve ben de ona vurarak numara yapıyorum.

Caleb sorar, "Baban geldi mi sence? Herkese bir süit tuttu, gelmezse yazık olur."

"Babam, yönetim kurulu toplantısından erken çıkmasına izin vermezlerse şirketini satacağını söyledi," diyorum, kızarak. Babam bugün buraya gelmeye çok kararlıydı, hatta tüm arkadaşlarımız ve ailelerimiz için bir süit kiraladı. Ailelerimiz burada, Rhys, Maddox ve Schultz da burada. Takımdan başka oyuncular da burada ve Rhys kardeşi de getirmiş.

Hepsinin bizi izlemesi sinirlerimi bozuyor. Bu maçı çok abartıyorlar, ama sonuçta bu benim ve Caleb'in ilk NHL maçı.

Gerçekten, gerçekten başarılı olmayı umuyorum... ama Caleb'le birlikteyken her zaman böyle olur.

Mezuniyetten sonra, bizim için iki yatak odalı bir daire bulduk. Lüks bir yer değil ve sözleşmelerimiz daha büyük bir yer almamıza izin verse de, Caleb bunun anlamı olmadığını söyledi. İlk hafta ikimiz de mobilya aramaya zahmet etmedik ve yerde bir şilte üzerinde uyuduk.

Dianne bunu öğrendiğinde yüzü bembeyaz oldu ve biz ısrar etsek de gerek olmadığını söyledi, ertesi gün iç mimar ekibini evimize gönderdi.

"Hazır mısınız?" diye Caleb'e soruyorum, ama sesim müziğin sesini bastıramayacak kadar düşük. Yine de dudaklarımı okuyabiliyor ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

"Evet. Ama çok gerginim." "Ben de gerginim."

Caleb hızla etrafına bakındıktan sonra parmağını bana doğru kıvırdı. Başını kapıya doğru eğdi. "Beni takip et, Nicky."

"Nereye?"

Bana cevap vermez, ama zaten gitmeyeceğim de değil. Onu dışarıya kadar takip ederim, birkaç kişi bize bakar ama kimse bizi rahatsız etmez. Caleb bir köşeyi döner ve sessiz bir koridor bulana kadar yürümeye devam eder, "ekipman" yazan bir odanın önünde durur.

"Caleb, ne?" diye soruyorum.

Kıkırdayarak, Caleb kapıyı açar ve içeri girer, beni de yanında sürükler. Kapı arkamdan kapanır ve beni kapıya doğru iter, yüzümü avuçlar ve itirazlarımı bastırır.

"Caleb," diye mırıldanıyorum ve o beni ensemden tutup uzun, tutkulu bir öpücük veriyor. Ben de aynı coşkuyla karşılık veriyorum, tenim titriyor.

Acaba o da benim kadar mutlu mu? Bu noktaya gelmek, hayatımızdaki en önemli insanların bizi izlemesi, aynı NHL takımında oynamamız...

—Daha fazla heyecanlanamazdım.

Caleb uzaklaşır, ama ben onu geri çekip bir kez daha öpüyorum. Yüzünü ellerimle tutuyorum ve nefesim hızlanıyor. Parmaklarımı onun hoşlandığı şekilde hafifçe boğazına doladığımda gözleri kararır.

Caleb boğuk bir sesle, "Yeter, bebeğim. Şimdi oraya çıkıp onlara ne yapabileceğimizi göstermeliyiz," diyor.

Heyecanla ona başımı sallıyorum, içimdeki rekabet ateşi bir kez daha alevleniyor. Onun benim için her şeyi değiştirdiğini söylediğimde, bu kesinlikle doğru, çünkü eski Nick burada olmazdı. Eski ben, benden beklendiğini düşündüğüm hayatı sessizce yaşıyor olacaktı ve Caleb'in bana bir şeyler istemenin sorun olmadığını gösterdiği için çok mutluyum.

Alaycı bir şekilde, "Gelip her şeyi mahvettiğin için mutluyum," diyorum.

O alaycı bir şekilde gülüyor ve kolumu çimdikliyor, ben çekildiğimde beni tekrar yakalıyor ve öpüyor. Tanrım, ondan asla doyamıyorum, birbirimizden hiç vazgeçemiyoruz. Neredeyse bir yıldır birlikteyiz ve hiçbir şey değişmedi.

Ona gülümsüyorum. Bu gerçek bir gülümseme, onun nefret ettiği sahte gülümseme değil.

Gözleri eğlenceyle parıldayan Caleb, "Benim dünyamı da mahvettiğin için teşekkürler, altın çocuk" diyor.

Sonra sırtarak gömleğimin önünü yumrukla ve kapıyı açmadan önce bana son bir kez akıl almaz bir öpücük verir, beni dışarıya, ikimizin hayatında yeni bir döneme götürür.

Teşekkürler

Zone Entry'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Nick ve Caleb'in hikayesini yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Üniversite romantizm serisi yazma fikri aklıma gelmemiştir, ama bu iki adam işimi kolaylaştırdı. Sırada Killian (bilgin olsun Caleb, adı Schultz) ve Maddox var. Hikayelerini herkesle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, çevrimiçi bir inceleme sitesine yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için çok yararlıdır ve her birine minnettarım.

Harika beta okuyucularım Akansha, Alyssa, Amber, Annalise, Brandy, Brittany, Izey, Jenni, Megan, Melissa, Kristina, Kristen ve Noah'a çok teşekkür ederim. Muhteşem kapak tasarımı için Seajart'a. Bu kitabı düzenleyen Raven'a inanılmaz işi için teşekkür ederim.

Bu kelimeleri yazmam için beni sürekli teşvik eden arkadaşlarıma teşekkür ederim!

Son olarak, her şeyimi borçlu olduğum K'ye teşekkür ederim.

Yazar hakkında

Maia Kinley, yavaş gelişen ilişkiler, kaotik karakterler ve bolca özlem içeren MM romantizm türünde bağımsız bir yazardır. Kitap veya dizi maratonu yapmadığında, tam zamanlı işinde kitaplar veya diziler hakkında hayal kurar. Ya da kahve içer.

Patreon: <https://www.patreon.com/MaiaKinley> Instagram:

https://www.instagram.com/author_maiakinley BookBub: .

<https://www.bookbub.com/authors/maia-kinley> Web sitesi: .

[https://www.maiakinley .com/](https://www.maiakinley.com/)

Haber bülteni: <https://maiakinley .com/newsletter>

**Maia Kinley'nin
diğer eserleri**
Cloverlily Serisi [Paint](#)
[Our Song](#)
[Koşullu](#)

İçindekiler

Yazarın Notu

1. Nick
2. Caleb
3. Nick
4. Caleb
5. Nick
6. Caleb
7. Nick
8. Caleb
9. Nick
10. Caleb
11. Caleb
12. Nick
13. Caleb
14. Nick
15. Caleb
16. Nick
17. Caleb
18. Nick
19. Caleb
20. Nick
21. Caleb
22. Caleb
23. Nick
24. Caleb
25. Nick
26. Caleb
27. Nick
28. Nick
29. Caleb
30. Nick
31. Caleb
32. Nick
33. Caleb

[34. Nick](#)

[35. Caleb](#)

[36. Nick](#)

[37. Caleb](#)

[38. Nick](#)

[Teşekkürler Yazar
hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

